

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

တိမ်တွေပြိုတဲ့မြေ

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပြည်ထောင်စု မြို့ကွဲရေး ခိုအရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မြို့ကွဲရေး ခိုအရေး
အချင်းအမတ်တို့ အညွှတ်ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ခို အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၅) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ပွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ပွဲပြိုင်တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၅) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုပွံ့ပြားတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်ထုထောင်ရေးနှင့် တခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံပွံ့ပြားတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နေရာကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများမိတ်ဆုံ၍ စီးပွားရေးပွံ့ပြား တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ယန်တီခိုင်မွန်စွာအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၅) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- အစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

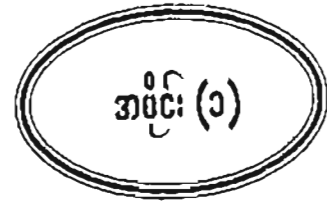
ကြယ်စင်မြူး၆၀

တိမ်တွေပြိုတဲ့
ကြွေ

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၀၂၀၆၁၂
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၀၂၀၆၁၂
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂ အောက်တိုဘာ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မျှော

၀၉၅.၀၃

တိမ်တွေပြိုတဲ့ခြံ / ကြယ်စင်မျှော ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၃၂၃ စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) တိမ်တွေပြိုတဲ့ခြံ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

‘ပုဒ်မိတိုင်းဆေးရုံကြီး’

အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းနှင့်မို့ လူနာတွေကလည်း
အများအပြား။ ဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေကလည်း အများကြီး။
ဆေးဆိုင်တွေကလည်း ဆေးရုံထဲမှာရော ဆေးရုံရှေ့အနီးဆုံးမှာ
ပါ အများအပြား။ ဝက်ပါထဲ ရောက်နေသည့်နှယ်။

အဲဒီဝက်ပါထဲမှာ မွန်းကျပ် လောင်မြိုက်နေရသူကတော့
ခိုင်ဝတ်မှုန်ဆိုသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ။ သားအမိ
နှစ်ယောက်တည်း ရန်သူတွေလက်မှလွတ်အောင် ထွက်မြွေလာ
ကြရင်း လမ်းခရီးမှာ အမေက နှလုံးသမားမို့ ရုတ်တရက် လေ

ဖြတ်သွားသဖြင့် တည်းခိုခန်းမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံသို့အပြေးရောက်လာကြခြင်းပါပေ။

ခရီးသွားတွေမို့ (တစ်နည်းအားဖြင့်) ဒုက္ခသည်တွေမို့ ဆောင်းတွင်းကြီးထဲ စောင်မပါ ခြင်ထောင်မပါ ဖျာမပါရသည့် ကြားထဲ ယုတ်စွအဆုံး ငွေကအစ မပါ။

ဆေးရုံဆေးခန်းတက်ရသည်ဆိုကတည်းက ငွေကုန်ရမည်မှန်း သိပေမယ့် အရေးပေါ်လူနာမို့ ခိုင်ဝတ်မှုန်နှင့် ဒေါ်ခင်မေအေးတို့သားအမိမှာ ဘာမှမပြည့်စုံပါ။

မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မိခင်ကိုကြည့်မိရင်း စောစောက ဆရာဝန်ဆရာမတွေ လာကြည့်ပြီး ထိုးဆေး သောက်ဆေးနှင့် လိုအပ်သည့် ဝယ်ရမည့်စာရင်းစာရွက်လေးကိုကြည့်၏။ အချိန်ကလည်း ညကိုးနာရီကျော်နေပေပြီ။

တည်းခိုခန်းမှာ အမေ လေဖြတ်ကတည်းက ရှစ်နာရီ။ ဆိုက်ကားခေါ်ပြီး ဆေးရုံပြေးလာခဲ့သည်မို့ ယခု ကိုးနာရီကျော် ဆယ်နာရီထိုးပေပြီ။

ခိုင်ဝတ်မှုန်၏လည်ပင်းမှာ ထစ်ကျပ်သား ဘတ်ကြိုးလေး ရှိပေမယ့် ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ထွက်ပြီး ဘယ်သူ့ရောင်းရမှာလဲ။ ခရီးသွားတွေမို့ ဒီဖြူမှာ ရွှေဆိုင် အပေါင်ဆိုင် ဘယ်အနား

ရှိမှန်းလည်း ခိုင်ဝတ်မှုန်မသိ။

ဆေးရုံကတင်ပေါ်မှာ အခင်းမရှိ ခေါင်းအုံးမရှိ စောင်းမရှိနှင့် ဒီအတိုင်း လဲလျောင်းနေရရှာသည့်မိခင်ကိုကြည့်ပြီး သူမမျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျနေတော့ ဘေးနားမှ ထူထူထောင်ထောင်လူနာနှင့် လူနာရှင်တွေခမြာ မနေသာ။

“ညီမလေး၊ ဘယ်ကလာတက်ရတာလဲ။ အဖော်တွေမပါဘူးလား။ ဘာအကူအညီလိုသလဲ... ပြောလေ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မတို့ ခရီးသွားရင်းလာရင်း ဖြစ်ရတာပါရှင်။ ဘာပစ္စည်းမှ မပါပါဘူး။ ငွေလည်းမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ဆွဲကြိုးလေး ရောင်းချင်ပါတယ်ရှင်။ ဘယ်မှာဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြပေးကြပါလားရှင်”

မျက်ရည်သုတ်ရင်း သူမ ရှင်းပြတော့ ဘေးမှလူတွေ ခေါင်းကုတ်သွား၏။

“ငွေကတော့ တို့တွေလည်း များများမပါဘူး။ ရွှေရောင်းဖို့ဆိုတာလည်း မနက်ကျမှဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလိုလုပ် ညီမ၊ ဒီက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက် လက်မှတ်ထိုးပေးရင် ဒီကဆေးဆိုင်တွေအားလုံး အကြွေးပေးတယ်။ ပြီးမှဆပ်ပေါ့။ စောင့်နဲ့ ခေါင်းအုံးကတော့ အစ်ကိုတို့ မျှဝေပါမယ်”

ဘေးမှပေးသည့်သင်ဖြူ၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင် တို့နှင့် ကုတင်မှာ ပြုပြင်လိုက်ကြပြီးမှ အမေ့ကို ခိုင်ဝတ်မှုန် နေရာချရသည်။

“ဒါဆိုလည်း အမေ့ကို ခဏကြည့်ထားပေးကြပါနော်။ ကျွန်မအမြန်ဆုံး ပြန်လာပါ့မယ်နော်”

ရောဂါကြောင့် ဘာမှမလုပ်နိုင် မသိနိုင်ရှာတော့သည့် အသည်းအသန်မိခင်ကို ထားခဲ့ပြီး၊ ရင်ထဲမှသောကတွေနှင့် ခိုင် ဝတ်မှုန် တစ်ဖက်ခန်း ဆရာဝန်ဆရာမများရှိရာအခန်းသို့ အတင်း ဝင်ရသည်။

သူမရင်ထဲမှာ အမေ့အတွက် သောကပရိဒေဝတွေသာ ကြီးစိုးနေသဖြင့် ယခုမှမြင်ဖူးသည့်ဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေပေ မယ့် ရှက်လည်းမရှက်နိုင်၊ ကြောက်လည်းမကြောက်နိုင်တော့ပါ။

“ဆရာမရယ်၊ ဆရာမတို့ဝယ်ခိုင်းတဲ့ဆေးတွေအတွက် လောလောဆယ် ငွေမရှိသေးလို့ ဆေးအကြွေးရောင်းဖို့ လက်မှတ်၊ ထိုးပေးပါရှင်။ ကျွန်မ... ကျွန်မ ဒီဆွဲကြိုး အပေါင်ပေးထားပါ့ မယ်ရှင်”

အရေးပေါ်လူနာတွေနှင့် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသည့်အခန်းထဲ မှာ ဆရာဝန် ဆရာမတွေမှာလည်း မအားလပ်ရပါ။ ခိုင်ဝတ်မှုန်

အသံမှာလည်း တုန်ရင် ကြေကွဲလျက်။ အမေ့အတွက် ဆေး ချက်ချင်းရမှဖြစ်မယ်။ ကိုယ့်မိခင်အတွက် ပူပင်သောကကြောင့် သူတစ်ပါးတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာကို သူမ မသိတတ်နိုင်တော့ပါ။

“ဟာ! ဘာတွေလဲ၊ ဆေးရုံလာတက်တာ ပိုက်ဆံတစ် ပြားမှ မပါဘူးလား။ ကိုယ့်မအေကဖြင့် အသည်းအသန်ကြီးနဲ့”

တာဝန်ကျဆရာမလေးက စိတ်တိုတိုဖြင့် အော်ထုတ် သည်။ ဆရာမကိုလည်း အဆိုးမဆိုသာ။ သူတို့ခမြာ ရက်ကန်း ရက်သည့် ရက်လွန်းလို့ ဖျပ်! ဖျပ်! နှင့် ဇယ်စက်အောင် အလုပ် ရှုပ်နေရပါသည်။

ခိုင်ဝတ်မှုန်ကလည်း ဇွဲမလျှော့ပါ။ အဆောင်(၂) ကုတင် တစ်လုံးပေါ်မှာ မေမေ့ခမြာ ဆေးအချိန်မီကုသခွင့်မရပါက၊ သူမ ဆက်မတွေးဝံ့တော့။

“ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မတို့သားအမိက ခရီးသွားတွေပါ။ ခရီးသွားရင်း ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ တကယ့်ကိုအခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ပါ ဆရာမရယ်။ ဒီဆွဲကြိုးကို ယူထားပါနော်။ ဆရာမတို့ အာမ ခံမှ ဆေးဆိုင်က အကြွေးပေးမှာမို့ပါ။ စိတ်ချပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်မဆွဲကြိုးက အစစ်ပါရှင်။ မနက်ကျ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကျွန်မ ငွေရှာပါ့မယ်နော်။ ကူညီပါဆရာမရယ်”

၁၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ဆရာမမှာ ကြောင်တစ်ကောင်လို တစာစာ တောင်းပန်ငိုကြွေးနေသည့် ခိုင်ဝတ်မှုန်ကို စိတ်မရှည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ရုပ်ကြည့်တော့လည်း အပျံ့စား၊ ဒါနဲ့များ ပိုက်ဆံမရှိဘူးတဲ့”

စပို့ရုပ်မိတ်ကပ်ရောင် အကောင်းစားနှင့် အနက်ခံ လုံချည်လှလှဝတ်ဆင်ထားသည့် ခိုင်ဝတ်မှုန်ပုံစံက တကယ်လည်း ဆင်းရဲသားပုံမပေါက်။ မိခင်အတွက် သောကတွေ ဖိစီးနေရသည့် ကြားမှပင် သူမအလှတွေက ဝင်းဝင်းပပ။ (၁၈)နှစ်အရွယ် မိန်းမ ချောလေးတစ်ယောက်ပေါ့။

“ကဲ! ဆရာရေ၊ ဒီလူနာရှင်က ပိုက်ဆံမရှိလို့တဲ့။ ဆေးအကြွေးရောင်းပေးဖို့ ဒီဆေးလက်မှတ်မှာ အာမခံပေးပါတဲ့။ ဆရာသဘောပဲနော်... ထိုးချင်ထိုး မထိုးချင်နေ”

ဆရာမက အနီးမှဆရာဝန်သို့ ဆေးစာရွက် ကမ်းပေးလျှင် ထိုဆရာဝန်က ချက်ချင်းပင် စာတစ်ကြောင်း ကောက်ခြစ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ၏။ ခိုင်ဝတ်မှုန်သို့ ထိုစာရွက်လှမ်းပေးတော့ သူမ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့သည်။ လောလောဆယ် မည်သူ့ကိုမှ အလေးအနက်မထားနိုင်။ သူမရင်ထဲမှာ မီးလိုပူနေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည်က မိခင်အတွက် သောကများသာ။

“မေမေ... မေမေ”

ခိုင်ဝတ်မှုန်ရင်ထဲမှာ မိခင်အတွက် အဆမတန် နာကျင်ကြေကွဲနေမိခဲ့သည်။

အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာမေမေရယ်...

ချစ်ခင်ပွန်းသည်ကြောင့် နှလုံးသားတွေ ကြေကွဲမှုန့်ညက်နေရသည့်မေမေခမြာ Stroke (လေဖြတ်ခြင်း)က ထပ်မံဖိစီးနှိပ်စက်ခံခဲ့ရသည်။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသဖွယ် ဖြစ်နေရတာမှ မိခင်က သတိပြန်လည်မလာသေး။ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကြိုးတွေပိုက်တွေဖြင့် မိန်းမောနေရရှာသည့် မေမေအသွင်က မကြည့်ရက်စရာ။

ဆေးရုံကုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ မေမေက အသည်းအသန်လူမမာ။ ခိုင်ဝတ်မှုန်၊ ကုတင်ဘေးမှထိုင်ခုံလေးပေါ်မှာ တစ်ညလုံး ငုတ်တုပ်ထိုင်ရင်း မေမေ့ကို မျက်ရည်ပြည့်မျက်ဝန်းဖွင့်ဖြင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမှီတ်မသုန်တိုင်ကြည့်နေမိသည်။

မျက်စိဖွင့်ပါတော့ မေမေရယ်။ သမီးတစ်ယောက်တည်း
မထားခဲ့ပါနဲ့။ လောကအလယ်မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်းရယ်။
မျက်နှာစိမ်းတွေကြားထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရယ်။ မျက်စိ
ကို အပြီးမှီတ်မသွားလိုက်ပါနဲ့နော်။

ဆောင်းတွင်းပေမယ့် ခိုင်ဝတ်မှုန် ချမ်းရမ်းရမှန်းမသိ။
ဆွယ်တာတစ်ထည် ဝတ်ထားတာလည်း ဘယ်အမြင်မတော်သူ
က ပေးတာမှန်းမသိ။

ဘဝကို ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ပြေးထွက်
လာခဲ့ကြရလို့ သူမတို့သားအမိမှာ ဘာမှဟုတ္တိပတ္တိမပါခဲ့နိုင်။
အဝတ်ကလေး နှစ်စုံစီလောက်နှင့် ငွေလေးနည်းနည်းပါးပါးဟာ
လည်း သွားလိုရာခရီးသို့မရောက်မီ ကုန်ပြီ။

“ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ဘိုကလေးမှာရှိတယ်။ အဲ
ဒီကိုဆို နင့်အဖေ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး”

သူမတို့နေခဲ့သည့်မုဒုံမှ ဘိုကလေးအထိ ပြေးရမည့်ခရီး
မှာ ယခုတော့ မေမေက အသည်းအသန်လူမမာ။ မနက်က ခိုင်
ဝတ်မှုန် ကိုယ့်ဆွဲကြိုးကိုရောင်းလိုက်သည်မို့ ငွေရေးကြေးရေး
ကတော့ မပူရတော့။ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းပစ္စယလေးများကိုလည်း

ဆေးမှလူတွေ၏အကူအညီနှင့် ဝယ်ရသည်။

သို့သော် ခိုင်ဝတ်မှုန် အားမရှိပါ။ သူမ၏မေမေ ဒေါ်
ဆင်မေအေး သတိလစ်နေသည်မှာ နှစ်ရက်တိုင်လေပြီ။ ပိုက်မျိုး
နှင့် ဆက်သွယ်ပေးထားပြီး ဆရာဝန်ဆရာမတွေ အစွမ်းကုန်
တုသပေးနေသည့်ကြားမှ မေမေသတိပြန်လည်မလာခဲ့ပါ။

အားငယ်လိုက်တာ မေမေရယ်။ ဝတ်မှုန် အားငယ်လိုက်
တာ...

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားရယ်... မေမေ့ကို မသေပါစေနဲ့ဦး
ဘုရား။ တပည့်တော်မမှာ ဒီမေမေတစ်ယောက်တည်းပဲ အားကိုး
စရာရှိလို့ပါ။

ခိုင်ဝတ်မှုန်မှာ ထမင်းမှန်းဟင်းမှန်းပင် မသိတော့။ မေ
မေလည်း ဘာမှမစားရရှာဘူးလေ။ နှစ်ရက်နှစ်ညလုံးလုံး ကုတင်
ပေါ်မှာ သတိလစ်နေသည့်မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ခိုင်ဝတ်မှုန်လည်း
မလှုပ်မယှက်။ အငိုရုပ်တုလေး ဖြစ်နေရပြီ။

“ကလေးမ၊ အိမ်ကို လှမ်းအကြောင်းကြားလေ။ ကလေး
မ...တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

ဘေးကုတင်များမှ လူနာစောင့်တွေ လူနာရှင်တွေက
ကူညီပေးမရှာကြသည်။ ခိုင်ဝတ်မှုန် ဘာစကားမှပြန်ပြောစရာ

မရှိ။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ငယ်ကျီးငယ်နာများကို ယခုမှတွေ့သည့်လူ
စိမ်းတွေအား ပြောမနေချင်။

“ကလေးမ၊ လာ... ဒီမှာထမင်းတွေ အများကြီးပဲ။
သမီးမေမေ ပြန်ကောင်းလာမှာပါကွယ်။ အဒေါ်ညီမတုန်းကလည်း
သုံးရက်တောင် သတိလစ်နေတာ။ အခုပြန်ကောင်းလာတာပဲ။
ဒီကဆရာဝန်တွေက တော်ရှာပါတယ်။ ဆေးတွေကလည်း အစွမ်း
ထက်သလားမမေးနဲ့။ ဆေးစရိတ်တွေကတော့ ကြီးတာပေါ့လေ။
ဒါကလည်း ရောဂါတစ်ခုဖြစ်လာရင် ကုန်ရမှာပဲမဟုတ်လား။ လာ
ပါ... ကလေးမ၊ ထမင်းလေးတော့ စားလိုက်ပါ။ သမီး ခုထိ
ဘာမှမစားသေးဘူး။ တော်ကြာ ကိုယ်ပါ လဲလိမ့်မယ်”

“ဆရာဝန်တွေအကုန်လုံး သဘောကောင်းကြတယ်
နော်။ တို့ဆရာမတွေကမှ အော်သေး ဟောက်သေးတယ်။ အေး
လေ၊ သူတို့ကတော့ လူနာတွေနဲ့ အမြဲဆက်ဆံနေရတာမို့ အော်
သင့်တဲ့အခါ အော်ရမှာပဲ”

“ဟို၊ ဆရာဝန်လေးက ပိုသဘောကောင်းသေးတယ်။
ကလေးမ ဆေးလက်မှတ်ကို အာမခံပေးတဲ့ဆရာဝန်လေ။ ဟို
ရုပ်ချောချော ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ဘယ်သူဟဲ့”

“ဪ၊ နာမည်ခပ်ဆန်းဆန်းနဲ့ပါ။ ဒေါက်တာ ဒေါက်

တာနှောင်ပွဲ၊ ဟဲ့... သူက တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာရင် ပြောင်းရ
တော့မယ်ဆိုပါလား”

တစ်ဖက်ကုတင်များမှ လူနာရှင်များ၏စကားကို ခိုင်ဝတ်
မှုန် သိမှတ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မေမေအတွက် ပူပင်ရ
လွန်းသဖြင့် သူမ၏နှလုံးသားတွေ ထုံကျင်သွားပြီထင်ပါသည်။
မည်သူ့ကိုမှ ကျေးဇူးတင်ဖို့သတိမရ။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ဘဝ၏လောကဓံများကို အံ
ခဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရာမှ ယခု မေမေက သံသရာခရီးရှည်ကြီးကို
ထွက်ခွာတော့မှာလား။ ရင်ထဲမှာ သူမ ဘယ်လိုမှ တရားနဲ့မဖြေ
နိုင်။ မခံစားနိုင်။

ခါးသက် စိမ်းရှလွန်းလှသည်။ ကျန်ခဲ့ရမည့်သူမအတွက်
ရှေ့ခရီးကလည်း ကန္တာအလယ်က လွင်တီးခေါင် ဘယ်နေရာမှာ
သူမ ရင်ကွဲနာကျပြီး လဲကျသေဆုံးရမှာလဲ။

သုံးရက်ကြာလည်း မေမေ သတိပြန်လည်မလာခဲ့ပါ။
ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်တာတဲ့။ ဆေးဝါးတွေ ကောင်းလွန်းပေ
မယ့် ဆရာဝန်ကတောင် ဆင်းကုလို့မရနိုင်သည့် ‘သေခြင်းတရား’
ကို ခိုင်ဝတ်မှုန်၏မေမေ ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး အမိုး ပွင့်လန်ထွက်သွားသလို

ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုပျက် ပိကျလာသလို ခံစားလိုက်ရ
ပြီး ခိုင်ဝတ်မှုန် မေမေ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွားခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂)

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့... သေတော့မှာပဲ။ အို!”

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ထွက်ခွါစ အမြန်ရထားကြီး၏
အထက်တန်းတွဲတစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည့်ကောင်ချော
လေးတစ်ယောက်ကြောင့် ရထားတစ်စင်းလုံး ရင်တုန်သွားကြ၏။

“တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်လေးပဲ။ လူပြည်မှာ မနေချင်
တော့ဘူးထင်တယ်”

လူတကာ၏ ဩဘာသံများကို နားထောင်ရင်း အတာ
တစ်ယောက် ခပ်တည်တည်ပဲ။ သူတွေ့လိုသူကို ရှာလိုက်သည်။

ဟော... တွေ့ပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ယခုထိ ရထားပြတင်းမှ ဘဲငန်းကြီး အစာနှင့်နေသလို လည်လိမ်ပြီး အပြင်သို့မျှော်ကြည့်နေသူမှာ သူ့မဟုတ်လား။ သူ့ထံသို့ အတာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က အတာ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြန်ကြည့်သည်။

“ငါ့ကို မင်းသိလို့လား”

သွားဖြူတန်းလေးပေါ်သည့်အထိ အတာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် အတာပါ။

ဆရာမကြီး လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဪ၊ ဒါဖြင့် ဆရာမနော်ကျွန်း လွှတ်လိုက်တာပေါ့။

ကျွတ်! ဆရာမနယ်၊ ကလေးထိန်း ထမင်းချက်ဖို့ ကောင်လေး တစ်ယောက် ရှာပေးပါဆိုမှ မင်းသားကိုလွှတ်လိုက်တယ်။ နေစမ်းပါဦး... မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကိုရော မင်းသိရဲ့လား။ မင်းသားခန့်ဖို့ အင်တာဗျူးခေါ်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်”

ကုတ်ထောက်ဆံပင်ရှည် ဆံနွယ်လှလှနှင့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲကောင်လေးဟာ မျက်ခုံးမျက်လုံး နှာတံကလည်း လှပါတီ။

ရှည်သွယ်သောအရပ်က ခပ်ကိုင်းကိုင်း။ အသားကလည်း တော်တော်လှပါတယ်။ အဖြူနှင့်အဝါ ရောနေသည့်အသား။ ကောင်လေးကို ဒေါက်တာ မယုံသင်္ကာဖြစ်ပုံရ၏။

အတာ ဟက်ခနဲ ရက်ရယ်ရယ်ရင်း ဖြေရှင်းရသည်။

“ကျွန်တော်... ထမင်းချက် ကလေးထိန်းအလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းကြည့်ပါ။ မကြိုက်ဘူးဆိုမှ အလုပ်ဖြုတ်ပါ ဒေါက်တာ။ ခုတော့ ကျွန်တော် ထိုင်ပါရစေ။ ပြေးရလွှားရနဲ့ ကျွန်တော် မောလှပါပြီ”

ဒီတော့မှ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က အတာ့ကို ထိုင်စေ၏။ အတာနှင့်ဒေါက်တာကြားမှာတော့ သားကလေး ကြင်နာမြတ်နိုးဦး။ ကလေးငယ်အား အတာ ပြုံးပြပေ့ချီလိုက်သည်။

“သားသားက ဆိုးတော့နည်းနည်းဆိုးတယ် အတာ။ ကိုယ်ကလည်း အမိမဲ့သားဆိုပြီး... အေးလေ”

ကလေးရှေ့မှ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏စကားသံတို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားပေမယ့် အတာ ခံစားနားလည်မိပါ၏။ သားကိုပေ့ချီထားသည့်လက်တို့ ပိုတင်းရစ်မိလေသည်။ ကလေးက အတာ့ကို နှစ်လိုခင်မင်စွာ မော့ကြည့်ပြီး...

“ဦးဦးနာမည် ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဦးဦးက ချောတယ်

နော်၊ မော်ဒယ်ဘိုင်း လုပ်ပါလား”

ငါးနှစ်အရွယ်ကလေးပေမယ့် ခေတ်ကလေးပီပီ သားက လူသွက်။ သူ့ဆိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးတွေလဲ။

“သားသားကမှ လူချောပါကွာ၊ ဦးဦးက မချောပါဘူး တချို့က အခြောက်နဲ့တူတယ်လို့တောင် ကဲ့ရဲ့ကြတယ်”

“တူပါဘူးဗျာ၊ အခြောက်နဲ့တူပါဘူး။ ဟို... ဟို ဖေဖေ ရည်းစား အန်တီရင်ရင်ထက်တောင် ချောသေး”

သားသား၏စကားကြောင့် အတူမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား သလို ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့လည်း တွန့်ခနဲဖြစ်ရပါတယ်။ ဒီကောင် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ရှက်ရသလား။ ဂျင်းအင်္ကျီ နှင့်ဂျင်းဘောင်းဘီ ဗိုသီဗတ်သီကြားမှပင် စတိုင်မိလှသည့်ကောင် ချောလေးကို သူ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေမိ၏။ ဝေမန္တ မိန်းကလေးနှင့်နှိုင်းလို့ ရှက်တယ်ထင်ပါရဲ့။

“သားသား၊ ဦးဦးကို မိန်းမနဲ့မနှိုင်းရဘူးလေ။ အဲဒါ အခြောက်လို့ပြောတာနဲ့ အတူတူပေါ့ကွာ။ လာ... သားသား၊ ဒီ ပြတင်းကနေ ရှုခင်းတွေကြည့်”

ရထားက ညနေငါးနာရီလောက်မှထွက်သည်မို့ နေက ဝင်လှလှ။ ညနေရှုခင်းက အိပ်တန်းပျံ့ငှက်တွေနှင့် လှမှလှ။

ယခုတော့ ကလေးက ပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်သွား သည်။ သုံးယောက်ထိုင်နေသည့်ကြားထဲ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းမို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိထိကပ် ကပ်၊ ထွေးထွေးယှက်ယှက်ဖြစ်နေတော့ အတူပုံစံက မနေတတ် မထိုင်တတ် စိတ်အိုက်နေသည့်ပုံ။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ မျက်ခုံး ရှုံ့သွားရ၏။

“ဟေ့ကောင် အတာ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို... ဟို ကျွန်တော့်မှာ ဝဲတွေပွေးတွေနဲ့မို့ပါ ဆရာ။ ဆရာ့ကို ကူးမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာ! ပွေးတွေဝဲတွေ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကလေး ကိုမရောက်ခင် မင်းကိုအရင်ဆုံးဆေးကုမှပါ။ ကဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ လဲ၊ ပြစမ်း! မင်း ဝဲတွေပွေးတွေက ဘယ်အနားမှာလဲ”

အတာမှာ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးနေရ၏။ သွားလေး ဖြိုးပြရပြန်ပါသည်။

“ရ... ရပါတယ်ဆရာ၊ လိမ်းဆေးလေးသာ ပေးပါ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ လိမ်းပါမယ်”

“အေး၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော။ အင်္ကျီတွေဘောင်းဘီတွေ ဇောက်ပြီးတော့လည်း မင်းပွေးက မကူးနိုင်လောက်ပါဘူး။ ငါ

မရွံ့ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးတော့ ဂရုစိုက်
ဟေ့။ ငါက ဆရာဝန်ပီပီ ကျန်းမာသန့်ရှင်းမှ သဘောကျတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

အတာမှာ သူနှင့်ပူးပူးကပ်ကပ်မနေချင်လို့ ကာဗာယူမိ
ကာမှ ကောင်းကောင်းနှိပ်ကွပ်ခံနေရ၏။ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်
ငြိမ်နေရ၏။ လူချင်းကတော့ ထိကပ်နေရခြင်း၊ ဆောင်းမကုန်သေး
သည်မို့ ရထားပေါ်မှာ ချမ်းလာတာလည်းအမှန်။ အတာမှာ ဂျင်း
ဂျာကင်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီသာ ဝတ်ထားရသည်မို့ အအေးဒဏ်
က ပိုလာ၊ နှိပ်စက်လာ၏။

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့မှာ သား၏ဖခင်ပီပီ သူ့ရှေ့မှအိတ်
ကိုဖွင့်ပြီး ကလေးအတွက် အနွေးထည်ထုတ်ယူကာ ဝတ်ပေးနေ
သည်။ နောက် သူ့အတွက် ဂျာကင်တစ်ဆည် ထုတ်တော်ရင်းက
အတာ့ကို လှမ်းမေးသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဆွယ်တာတစ်ထည်လောက်တော့ မင်း
ဝတ်ဦးမှနဲ့တူတယ်။ ဂျင်းက မနွေးဘူး”

“ရပါတယ် ဆရာ”

“မရနဲ့ ရော့ ဒီစောင်ယူထား။ မင်းကြည့်ရတာ အရမ်း
ချမ်းနေပြီ”

ဒေါက်တာပေသံညွှတ် ကိုရိုးယားဝွမ်းစောင်ကို အတာ
ယူပြီး ခြုံလိုက်မှ လူက အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်သွား၏။

“မင်းကို တစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့
တွေဟာ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း အတူသွားကြမယ်
သူတွေ။ ဒီတော့ မင်းရဲ့ဗရတ်သုတ်ခပုံစံတွေတော့ ပြင်ဦးကွ”

“ဗျာ!”

“မင်းဝတ်ပုံစားပုံက ဂျလေ့စီဆန်နေတယ်။ ဥပမာ ငါ့
ကိုကြည့်! ငါ ဘယ်လောက်စမတ်ကျသလဲ၊ လူယဉ်ကျေးပုံတော့
ပေါက်အောင် ဝတ်ရမယ်”

ဒေါက်တာစကားကြောင့် အတာ သူ့ကိုအယောင်ယောင်
အမှားမှားကြည့်မိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ရေဆေးပြီး ကော်ပတ်စား
ပါလစ်တင်ထားသည့်နယ်။ သူ့အသွင်က သန့်သန့်ခန့်ခန့်။ ရှပ်
လက်ရှည်နှင့် ကချင်ပုဆိုးက လိုက်ဖက်ညီနေပြီး အပေါ်က ဂျာ
ကင်ကတော့ ထားပါတော့။ ဆံပင်ကလည်း သေသေသပ်သပ်။
ဘာတွေလိမ်းပြီး ဘယ်လိုပြီးထားသည်မသိ။ ဆံပင်တွေက ပုံ
သွင်းထားသည့်နယ် လှလှပပ။

အတာ မိမိပုံစံကိုမိမိ ပြန်ကြည့်မိပြန်၏။ ဆံပင်ကလည်း
ဖရိုဖရဲ အကျီဘောင်းဘီကလည်း ဖရိုဖရဲ၊ လူတစ်ယောက်ထက်

စာခြောက်ရပ်နှင့်များ ပိုပြီးတူနေလေမလား။ အတာ သူ့ကိုအား
ငယ်စွာ မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဖေဖေကလည်းဗျာ၊ အလကားနေရင်း ဦးဦးကို ဆူနေ
ရပြန်ပြီ။ ဖေဖေက အဘိုးကြီးပဲ၊ အဘိုးကြီးလိုဝတ်မှာပေါ့။ ဦးဦး
ကမှ မိုက်တာ”

“အေးပေါ့တော့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ အတာ့ကို
ပုံစံပေးရဦးမယ်၊ ပုံသွင်းပေးရဦးမယ်၊ မင်းဗလက ပိန်နေတယ်။
အလေးတွေဝိတ်ပြားတွေ မ၊ ခိုင်းရဦးမယ်။ ငါက မင်းကို ငါ့ညီ
လို့ပြောထားမှာကွ။ ငါနဲ့အသွေးအမွှေးတူအောင် လုပ်ပေးရမယ်”

ဘုရား! အလေး မ၊ ခိုင်းမတဲ့။ ဝိတ်ပြား မ၊ ခိုင်းမတဲ့။
အမြန်ရထားကြီးထဲ ဇောချွေးတွေ ပျံလာသည့်အတာမှာ တုန်
တုန်ယင်ယင်အသံများ ထွက်လာရသည်။

“နေ... နေပါစေ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က
ကလေးထိန်း ထမင်းချက်အလုပ်ပါ။ မင်းသားလျှောက်ဖို့မှ မဟုတ်
တာ။ နောက်ပြီး ဆရာညီလို့လည်း ပြောမထားပါနဲ့၊ အမှန်ဟာရား
ဆိုတာ တစ်နေ့ကျပေါ်မှာပါ။ တပည့် ဒါမဟုတ် သူရင်းငှား
အလုပ်သမားလို့ပဲ ပြောလိုက်ပါ ဆရာ”

“ဒီမှာ အတာ၊ မင်းတာဝန်က ငါ့ပြောစကားကို နား

ထောင်ဖို့ပဲ။ ငါ့မှာ လူတန်းစားခွဲခြားတဲ့စိတ်ဓာတ် မရှိဘူး။ ငါ
အတွက် သားအတွက် ကူဖော်လောင်ဘက်တစ်ယောက် လိုအပ်
လို့ ခေါ်ရရှာရပေမယ့် မင်းကို ငါ ဖိနှိပ်နှိပ်မဆက်ဆံဘူး။ ငါ
သိလေးတစ်ယောက်လို့ ငါ့သွေးသားတစ်ယောက်လို့ ဆက်ဆံမှာ
ပဲ၊ မင်းကလည်း ငါ့ကို ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့၊ သားကို
တူလေးတစ်ယောက်လို့ သဘောထားပါ။ ဒါ၊ ဒီ ငါတို့ဟာ မိသား
စုတစ်ခုလို နွေးထွေးလုံခြုံသွားမှာပဲ။ အဝတ်အစားတွေကအစ
ငါတို့နဲ့ ဟာမိနီဖြစ်နေအောင် မင်းကိုဆင်ပေးမှာ။ အားငယ်စိတ်
တွေ မဝင်ပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့တွေ မိသားစုလိုနေကြတာပေါ့”

အတာ့ပခုံးကိုဖက်ကာ သူ့ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ပြော
နေတော့ အတာ စိတ်အိုက်နေရသည်။ သားသားကပါ ဝင်ပြီး
သြဝါဒတွေ ခြွေနေသေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သားသားနဲ့ဦးဦး မိသားစုလိုနေကြမယ်၊
သားသားမှာ ဖေဖေပဲရှိတော့ ဦးဦးက မေမေလုပ်ပေါ့။ ဗီဒီယို
ထဲမှာ ပြတ်တီးတို့ နေတိုးတို့ဘောင် မိန်းမလုပ်သေးတာ။ သူတို့
က ငန်းမအစစ်တွေထက် ပိုချောတယ်”

“အင်”

သားသားပြောကာမှ ပိုဆိုးနေသဖြင့် အတာ မှုတ်နှာ

မထားတတ်ဖြစ်နေလျှင် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က ပြုံးနေသည်။ ဒီ
 ကောင် တော်တော်ရှက်တတ်တာပဲ။ ချောတာကလည်း မိန်းမ
 ချော ချောတယ်။ ပုံစံကတော့ သူဌေးသားတစ်ယောက်လိုပဲ။
 ကေန္တ သူ့အိမ်က စီးပွားပျက်သွားလို့ ငါ့ဆီအလုပ်လာလုပ်တာ
 ထင်တယ်။ မင်းကံကောင်းပါတယ် အတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆို
 တော့ ငါတို့သားဇာဖက လူတန်းစားမခွဲတတ်တဲ့အပြင် မိသားစု
 ဘဝကို ဆာကောင်ငတ်မွတ်နေကြတဲ့သူတွေမို့ပါ။

ရထားကြီးကတော့ ဝင်သွားသည့်ရှင်နေမင်းကို လက်ပြ
 နှုတ်ဆက်ရင်း လောကကြီးထဲ စိန်ခေါ်တိုးဝင် မောင်းနှင်နေလေ
 ဆဲ။

အခန်း (၃)

ဆေးရုံနှင့်မနီးမဝေး တစ်ထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံးမှာ
 ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ နေရသည်။ ဆရာဝန်အစဉ်အဆက် ငှားနေ
 ခဲ့ကြသည့်အိမ်မို့ ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ပါ အဆင်ပြေပြီးသား။ အိမ်ရှေ့
 မှာ ဆေးခန်းဖွင့်ပြီး နောက်ဘက်မှာ လူနေလို့ရ၏။ မီးဖိုဆောင်
 ကလည်း တွဲလျက်ပါရှိပါသည်။

အတာမှာ ဒေါက်တာနှင့်နေရတာ အထိတ်ထိတ်အလန့်
 လန့်။ ကိုယ်က မိန်းကလေးမို့ အစစအရာရာ သတိနှင့်နေရ၏။
 ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့မှာ အတာ့ကို ညီငယ်လေးတစ်ယောက်သဖွယ်
 သဘောထားသဖြင့် နေတာထိုင်တာ ဖက်လှဲတကင်း။

ဟင်း... ဒေါက်တာဟာ အခြောက်ကြီးလား မသိဘူး။
 ယောက်ျားချင်းများ ဒီလောက်တောင် ဖက်လိုက်လျက်လိုက်နဲ့။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်က နည်းနည်းကျဉ်းသည်မို့ အတာနေရတာ
 ဒေါက်တာမျက်စိရှေ့မှာလိုလို။ ဆေးရုံပွင့်သည့်နေ့များပဲ ကောင်း
 သည်။ ဒါတောင် ဒေါက်တာက ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်မို့ နေ့
 တိုင်း ခွဲရတာမဟုတ်။

အိပ်ခန်းယူကြတာကစပြီး ပြဿနာ။ အိပ်မှာ အိပ်ခန်း
 က တစ်ခန်းတည်း။ အခန်းကျယ်ကြီး။ မူလဆရာဝန်က မိသားစု
 မို့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပဲ ရှိတာလားမသိ။ တကယ်လည်း တစ်ထပ်
 တိုက်လေးမို့ ကျဉ်းတာပါပဲ။ ရှေ့ခန်းတစ်လျှောက်လုံးကို ဆေးခန်း
 လုပ်ထားသည်မို့ နောက်ဘက်မှာ ဧည့်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်း၊ စတို
 ခန်းနှင့် အိပ်ခန်းက တစ်ခန်း။

ကပ်ရက် မီးဖိုဆောင်လေးထဲမှာတော့ ထမင်းစားခန်း
 နှင့် မီးဖိုအပြင် ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းလည်း တွဲထားပါသည်။
 အိမ်လေးက ချစ်စဖွယ်ကောင်းပေမယ့် ကျဉ်းတာအမှန်။

“ဟေ့ကောင် အတာ၊ အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းတည်းဆို
 တော့ ငါတို့အတူအိပ်ကြတာပေါ့။”

ဒေါက်တာက သဘောရိုးနှင့်ပြောပေမယ့် အတာ တုန်

လှုပ်ရှား အကြောက်အကန်ငြင်းပုံက ယခုပင် ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်
 နယ်။

“ဟာ! ဆရာ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်က
 အအိပ်ကြမ်းတယ်။ အနားမှာရှိတဲ့လူကို အကုန်ကန်ချတာဆရာ”

“အောင်မာ! ကန်ရဲကန်ကြည့်ပါလား။ ငါကလည်း ပြန်
 ပြီးကန်မှာပေါ့ကွ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ တစ်နေ့လုံး ကိုယ့်အလုပ်
 တွေ ကိုယ်စီလုပ်ပြီးကြတဲ့အခါ ညဘက်ကျ အပြည့်အဝအနား
 ယူချင်တာပေါ့။”

“အေးလေ၊ နားလေ၊ မင်းကိုလည်း ငါက ညဘက်
 ကြီး အလုပ်တွေမခိုင်းပါဘူး။”

“ဒီ... ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်သမားဆို
 တော့ အလုပ်ရှင်နဲ့အတူမနေရဲလို့ပါ။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လို့ပါဗျာ။
 ဆရာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။”

“ဟကောင်ရ၊ ငါ့မှာ သားတစ်ယောက်နဲ့လေ။ ငါ့သား
 ကို ငါနဲ့အတူအိပ်ချင်တာပေါ့ကွ”

“အိပ်လေ ဆရာ၊ အိပ်ပေါ့”

“အေး၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးရဲ့ကရိုကထကျ မင်းလုပ်ရမှာ။”

ငါက အရမ်းပင်ပန်းတာ။ အိပ်ရေးပျက်ခံလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါက ည
ဘက်ဆိုလည်း ဆယ်နစ်နာရီတစ်ချက်မှ အိပ်ရတယ်။ ဒီကြားထဲ
ဆေးရုံက အရေးပေါ်ရင်ပေါ်သလို လာခေါ်တော့၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊
မင်း၊ ငါတို့နဲ့တစ်အိပ်ရာတည်း မအိပ်ချင်ရင် ကုတင်တစ်လုံး ထပ်
သွင်းလိုက်မယ်။ အခန်းက အကျယ်ကြီးပါ”

“မဖြစ်လို့ပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာ သပ်
သပ်နေပါရစေ။ ကံမလေးအတွက် ကျွန်တော် အမြဲအဆင်သင့်
ရှိနေပါမယ်”

“မင်းအတွက် အခန်းပေးစရာမရှိဘူးကွ”

“ရတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် စတိုခန်းကိုရှင်းပြီး နေမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ၊ သားကို ငါ့အခန်းမှာ သိပ်
မယ်။ သိပ်တာပြုတာတော့ မင်းသိပ်ပေါ့။ သေးတည်တာက
အာစ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မအိပ်ခင် အကုန်လုပ်ပေးသွားပါ
မယ်”

အိပ်ခန်းကိစ္စ အဆင်ပြေသွားမှ အတာ သက်ပြင်းချရ
သည်။

နောက် ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်လာဦးမလဲ။ လာမယ့်ဆေး

ပြေးတွေ့ရမှာပါပဲလေ။

လောလောဆယ် ရွေးတွေတာတွေ သွားစရာမလိုသေး။
ဒေါက်တာဆေးရုံမှ နှာစိမ့်များက ဟင်းသီးဟင်းရွက် အသားငါး
တွေ ဝယ်လာပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပေးသွားကြသဖြင့် အတာ
တာဝန်က အဆင်ပြေအောင် ချက်ပြုတ်ပေးရုံ။

မနက်ခုနစ်နာရီမှာ breakfast အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်
အတာ ပြုလုပ်ပေးထားသည်။ မွေးမြူရေးခြံတွေ ရှိသည်မို့ နွားနို့
နှင့် ကြက်ဥကတော့ အလုံ့လယ်။ ဒီမနက်စာ ကော်ဖီနှင့် ကြက်ဥ
ဟပ်(ဖ်)ရိုက်ကြော်၊ နောက် သားအတွက် နို့ယူနှင့် ကိတ်၊ ကြက်
ဥပြုတ်၊ ဖအေက ကြော်တာကြိုက်ပြီး သားက ပြုတ်တာကြိုက်
သတဲ့။

ဆရာက နံနက်စာစားပြီးလျှင် ဆေးခန်းထိုင်မည်။ ကိုး
းရီဆယ်နာရီကျမှ ဆေးရုံသို့ ဆိုင်ကယ်နှင့်သွားမည်။ ဆရာမှာ
ဘားမီလား၊ မရိုတာလား ထားခဲ့တာလား အတာမသိ။ အသက်
သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ခွဲစိတ်အတူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့

ဆရာမှာလည်း ကားတွေဘာတွေ ရှိချင်ရှိမည်။ ဒါတွေ အတာ
စိတ်မဝင်စားပါ။ သူ့တာဝန်က ဆရာတို့သားအဖကို အစစ အဆင်
ပြေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ပါပဲ။

နံနက်စောစော ငါးနာရီလောက်ကတည်းက မျက်နှာ
သစ်၊ သွားတိုက်ပြီး အတာ မီးဖိုဝင်ခဲ့သည်။ ရေနွေးအိုးတည်၊
ထမင်းအိုးတည်၊ ကြက်ဥကြော်နေစဉ် နံနက်ခြောက်နာရီလောက်
မှာ နွားနို့သည် နွားနို့လာဖို့သည်။ တစ်နေ့ကို တစ်ပိဿာ။ ဒီလို
ပဲ ကျိုထားပြီး အလျှံပယ်သုံးနေကြတာပဲ။ ကြက်ဥခြက်လည်း
ကြက်ဥတွေ လာဖို့သည်။ နောက် လူနာတွေက ဖို့တာရယ်။

အတာ့ပုံစံက ဖလန်နယ်ကွက်၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဆွယ်
တာအဝါ၊ နုညက်ဖွေးဥနေသောအသားမှာ ကလေးရောက်တော့
ပန်းနုရောင်ပြေးချင်ချင်။ ကိုယ်က ယောက်ျားယောင်ဆောင်နေ
ရပေမယ့် မျက်နှာအသားအရည်မပျက်အောင် မိတ်ကပ်မလိမ်း
ပေမယ့် Cream လူးရသည်။

မျက်နှာကလေး စိုနုနေတာတော့ မတတ်နိုင်။ အသား
မပတ်အောင် ကာကွယ်ရတာပါ။ ညဘက်မှာ သနပ်ခါးလိမ်း၊
နွေဘက်မှာ Cream လိမ်း။ ခေါင်းစွပ်ကလည်း အဝါ။ မနေ့
က သူမမှာရှိသည့်လက်ကျန်ငွေလေးနဲ့ ဆရာမကိုယ်ခိုင်းတာပါ။

“ဆရာမ၊ အတာ့အတွက် အနွေးထည်၊ ခေါင်းစွပ်နဲ့
ဝှမ်းဘောင်းဘီလေးဘာလေး ပေါ့ပေါ့လောလောထဲက ဝယ်ပေး
ပါနော်။ ဒီငွေနှစ်သောင်းနဲ့ နှစ်စုံသုံးစုံရအောင် ဝယ်ပေးပါ”

ဆရာမတွေ့က အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်ကောင်ချော
လေးကို ဒေါက်တာ့ညီအဖြစ် ခင်မင်ကြပါသည်။

“ဟာ... အတာကလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုဆီက ပိုက်ဆံ
တောင်းလေ။ အဝတ်အစားဝယ်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ညီအောင်
ဝတ်မှပေါ့”

အတာ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိဖို့ ဆရာမတွေ့ကို မချီ
ပြုံးလေးနှင့်...

“ညီဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်က ဖအေတူမအေကွဲပါ။ ခိုင်း
ဖို့ခေါ်လာတဲ့ညီမို့ အခွင့်အရေးမယူရဲပါဘူး။ ခုလိုခေါ်ပြီး ကျွေး
မွေးထားတာတောင် လွန်လှပြီ။ ဆရာမတို့ဆီက တယ်အေးသဗျာ၊
ကျွန်တော်တို့လို အောက်သားတွေအတွက် တော်တော်အခံရခက်
တာပဲ”

ဆရာမလေးတွေမှာ ဒေါက်တာတို့အိမ်အတွက် လိုအပ်
တာကူညီဖို့ ရောက်နေကြခြင်းပဲပေ။ အတာ့စကားကြောင့် အတာ
ကို ကရုဏာသက်သွားကြ၏။ တကယ်လည်း အတာက ဒေါက်

တာ့ကို ပြာနေအောင် ကြောက်နေရသည်မဟုတ်ပါလား။ ညီအစ်ကို ဆိုပေမယ့် သခင်နှင့်ကျွန်လို။

“အေးပါ အေးပါ... ဝယ်ပေးပါမယ်။ ဒီ ဆရာမဒေါ်နန်းမူက ဆွယ်တာစက်ရုံရှိတယ်။ သူ့ဆီမှာ ဝယ်တာဝယ်၊ တောင်းတာတောင်း၊ အလှူခံတာခံ လုပ်ရမယ်”

“ဟာ! အဲလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ။ ဆရာမတို့လုပ်ပုံနဲ့ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကိုဆွဲပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံနဲ့ ရသလောက်သာ ဝယ်ပေးပါ”

ညနေမှာတော့ ဆရာမလေးယောက်က အထုပ်တွေ အိတ်တွေ လာပေးသဖြင့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ သိသွားခဲ့ပြီး အတာ့ကို အဆူခံခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

“မင်းမှာ လိုအပ်တာရှိရင် ငါ့ကိုပြောပေါ့ကွ... ခုကျကောင်းသေးရဲ့လား။ ဆရာမတွေ အားနာစရာ။ ငါလည်း ဝယ်ပေးမလို့ပါ။ ကလေးက အေးတယ်။ မင်းမှာ အဝတ်အစားလည်း ဟုတ်တိပတ်တိပါမလာတာနဲ့။ မင်းက ငါဝယ်အပေးကိုတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲကီး”

ဆရာမတွေကလည်း အတာ့အတွက် ဝိုင်းပြီး ညှာပေးကြပါသည်။

“အတာ့က ပိုက်ဆံပေးပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ဒီမှာက ဆွယ်တာဈေးတွေ ပေါတယ်လေ။ သူပေးတဲ့ငွေနဲ့ ကျွန်မတို့ဝယ်လာကြတာပါ”

“သူက ဘယ်လောက်ပေးလို့ ခင်ဗျားတို့က ဒီလောက်တောင် ဝယ်လာရတာလဲ”

“ဟို... အဲ”

ဘယ်လောက်ပင် ပေါပေါ။ အတာ့က နှစ်သောင်းပဲပေးတာကို သူတို့က လေးသောင်းဖိုးလောက် ဝယ်လာမိကြသည်။ ဒီကြားထဲ ဒေါက်တာနှင့်သားအတွက်ပါ လောကွတ်တွေချော်ပြီး ဆွယ်တာတွေ ခေါင်းစွပ်တွေ ဝယ်လာခဲ့ကြသေး၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါက်တာက အတင်းပင် ငွေပေးလိုက်သဖြင့် ဆရာမတွေ လက်ခံယူသွားကြရသည်သာ။

အတာ့အတွက် အားလုံးပေါင်း လေးစုံတောင်။

“မင်းလိုတာ ငါ့ကိုပြောပေါ့ကွ။ နောက် ကျော်ပြီး မလုပ်နဲ့။ ငါအရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ရောက်ကတည်းက ချမ်းတော့ ကျွန်တော်က အအေးကြောက်တာနဲ့”

“အဲဒီအခေါ်အဝေါ်ကိစ္စကိုလည်း ပြောင်းဦး။ မင်းကို

၃၀ ❀ ကြယ်စင်များဝေ

ငါက ငါ့ညီလို့ပြောထားတာ၊ အစ်ကိုလို့ခေါ်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုလို့ခေါ်”

“ကျွန်တော်က ဆရာနဲ့ကျွန်တော် ဖအေတူ မအေကွဲလို့ပြောထားတာ။ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းဖို့ ခေါ်လာတာလို့ ပြောထားတာမို့ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာ”

“ဟာ! မင်းတော်တော်လျှာရှည်ပါလားကွ။ သေတော့မှာပဲ၊ ငါက ငါ့ညီတစ်ဝမ်းကွဲလို့ပြောထားတာ။ စကားတွေ လွဲကုန်ပြီ”

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ ဒေါသတွေထွက်နေခဲ့လျှင် အတာဆင်ခြေတက်စရာစကားမရှိတော့။ ငြိမ်ကုပ်နေရသဖြင့် ခုမှ အခန်းထဲ ဝင်လာသည့်သားက သူ့အဖေကို အရေးဆိုနေလေ၏။

“ဖေဖေကလည်း ဦးဦးကိုမဆူပါနဲ့။ သနားပါတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဦးဦးမှာ အလုပ်တွေပင်ပန်းရတဲ့ကြားထဲ ဖေဖေက တစ်မှောင့်”

“သား၊ မင်းဘာမှမသိဘဲ ဝင်မပါနဲ့။ မင်းဦးဦးက လျှာရှည်တာကိုးကွ။ သူများကို အဝတ်တွေဝယ်ခိုင်းလိုခိုင်း၊ ဖအေတူ မအေကွဲလို့ ပြောလိုပြော”

“မီးစင်ကြည့်ကလုံကပေါ့ ဖေဖေရာ။ လွယ်ပါတယ်”

အရွယ်နှင့်မလိုက်သည့် သားသား၏စကားကြီးစကားကျယ်ကြောင့် အတာရယ်ချင်သွားသလို ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့လည်း ပြုံးမိရ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ ကြည့်ပြောလို့ရတာပဲ။ ဖအေတူ မအေကွဲပြောရမှာ ရှက်လို့ တစ်ဝမ်းကွဲပြောတာဆိုရင် ပြီးတာပဲ။

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ အတာကိုတော့ အပြီးသတ်ဆူလိုက်သေး၏။ စေတနာနဲ့ပါ။

“ဒီအရပ်မှာ မင်းဟာ ငါ့ညီပဲ။ ငါက မင်းအစ်ကို။ ဒါက မင်းတူလေး။ ဒီတော့ လိုအပ်တာရှိရင် ငါ့ကိုပြော။ သူများကိုမပြောနဲ့။ အခက်အခဲရှိရင်လည်း ငါ့ကိုပဲပြော။ စကားတွေကိုလည်း မဖွာပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့သုံးယောက်ဟာ တကယ့်မိသားစုတွေလို့ပဲ မင်းရင်ထဲ မှတ်ထားလိုက်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားလိုဆက်ဆံ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်၊ နောက် သူများကို အပူမကပ်တော့ပါဘူး”

“နေဦးကွ၊ အခေါ်အဝေါ်ကိစ္စပြောရဦးမယ်။ မင်း ငါ့ကို အစ်ကိုခေါ်မလား၊ ကိုကိုခေါ်မလား... ဆုံးဖြတ်”

အတာ ချွေးတွေပျံ့ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါသည်။ “မခေါ်၊ ခွဲလည်း ရနာမဟုတ်။ အတာစဉ်းစားပြီး တွေဝေနေစဉ်း”

“ကိုကိုလို့ခေါ်၊ ငါက ရန်ကုန်သား၊ အစ်ကိုဆိုရင် ယုတ္တိ မရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်... ကိုကိုပဲကောင်းတယ်။ ခေါ်ကြည့်စမ်း”
သူက အတင်းအကျပ်ခေါ်ခိုင်းလို့ အတာ ခေါ်ခဲ့ရပါ၏။
“ကိုကို”

“အား... ငါ့မှာ ညီတစ်ယောက်ရှိခဲ့သလို ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတယ်။ မင်းအသံက နားဝင်ချိုလိုက်တာကွာ။ နော်... သား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဦးဦးက အသံကောင်းတယ်၊ အဆိုတော်လုပ်ရင် ရမယ်”

မနေ့ကအကြောင်းကို တွေးတောပြီး နံနက်စာပြင်နေစဉ် ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုနှင့်တွဲလျက် ရေချိုးခန်းမှာ သူ မျက်နှာသစ်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့ အတာကို လှမ်းမြင်ရ၏။

ဖြူစင် နုသစ်သောမျက်နှာနှင့် စတိုင်ကျသည့်အဝတ်အစားက ယောက်ျားမဆန်၊ ချောမောနုနယ်သည့်အသွင်က မိန်းမဆန်နေ၏။ ဒီကောင် တော်တော်ချောတာပဲ။ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ ထမင်းစားစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“စားတော့မလို့လား ဆရာ... အဲ... ကိုကို”

“အေး... ငါ ညကတည်းက ဆာနေတာ။ သားကို မင်းသွားခေါ်ကွာ။ ငါစားရင်း စောင့်မယ်”

အတာ သားကိုခေါ်ဖို့ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့အခန်းထဲ ဝင်ရသည်။ အိပ်ရာသိမ်း အမြင်မတော်တာတွေ ရှင်းလင်းပြီးမှ သားကို ပွေ့ချီခေါ်ခဲ့သည်။ သားကို အတာ မျက်နှာသစ်ပေးပြီးမှ စားပွဲဆီ ခေါ်လာခဲ့၏။ သားကလည်း သူ့ဘာသာ သပ်ရပ်စွာ စားပါသည်။

“ဟေ့! အတာ၊ မင်းလည်း တစ်ခါတည်းဝင်စားလေ”

“စား... ကိုကို၊ ကျွန်တော်က ထမင်းကြော်စားမှာ”

“အေးလေ၊ မင်း ထမင်းကြော်ကို ဒီယူလာပြီး ငါတို့နဲ့ အတူစားပေါ့။ ထမင်းကြော်လည်းစား၊ နို့လည်းသောက်၊ မင်းကြည့်ရတာ နည်းနည်းပိန်တယ်”

သူ့အမိန့်အတိုင်း အတာ ထမင်းကြော်ပန်းကန် ယူလာကာ အတူစားရသည်။ နွားနို့လည်း သောက်ရပါ၏။

“ဒီနေ့ ဘာချက်မလဲ”

“ကိုကိုစားချင်တာ ပြောလေ၊ အတာ ချက်ပေးမှာပေါ့”

“အေး၊ ငါက နေ့တိုင်း အသားဟင်းတစ်ခွက်နဲ့ အသီးအရွက်ကြော်၊ နောက် အရည်သောက်ဟင်း ပါရင်ရပြီ။ သား

အတွက်က အမြဲ ကြက်ဥပါပါစေ။ ဟင်းလည်း ကလေးစားလို့ ရအောင် နူးနူးချက်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

“သူ့ကျောင်းကို မင်းလိုက်ပို့ရင် ငါ့ဆိုယ်ကယ် ယူစီး”

“ကျွန်... ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်ဘူး”

“ဟာကွာ၊ ညွှန်လိုက်တာ၊ ဒီခေတ်ထဲ ဒီလောက်တိုးတက် နေတာ၊ မင်းကျမှ ငါ့ညီလုပ်ပြီး ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်ဘူးလို့ပဲ”

“ကျွန်တော်က ကိုကိုညီအစ်မမှမဟုတ်တာ။ ဘယ်စီး တတ်ပါ့မလဲ”

“မရဘူး... ငါအားတဲ့နေ့ သင်ပေးရမယ်။ ကဲ၊ ဒါဆို လည်း ကလေး ကျောင်းပို့ဖို့ ငါ စက်ဘီးဝယ်ပေးမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ စက်ဘီးနဲ့တော့ အန္တရာယ်ကင်းတယ်”

“ဒီနေ့တော့ တူဝရီးတွေ အဲ... ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီနဲ့ ပို့”

နံနက်စာ စားပြီးတော့ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ဆေးခန်းထိုင် ရသည်။ အတာ မနက်စာချက်ပြီး နံနက်ရှစ်နာရီခွဲမှာ သားသား ကို ကျောင်းသို့လိုက်ပို့ရ၏။ ကျောင်းနှင့်အိမ်က အဝေးသား။ ဒီ နေ့တော့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီနှင့်၊ နောက်နေ့မှစပြီး စက်ဘီးနှင့်ပို့

ရမည်တဲ့။

သာယာလှပသည့် ကလေးမြို့၏ အေးချမ်းသည့်လမ်း တွေမှာ စက်ဘီးစီးရမည်ပို့ အတာ ကျေနပ်နေ၏။

ဒေါက်တာဟာ ကောင်းတဲ့အခါ ကောင်းပေမယ့် ပစိ ပစပ်များတာ ခက်သည်။

အခန်း (၄)

“ဟေ့ကောင်! ဒီကလောရောက်တာ တစ်လပြည့်တော့
မယ်။ ငါ မင်းရေချိုးတာ တစ်ခါမှမမြင်ဘူး။ မင်းက ဒီကရှမ်း
တွေ ပအိုဝ်းတွေထက်တောင်မှ ရေချိုးပြင်းသေးတယ်”

ကလောဆေးရုံ၏ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်အဖြစ် အလုပ်များ
လှသည့်ကြားမှ အတွဲကိုအပြစ်ရှာပြီး သတိတရပြောလာတော့
အတာ စိတ်ညစ်သွားသည်။

“နေ့ခင်းဘက်တွေ ဆရာ မရှိတုန်း ချိုးပါတယ်။ အဲ၊
ဟိုလေ၊ ကလောက အေးတော့ နေ့တိုင်းမချိုးတာလေ”

“မရဘူး၊ မင်းမညာနဲ့၊ ငါသတိထားပြီး ကြည့်နေတာ။”

တစ်ခါလာလည်း ဒီအဝတ်ပဲ။ ရေချိုးရင် မင်းအဝတ်လဲရမှာပေါ့။ အဝတ်အစားမရှိဘူးလို့တော့ မညာနဲ့နော်။ ငါဝယ်ပေးတာတင် လေးစုံ၊ မင်းမှာ အနည်းဆုံး ရှစ်စုံတော့ရှိရမယ်”

သူတို့သားအဖ၏ ထမင်းစားပွဲနားမှာ လုပ်ကိုင်ပေးနေရာ မှ အတာ ဘာဆင်ခြေတွေ တက်ရမုန်းမသိဖြစ်နေ၏။ စိတ်ညစ် ရပါလား ဒေါက်တာကြီးရယ်. . .

ခင်ဗျားဟာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပေမယ့် အသက် ငါးဆယ်ကျော်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို ဖီဖာကြောင်လှတယ်။

“ဟာ! ချီးပါတယ်ဆရာ၊ အဲ. . . ကိုကိုရယ်၊ ချီးပါတယ်။ ဟိုလေ၊ ကျွန်တော်က ရေကို ကိုကိုလောက်တော့ မကြိုက်ဘူး ဆိုတော့ အရမ်းကာရော မချိုးတာပါ”

“ဘာလဲ. . . စာဆိုနဲ့မှချိုးတာလား။ ဘာတဲ့. . . အောင်စံ ဖြိုး ရေချိုးရက်ဆိုလား။ မရဘူး. . . ဒီနေ့တော့ မင်းကို ငါကိုယ် တိုင် ရေချိုးပေးမယ်။ မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ချိုးရမယ်”

ဘုရား. . . သိကြား. . . ကယ်ပါ။

ဆေးရုံပိတ်သည့်ရက်များမှာ အတောအတွက် ပြဿဒါး ရက်များပါပေ။ ဘုရားသိကြားမ.လို့ အခုနေ အသည်းအသန် လူနာတစ်ယောက် ရောက်လာပါစေဗျာ။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏အိမ်က ဆေးရုံနှင့်နီးသဖြင့် ဆေး ခုံမှာ အရေးပေါ်လူနာရောက်တိုင်း သူ့ကိုလာခေါ်ကြသည်ချည်း။

“ဟာ! ကိုကိုရှေ့မှာတော့ ကျွန်တော် မချိုးပါရစေနဲ့။ ဟိုလေ၊ ပွေးတွေဝဲတွေနဲ့မို့ ကျွန်တော်ရှက်လို့ပါ။ တကယ်ပါ ကိုကိုရယ်၊ နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ရေ ချိုးပါတယ်”

အတောစကားကြောင့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ စိတ်ဆိုးမာန် ဆိုးဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင်! ငါ မင်းကို လိမ်းဆေးတွေပေးတာ ဘယ် နဘူးရှိပြီလဲ။ ဆေးကိုမလိမ်းဘဲ ရောင်းစားနေသလား။ အတာ မင်းတော့ နာတော့မယ်။ မင်းက ငါ့ကိုအာခံနေတာလား။ ယမင်း အတူစားဆိုလည်း ဝင်မစားဘူး။ ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးနဲ့ တော်တော် ဂျီကျတဲ့အကောင်”

တကယ်က ဒေါက်တာကမှ ဂျီကျသူဖြစ်သည်။ ကိုယ့် ဘာသာ ရေချိုးချိုး မချိုးချိုး၊ သူ့အပူလား။ အတာ စိတ်ပျက် နေမိသည်။

နောက်တော့ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့် မီးဖိုထဲသို့ အတာ ဝင်ပြေးရသည်။ သူတို့စားပြီးမှပဲ ထွက်သိမ်းတော့မည်။ ဒါမှမဟုတ်

ဝတ်စုံပြည့်နှင့် ရေချိုးခန်းဝင်ပြီး ဝတ်စုံပြည့်နှင့်ပြန်ထွက်မှပါပဲ။
ဒါတောင် ထမင်းစားခန်းမှ လှမ်းအော်နေသေး။

“အဘာ၊ ဒီနေ့ ရေချိုး၊ ငါ့ရှေ့ကို ဝတ်စုံသစ်နဲ့လာပြီး
ပြ။ မင်း၊ ပွေးတွေဝဲတွေရော ပျောက်ပြီလား။ ဘယ်နေရာမှာ
လဲ။ ငါ သေသေချာချာလိမ်းပေးမှပါ”

မီးဖိုထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေရင်းက အတာ
ဒေါက်တာ့ကို ဆလံသနေမိပါသည်။

နေ့လယ်ကျတော့ အတာ သူ့အလစ်မှာ ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်၊ ရေချိုးပြီး ဝတ်စုံပြည့်နှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာ စာ
ကြည့်ခန်းထဲဝင်နေတုန်းပေါ့။ သူ စာကြည့်ခန်းထဲက ထွက်လာ
သည့်အခါ ရေချိုးပြီးနေသည့်အတာ့ကိုတွေ့တော့ ကျေနပ်သွား
ပုံရသည်။

အတာမှာ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံပိတ်ရက်၊
ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်နေသောကြောင့် အနေရကျပ်နေသည်။ သား
သားက တစ်မျိုး။

“ဦးဦးတာ၊ ဆေးရုံထဲ သွားလည်ရအောင်၊ အဲဒီဆေး
ရုံဝင်းထဲမှာ ကောင်မလေးတွေ မှိတ်တယ်ဗျ”

ညော်ခန်းထဲ တိဗီထိုင်ကြည့်နေရင်း သားက အတာ့ကို

ပုဆာလှိုင် မျက်လုံးပြူးရ၏။ ဒီအရွယ်လေးကလည်း။

“နာစ်တွေဒေါက်တာမတွေ့ကိုများ သွားပိုးနေရသလား
ကွာ”

“ဟာ! ဦးဦးတာကလည်း အကြီးကြီးတွေတော့ ဘာလုပ်
ရမှာလဲဗျ။ သားအရွယ်ကလေးတွေမှ အများကြီး”

“ဘာလဲ၊ ဆေးရုံနားက မူကြိုကို သွားရှိုးမလို့လား”

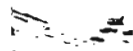
“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီအရွယ်တွေက ဘာမှမသိတတ်ဘူး။
ငိုနဲ့ဆော့ဖို့။ သားသားက ကိုယ့်ထက်ကြီးမှ သဘောကျတယ်”

“ကေန္တ၊ သား... မင်းတို့ကျောင်းက အတန်းကြီးမမ
တွေ့ကို သဘောကျလာပြီထင်တယ်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ပါ ရောက်ရှိလာပြီး ကလေးကို ပေါင်
ပေါ်ပွေ့တင်လိုက်တော့ အတာနှင့်နီးနီးကပ်ကပ်။ သူမမှာ အရွှေ
ရခက် မရွှေရခက်။

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ မမကြီးတွေက သားသားကို သိပ်
ချစ်တာ။ မုန့်တွေပယ်ကျွေးတယ်။ သူတို့က ဆေးရုံထဲမှာနေတယ်။
အဲဒါ သားသွားလည်ချင်လို့”

ဒေါက်တာ အားပါးတရရယ်မောရင်း အတာ့ပခုံးကို
လက်သီးနှင့် ချစ်စနိုးထိုးလိုက်၏။

“တွေ့လား၊ ငါ့သားက မင်းထက် မိုက်တယ်။ မိန်းမတွေဘာတွေ ပိုးရမုန်းသိနေပြီ၊ မင်းသာ။ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကြည့်ရတာ ခြောက်တော့ မနေပါဘူးနော်”

“ဟာ! ကိုကိုကလည်းဗျာ”

ဒေါက်တာသဘောတကျနှင့် ရယ်မောနေစဉ် အတာကိုယ့်အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ သို့သော် ခဏပါပဲ။ အပြင်မှခေါ်သံကြားရသည်။

“အတာရေ၊ သားအိပ်ချင်နေပြီ။ သွားသိပ်လိုက်ဦး”

အတာ ကလေးကိုခေါ်ပြီး သူတို့အိပ်ရာထဲ သွားသိပ်ရသည်။ ကလေးကလည်း ဘာဂျီကျသလဲမမေးနှင့်။

“ဦးဦး၊ သားကိုဖက်ပြီး အိပ်အောင်သိပ်မလား။ အိပ်ရာပေါ်တက်”

“အောက်က သိပ်လည်း ရတာပဲကွ”

“မတူဘူးဦးဦးရဲ့၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ အတူအိပ်ရအောင်။ လာပါဆို”

နောက်ဆုံး ကလေးအလိုကျ သူတို့အိပ်ရာပေါ်တက်ကာ သိပ်ရ၏။ အတာ အရှက်တွေလွန်နေမိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သည်စဉ် ဒေါက်တာပါ အခန်းထဲရောက်လာပြီး သားဘေးမှဝင်

အိပ်လိုက်သဖြင့် အတာမျက်စိတွေ ပြာနေရသည်။

မအိပ်သေးသည်ကလေးကလည်း သူ့လည်ပင်းကိုဖက်လျက်၊ ဇောရွှေးတွေ ပျံနေရင်းနှင့်ပင် ကလေးသိပ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အခန်း (၅)

ကလောမြို့၏ဈေးနေ့မှာ အိမ်အတွက် အတာ ဈေးဝယ်
နေလိုက်တာ ခြင်းကြီးတစ်လုံး ပြည့်တော့မည်။ ဒေါက်တာက
ဝက်ဘီးဝယ်ပေးထားသဖြင့် အတာ အလုပ်ဖြစ်နေသည်။

ကလေး ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်ရာတွင် လွယ်ကူနေ
သည့်အပြင် ဈေးဝယ်သွားရတာလည်း လွယ်သွား၏။

အတော့ဘဝကလည်း ဒေါင်းယောင်ဆောင်သော ကျီး
လား၊ ကျီးယောင်ဆောင်သောဒေါင်းနှင့်ပဲ နှိုင်းရမည်လားမသိ။
လူက ယောက်ျားအသွင်ယူထားရပေမယ့် အပျိုစင်မိန်းမငယ်လေး
ဘဝမို့ နေရတာ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်။ ကျီးလန့်စာတစ်ဆင့်

တာ ဒါမျိုးဖြစ်မှာပဲ။

ဒေါက်တာ သူမကို မိန်းကလေးမှန်း ဘယ်တော့သိသွားမှာလဲဟု အမြဲစိုးရိမ်ကာ သတိနှင့်ရှိနေရသည်။ မနေ့ညကလည်း ဆိုင်ကယ်စီး သင်ပေးမည်ဆိုသောကြောင့် ခိုင်ဝတ်မှုန် အသည်းအသန် အကြောက်အကန်ငြင်းဆိုခဲ့ရသည်။ သူနှင့်လက်ပွန်းတတီး ဘယ်နေရဲမလဲ။ တော်ကြာ အဖြစ်မှန်တွေပေါ်ကုန်လျှင် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ရပါလိမ့်မည်။

သားသားကြင်နာမြတ်နိုးဦးကို ကျောင်းပို့ရဦးမည်မို့ ဝတ်မှုန် ဈေးကို လျင်မြန်စွာဝယ်နေရသည်။ ဗဟုသုတရှာဖွေတတ်သောမျက်လုံးများကို အလိုမလိုက်အား။ ချမ်းအေးသောရာသီမို့ တောင်ပေါ်သူတောင်ပေါ်သားတို့သည်လည်း ခိုင်ဝတ်မှုန်နယ်ပင် အဝတ်အစားတွေက ပွယောင်းယောင်း။

သို့သော် ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲလိုရတာပါပဲ။

ဘုရားရေ!.. ဒါဆိုရင် သူမကိုရော သူများတွေက ယောက်ျားလို့ထင်မှာလား၊ မိန်းမလို့ထင်ကြမှာလား။ ဒေါက်တာ နောင်ဖွဲ့ကရော အတွေးနှင့်ပင် သူမ ဇောရွေးတွေ ပျံသွားခဲ့၏။

“ဒီမှာ ဒီမှာ... ညီမ၊ မင်းနာမည် ခိုင်ဝတ်မှုန်မဟုတ်လား”

နောက်ဘက်မှအသံကြောင့် ဒိန်းခနဲ နှလုံးခုန်သံကြီး နှင့်အတူ ခိုင်ဝတ်မှုန် (ပြုံးပြုံးပြာပြာ) လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမ ဟန်မဆောင်တတ်ခဲ့ပါလား။ ကမ္ဘာကြီးကလည်း ကျဉ်းလိုက်တာ နော်။

သို့သော် သူမ တတ်သရွေ့မှတ်သရွေ့ ဆက်လက်ဟန်ဆောင်လိုက်ပါ၏။ ကိုယ့်ပုံကို ဆုပ်ကိုင်လာသည့်သူက အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိမည့် မြေပြန့်သားတစ်ယောက်။ အရပ်ရှည်ရှည် ကောက်ကျစ်ပါးနပ်သောမျက်ဝန်းများနှင့်၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆို ဗီလင်ရုပ်၊ ကြာကူလီဟုခေါ်မည့်ရုပ်နှင့်။ သူ့ဘေးနားမှ အဖော်တရုတ် ကပြားကတော့ လော်ပန်ရုပ်ထွက်နေသည်။

အတာ ကိုယ့်ပုံပေါ်မှလက်ကို ဆတ်ခနဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပုတ်ချလိုက်သည်။

“ဟ! ဘာလဲဗျ၊ ယောက်ျားကြီးလာပြီး ညီမခေါ်နေရအောင် ကိုယ့်လူ မျက်မှန်လိုနေပြီထင်တယ်။ မျက်စိပါရလွန် သွားဆွေးနွေးလိုက်ဦး”

ပြောပြီး အတာ ဈေးထဲမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ စက်ဘီးနှင့်အမြန်နင်းလာခဲ့ရပေမယ့် သူမရင်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်နေရ၏။ ငါ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာကြ

ဦးမှာလာ။ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ။

ဖေဖေ လွှတ်လိုက်တဲ့သူတွေလား။ ဒါမှမဟုတ် မေမေ
နောက် လိုက်ကြတဲ့သူတွေများလား။

ဖေဖေ . . .

ဖေဖေကိုမြင်ယောင်သွားမိတော့ ခိုင်ဝတ်မှုန်ရင်ထဲ အဆ
မတန် နာကျင်စူးနစ်ရသည်။ ချောမောခန့်ငြားသည့်ဖေဖေဟာ
လူချောတစ်ဦးပါ။ သို့သော် သူမမျက်စိထဲမှာတော့ ဖေဖေဟာ
မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ဘီလူးကြီးပါပဲ။

ဖေဖေဆိုတာ သူမရဲ့ဖေဖေဟာ လူကောင်းမဟုတ်ပါ။
ကင်းခြေများလို ဒဿင်ရီလို ရွက်ကျပ်ကြီးလို မျက်နှာများမယ်။
အမြစ်တွယ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ရင်သွေးဆိုတာတော့ ထည့်
တွက်သင့် ထောက်ညှာသင့်ပါသည်။

ရှေးရှေးက ဘုရင်ကြီးတွေလို တောင်နန်းစံက မွေးမှ
တော်ဝင်မယ်၊ လူရာသွင်းမယ်ဆိုလျှင်လည်း ဝတ်မှုန် နားလည်
ပေးနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ မောင်းမမိသံ၊ ကိုယ်လုပ်
တော်အဆင့်၊ မထင်မရှားအဆင့်ကမွေးတဲ့ဝတ်မှုန်ကို လိုက်ပြီး
တော့ အနှောင့်အယှက်မပေးသင့်ပါဘူး။ ဝတ်မှုန်ဟာ ဖေဖေသွေး
ပါပဲလေ။

ခုဆိုရင် ဖေဖေကြောင့် မေမေခမြာ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်
ဆင်းရဲနဲ့ အသည်းကွဲ နှလုံးကွဲပြီး သေဆုံးခဲ့ရရာပါပြီ။ အားလုံး
အခြင်မှာ မေမေဆုံးပါးတာ လေဖြတ်လို့ဆိုပေမယ့် နှလုံးသည်း
ပွတ်တွေ ကြွေပြုန်းလို့ သေဆုံးရသည်ဆိုတာ ခိုင်ဝတ်မှုန် အသိ
ဆုံး။

ဝဲတက်လာသည့်မျက်ရည်များကို အံတင်းတင်းကြိုက်
ပြီး ဝတ်မှုန် တင်းခံလိုက်သည်။ သွားစမ်းပါ . . . ငါမငိုဘူး။ ဒါ
လောကဝံ့ပဲ။ ဖေဖေပေးတဲ့ လောကဝံ့။

စက်ဘီးကို တအားနင်းလာခဲ့စဉ် ဝတ်မှုန် နောက်ကို
လှည့်တကြည့်ကြည့်။ ကားတွေကတော့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပါ
ပဲ။ သူတို့လိုက်လာမလားလို့ ဝတ်မှုန် စိတ်ပူနေမိ၏။ သူမရဲ့တဒဂ်
အေးချမ်းနေသည့်ဘဝလေး မှန်တိုင်းထန်လေတော့မလား။

မေမေမရှိတော့သည့်ဘဝမှာ သူမအတွက် အားကိုးရာ
နားခိုရာဆိုတာ လုံးဝမရှိ။ မေမေညီမတစ်ဝမ်းကွဲဆိုတာလည်း
သိပ်စာမသိ၊ လူမမြင်ဖူး။

ဝတ်မှုန် ရှုပ်ဖျက် ဇာတ်ဖျောက်ထားသည့်ကြားက ဘယ်
လုံတွေ အနှံ့လွှားကြပါလိမ့်။ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းမြောင်းလှသည်
လား။

တွယ်ရာမဲ့မိန်းမငယ်လေးအတွက် သွေးပျက်စဖွယ် သပ္ပာယ်အူနှင့် စာပေးတောင်းသဖွယ် ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသည့် ဇာတ် ရှုပ်ကြီးကို အတာ ဘယ်လိုဆက်ရပါ့မလဲ။ တစ်လိပ်နှစ်လိပ် ပွေ လိမ်ရှုပ်လှသည့်အတာရယ်လို့ ဒေါက်တာကြီး အထင်လွဲမှာ သူမ အစိုးရိမ်ဆုံး။

ချမ်းအေးလှသည့် ဆောင်းတွင်းကြီးပေမယ့် အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ ဝတ်မှုန် ဇောချွေးတွေ နှစ်နေ့၏။ သားကတော့ အိမ်ထဲမှပြေးထွက်ကြိုဆိုလာခဲ့သည်။

“ဦးဦးပြန်လာပြီ၊ ဦးဦးတာ ပြန်လာပြီ၊ သားဖို့ မုန့်ပါ လား ဦးဦး”

“ပါတယ်သားသား... ပါပါတယ်ကွာ၊ လာလာ”

စက်ဘီးနောက်မှ ဆွဲခြင်းကြီးကိုချပြီး သားနှင့်အတူ အိမ် ထဲရောက်ဖို့ ဆေးခန်းထဲမှဖြတ်ကျော်ရသည်။ ဒီတစ်ခါ ဆေးခန်း ထဲမှဖြတ်ရသည်မှာ ဝတ်မှုန်အတွက် မီးတောင်ကိုဖြတ်ရသည့်နှယ်။

ဒေါက်တာကြီး ဘာအလိုမကျပါလိမ့်။ လူနာကုရင်း သူမ ကိုလှမ်းကြည့်သည်က မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့်။ ဘာဖြစ်လို့ပါ လိမ့်။ သူ့အနားမှ နာ့စ်မလေးကတော့ အတာ့ကို မျက်ခုံးတစ် ဖက်ပင် ပင့်ပြခဲ့သည်။ သူမအသွင်က အတာ့ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား

ကြည့်လျက်။

နာ့စ်ရေ... ကျွန်တော်က အသားလည်းမစား၊ အရိုး လည်း မစားတတ်တဲ့ စက္ကူကျားလေးပါ။ အရည်နဲ့ပဲ ဗိုက်ဝတဲ့ ကျားပိန်မလေးတစ်ကောင်ပါ။

ဒီးဖိုထဲမှာ ဈေးခြင်းကြီးရှေ့ချပြီး ဝတ်မှုန် အမောဖြေနေ စဉ် သားသားက သူ့မုန့်ထုပ်ကို ဆွဲယူသည်။ ကလေးကို ရှမ်း ခေါက်ဆွဲပါဆယ်အား ပန်းကန်လုံးထဲထည့်ပေးပြီး တူလေးနှစ် ချောင်းနှင့် ခွံ့ရ၏။

“သား၊ မုန့်စားပြီးရင် ကျောင်းသွားရမယ်နော်”

“သွားမှာပေါ့ ဦးဦးရဲ့၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ ဖေဖေလို ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်မှာလေ”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့သားလေးပဲကွာ၊ တကယ်ပဲ မွေးရကျိုး နပ်ပါပေတယ်”

“ဦးဦးကရော ဘာဖြစ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးမလုပ်တာလဲ။ သားသားနဲ့အတူ ကျောင်းလိုက်တာကလေး။ ပညာတွေတတ်တော့ ဆရာဝန်အတူလုပ်ကြမှာပေါ့”

မုန့်စားရင်း စကားတွေများနေသည့်သားကြောင့် အတာ့ အမောတွေပြေရသည်။

သား၏ဖြူစင်သောစိတ်ရင်းလေးကြောင့် သူမ စိတ်ချမ်းသာရသည်။

“နေပါစေတော့ သားသားရယ်၊ ဦးဦးက ထမင်းဟင်းချက်ရမယ်။ အဝက်တွေ လျှော်ရမယ်။ သားသားတို့သားအဖကို ပြုစုရမယ်လေ”

“ဟာ! အဲဒါတွေထားလိုက်ပါဦးဦးရာ။ မေဖေ့ကို မိန်းမပေးစားလိုက်မယ်။ ဦးဦးက သားသားနဲ့အတူကျောင်းတက်”

“ဦးဦးက အသက်ကြီးနေပြီသားသားရဲ့။ ကျောင်းတက်တဲ့အရွယ် လွန်သွားပြီ။ သားသားပဲ စာကြိုးစားနော်။ သားသားဆရာဝန်ကြီးဖြစ်မှ ဦးဦးကိုခေါ်ထား”

“အင်းလေ၊ ဒါလည်းဖြစ်တာပဲ။ ကဲ၊ သားသား ဝပြီ။ ကျောင်းသွားကြစို့”

“အိုကေ”

သားသားကို ကျောင်းဝတ်စုံလေး လဲပေးပြီး ကျောပိုးအိတ်ယူကာ အတာ ကျောင်းလိုက်ပို့ဖို့ ဆေးခန်းထဲမှထွက်ခဲ့၏။ သည်တစ်ခါ အတာ ဒေါက်တာ့ကိုလှမ်းမကြည့်တော့ပါ။

သွယ်တာအပြာ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာနှင့် စမတ်ကျနေသည့်အကော့ကို ဒေါက်တာအောင်ဖို့ လှမ်းကြည့်နေလျှင် နှာစုံက

မှတ်ချက်ချသည်။

“ဆရာညီက အရမ်းချောတာပဲနော်။ ကိုရိုးယားမင်းသားလေး ကျနေတာပဲ။ သူက တက္ကသိုလ်တွေတာတွေ ဆက်မတက်ဘူးလား ဆရာ”

“ဒီကောင်က ပညာရေးမစွဲပါဘူး... ဆယ်တန်းတော့အောင်ပြီးသားပါ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့အိမ်နားက ရှမ်းပအိုဝ်းမလေးနဲ့ ပေးစားပါလား ဆရာ။ ကောင်မလေးက ချမ်းသာတယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရယ်။ ဒီလိုရိုးရိုးသားသား ရည်ရည်မွန်မွန်လေးဆို သဘောကျမှာပဲ”

“ကျွန်တော့်ညီက ငယ်မိသေးတယ်။ ဒီကိစ္စတွေ မစဉ်းစားသေးပါဘူး”

ဒေါက်တာကြီး အပြတ်ပြောပစ်လိုက်တော့ နှာစုံ ဇက်ပုသွားရသည်။

အတာနှင့်သားသားကတော့ စက်ဘီးလေးတစ်စီးနှင့် ကျောင်းသွားကြပေပြီ။ အတာမှာ မနက်ကလူတွေနှင့် တွေ့ဦးမလားဟု တထိတ်ထိတ်စိုးရိမ်နေမိ၏။

အိုလေ၊ ဒါမင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်တာ။ သူတို့လုပ်ချင်

တာလုပ်လို့ မရပါဘူး။ ဒေါက်တာကရော ဘာတွေမကျေမနပ်
ဖြစ်နေပါလိမ့်။

အခန်း (၆)

“အတာ”

“ခင်ဗျာ”

သားသားကို ကျောင်းပို့ပြီး ပြန်ရောက်တော့ အတာ
မီးဖိုသို့ဝင်ရ၏။ ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာသည့် ဒေါက်တာနောင်
ခွဲအသံကြောင့် အတာ ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွားရသည်။ မနက်က
ကိစ္စကြောင့် သူမက အလိုလိုသွေးလန့်နေသည်မို့။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ အရမ်းကူနေပျက်နေတယ်။ မင်း
ဘာမဟုတ်တာတွေ လုပ်လာသလဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာသလဲ။ ငါ့
ကိုပြောစမ်း”

ဆေးရုံသွားခါနီးမှ ရေချိုးထားသည့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့
၏အသွင်က ရှင်းသန့်စိုပြည်လျက်။ သူကတော့ ယောက်ျားအချင်း
ချင်းဆိုသည့်အသိကြောင့် အောက်ပိုင်းကို မျက်နှာသုတ်ပင် ပတ်
ထားပြီး အပေါ်ပိုင်းက ဗလာ။ ကျစ်လစ်သည့်ကြွက်သားမာဆယ်
တွေက ဝင်းဖန့်သည့်အသားမို့ ကမ္ဘာကျော်ကျောက်ဆစ်ရှပ်နယ်။

ဒေါက်တာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိပြီး အတာ ခေါင်းငုံ့ထား
မိ၏။ အရှက်ကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ရဲရဲနီလျက်။

“ဟေ့ကောင်! ပြောလေကွာ၊ မင်းဘာတွေလုပ်လာခဲ့လို့
ရှပ်ပျက်နေရတာလဲ။ ဒီမြို့မှာ မင်းဟာ ငါ့ညီလို့သိထားကြတာမို့
မင်းမဟုတ်တာလုပ်ရင် ငါ့ကိုလည်း ထိခိုက်မှာ။ ဟေ့! မငိုနဲ့လေ၊
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အသည်းနုလိုက်တာကလည်း လွန်ရော”

အတာ မျက်ရည်တွေကျနေမိတာ ဒေါက်တာဆူလို့ထက်
ကိုယ့်ပြဿနာတွေ အန္တရာယ်တွေကို သတိရပြီး စိတ်ညစ်လို့ပါ။

“ကျွန်တော် ဘာမှမဟုတ်တာမလုပ်ပါဘူး ကိုကို”

“အေး... ကဲ၊ မငိုနဲ့ တိတ်! မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်”

အတာအတွက် စိတ်ပူခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်ကျိုး သူ
အတ္တကို ထိပါးမှာစိုးနေသူကြီးအား အတာမော့မကြည့်တော့ပါ။

“စိတ်ချပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဆရာဘယ်တော့

မှ မထိခိုက်စေရပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ်။ ဘာပြဿနာ
ထဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကိုမပတ်သက်စေရဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
ဘည်း ရှင်းသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်...”

ရင်ထဲဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည်မို့ အတာ သူ့ကို ကိုကို
မခေါ်ချင်တော့။ လူရှေ့ကျမှ ဟန်ဆောင်ခေါ်ချင်ခေါ်မည်။

ဘယ်လောက်ပဲ ယောက်ျားယောင် ဆောင်ထားထား။
မိန်းကလေးအသည်းမို့ အတာအသံများ နှစ်ဝင်ကွဲအက်သွားခဲ့
သည်။ ကျွတ်! ငါ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒေါက်တာကြီးသိတော့မှာ
ပဲ၊ ငုံ့ထားသည့်ခေါင်းကို ကြမ်းပြင်နှင့်ထိမတတ် ငုံ့ရင်း အဆက်
မပြတ် ပြေးဆင်းသွားသည့်မျက်ရည်များအား ရပ်တန့်သွားအောင်
အတာကြိုးစားပေမယ့် အချည်းနှီးပါပင်။

“ဟာ! ဟေ့ကောင် အတာ၊ မင်းငိုနေတယ်ဟုတ်လား။
ဟာ! ဒီကောင် ပြဿနာပဲ၊ မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲရှိသလဲ၊ ပြော
လေကွာ။ မင်းမှာ တစ်ခုခုစိတ်ညစ်စရာရှိတယ်၊ နောက်ကြောင်း
ဒို့တယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုဖွင့်ပြောလေ
အွာ။ ငါကူညီမှာပေါ့။ ကလေးမြို့မှာ လူဆိုးတွေ မာဖီးယားဂိုဏ်း
သားတွေတော့ မရှိလောက်ပါဘူး။ ဒါ့ထက် အတာ၊ မင်းစိတ်
ဆာက ကောင်းပါတယ်နော်။ ငါ မင်းစားပွဲမှာ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေ

တွေ့မိသလားလို့”

ဒေါက်တာ၏အသွင်က စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့်အသွင်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူအပေါ် သံသယမရှိသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်
ရသည်။

“ရတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မနှံ့တူးလို့ပဲ သဘော
ထားလိုက်ပါ။ ဆရာ ဆေးရုံသွားဖို့နောက်ကျနေဦးမယ်။ ကျွန်
တော့်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် မီးဖိုဝင်တော့မယ်။ ဆရာ
ဒီနေ့ပြန်စားမှာလား။”

“အေးကွာ၊ ပြန်စားမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်
ရမယ့်နေ့မို့ လူနာတွေ ကျွေးချင်လည်းကျွေးမယ်။ အခြေအနေ
အရပေါ့ကွာ။ ငါက အရေးမကြီးဘူး။ နေ့လယ် သားသားကို
ထမင်းသွားကျွေးပါ။ ငါပြန်စားဖြစ်လည်း ငါ့ဘာသာ ခူးခပ်စား
ပါ့မယ်။ အိမ်သော့ခတ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“အေးကွာ . . . မင်း စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ခေါ်တော့”

ဒေါက်တာ သူ့အခေါ်အဝေါ်ကို လက်မြှောက်လိုက်၏။
အတာ ဒေါက်တာ့ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆရာဟာ သူ့သား
လေးကို တော်တော်ချစ်ပါလား။ မိဘဆိုတာ ဒီလိုပဲ သားသမီး

ကို ချစ်တတ်သလား။

ဖေဖေကတော့ အတူကိုးမချစ်ခဲ့ပါ။ အင်းလေ၊ ဒေါက်
တာမှာလည်း နောက်မိန်းမတွေ နောက်မိန်းမနဲ့ရတဲ့ကလေးတွေ
နဲ့ရင် ချစ်ချင်မှချစ်မှာပေါ့။ အခုဟာက တော်ဝင်မယားနဲ့ တော်
ဝင်သားလေးမို့ ချစ်တာနေမှာပါ။

နာကျင်သောအတွေးများဖြင့် မီးဖိုထဲမှာ အတာ ဝမ်း
နည်းနေရာမှ စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။ ဒီကနေ့ ဈေးနေ့မို့ ဟင်း
များ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ရမည်။ အဝတ်တွေလည်း လျှော်ရမည်။
အလုပ်တွေအများကြီးမို့ အတာ ဆက်တိုက်လုပ်မှရမည်။

“အထာရေ၊ ငါသွားပြီဟေ့၊ တံခါးလာပိတ်ဦး”

အိမ်ရှေ့မှအော်သံကြောင့် အတာ အပြေးလေး ထွက်
သွားရ၏။

“အိုး . . .”

ရေချိုးပြီးစ ရှင်းသန့်ချောမောသည့်ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့
ခေါ်သားရေကို အတာ အယောင်ယောင်အမှားမှား လန့်ဖျပ်သွား
မိသည်။ ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ချောမွေ့သော မျက်
နှာ၊ စမတ်ကျလှသည့်စတိုင်။ ကလေးတွေပြောသလို ‘စတိုင်ရှိ
လို့ စတားဖြစ်နေတာ’ဆိုသည့်ပုံစံမျိုး။

“ဘာကြည့်တာလဲကွ၊ တံခါးပိတ်။ အင်း... မနက်က မင်းသွေးပျက်လာတာ ကလောက လမ်းဆွဲမလေးတွေ လိုက် ဆွဲလို့ဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

သူက အတော့ခေါင်းကိုပုတ်ရင်း ညင်သာစွာ ထွက်ခွာ သွားတော့ အတော့ရင်ထဲ စိတ်ရှုပ်ထွေးကျန်ခဲ့ရသည်။ ဘာတွေ လဲ... ကျွန်မ ဘာတွေခံစားနေရသလဲ။

အန္တရာယ်တွေကို ကြောက်လို့လား။ သူ့မျက်နှာချောချော ကိုမြင်ရတိုင်း ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာခံစားရတာကလည်း ဘယ်လို ကြီးလဲ။ အချစ်ဆိုတာလား။

ဒုက္ခပါပဲနော်... မြွေပူရာ ကင်းမောင့်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ် မည်။

ညနေ သားသားကို ကျောင်းကြိုပြန်လာတော့ အိမ်မှာ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ပြန်ရောက်နေပေပြီ။ သားက သူ့ကိုချီခေါ်ရ မည်ဟု ဆိုသဖြင့် စက်ဘီးကို လူကြိုနှင့်ပြန်ပေးလိုက်ပြီး အတာ ကလေးကို သူ့အလိုကျ ကျောပိုးလာရသည်။

“ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို ကျောပိုးခံချင်တာ ကြာ ပြီ ဦးဦးရဲ့။ တစ်ခါတလေပဲနော်... ဦးဦး။ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခါတလေပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သား သားပျော်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

တကယ်တော့ ထွားကျိုင်းသောသားနှင့် ကလေးမြို့၏ ရေမြေသဘာဝကြောင့် အတော့နဖူးမှာ ချွေးစို့နေပေပြီ။ အိမ်နှင့် ကျောင်းကလည်း အဝေးသား။ (၁၅)မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက် ကြရသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က အရင်ရောက် နှင့်နေ၏။

“ဖေဖေ၊ သားသားကျောင်းပြန်လာတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းတယ်မှတ်သလဲ။ ဦးဦးက အရမ်းသဘောကောင်း တယ်”

တစ်ထပ်တိုက်လှလှလေး၏ရှေ့ခြံထဲက ပန်းခင်းမှာ သား အဖတွေဆုံခန်းက ကြည်နူးစဖွယ်။ ဒေါက်တာက သားကိုပွေ့ချီ ယူယလိုက်သလို သားကလည်း ပျော်ရွှင်မြူးကြလို့။

အတော့ရင်မှာ နှင့်ခနဲ။ သူ့မဘဝက ဖခင်မေတ္တာဆိုတာ ကို ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားရဖူးခဲ့။ မိခင်မေတ္တာတစ်ခုတည်းနှင့် ငြီးပြင်းခဲ့ရသည့်သူ။ ယခုတော့ မေမေကပါ သူ့မကို သေခွဲခွဲ

သွားခဲ့ပေပြီ။

လူတွေဟာ ဘဝတွေ မတူညီကြပါလား...

ကံကြမ္မာတွေ မတူညီကြပါလား...

“သားသားက ဦးဦးကိုစီးလာရသလွှားကွ။ ဦးဦးခမြာ သနားစရာ။ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ရ၊ လျှော်ရဖွတ်ရတာက တစ်မျိုး။ သားကိုပြုစုရတာက တစ်မျိုး။ သားက ကြီးပြီပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ လမ်းလျှောက်ရင်လျှောက်၊ ဒါမှမဟုတ် စက်ဘီးနောက်က စီးလာပေါ့ကွ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏အကြံနာစကားသံက အတောအဖို့ အမောပြေချင့်စဖွယ်။ သားကလည်း ဆင်ခြေအပြည့်။

“ဟာ! ဖေဖေကလည်း သားက ကိုရီးယားကားတွေ အားကျလို့ တစ်ခါတလေ စီးတာပါ။ ဖေဖေစက်ဘီးကြီး မစီးချင်ပါဘူးဗျာ။ သားတို့ကျောင်းမှာ ဆိုင်ကယ်တွေကားတွေနဲ့ချည်း ကလေးကျောင်းပို့ကြတာဖေဖေရဲ့။ ဦးဦးကို ဆိုင်ကယ်စီး သင်ပေးလိုက်ပါ။ ဖေဖေရော ဘယ်တော့ကားဝယ်မလဲ။ ဖေဖေ ကားဝယ်ရင် ဦးဦးကိုလည်း ကားမောင်းသင်ပေးလိုက်။ ဒါမှ သားကို ဆိုင်ကယ် တစ်နေ့၊ ကားတစ်နေ့ လိုက်ပို့နိုင်မှာ။ ကျောင်းတက်ရတာ မောတယ်ဖေဖေရဲ့။ ဖေဖေ ဘာသိလို့လဲ၊ တစ်နေ့လုံးကို

ညောင်းနေတာပဲ”

စကားတတ်လှသည့် ကြင်နာမြတ်နိုးဦးကြောင့် အတာအိမ်ထဲသို့ဝင်ပြေးရသည်။ ဆိုင်ကယ်စီးတော့ မသင်ချင်ပါဘူး။ အကုသိုလ် အလုံးလိုက်အရင်းလိုက် ဝင်တော့မည်ထင်သည်။

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကလေးက မြို့ကျယ်ကြီး၊ အတောမှာ တစ်ယောက်တည်း ဂျင်ခြေလည်နေတာ။ ဈေးသွားရ၊ အတောကိုကျောင်းဖို့ကျောင်းကြို ထမင်းသွားကျွေးနဲ့၊ အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဆိုင်ကယ်စီးသင်ရမယ်။ ဒါ အမိန့်ပဲ”

သူ့ဘာသာ ပြောချင်တာပြော၊ အတာ မီးဖိုထဲဝင်ခဲ့၏။ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆိုင်ကယ်စီး မသင်ရအောင် ဒဏ်ရာတစ်ခုခုဖြစ်ပြုလိုက်ရုံပေါ့။ အိုလေ၊ ငါတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်လည်း အိမ်မှာ အဆင်မပြေဖြစ်ကြပါဦးမယ်။

သည်စဉ် မီးဖိုထဲသို့ သားသားပြေးဝင်လာခဲ့၏။ ကျောင်းယူနီဖောင်းပင် မလဲရသေး။

“ဦးဦး ဘာချက်မလို့လဲ၊ သားသား ကူမယ်လေ။ ပြီးရင် သားနဲ့ဘောလုံးကန်ရမယ်လေ”

သားသားမှာ ကစားဖော်မရှိသည်မို့ အတော့ကို ကစားဖော်အဖြစ်လည်း လိုချင်သည်။ တစ်ခါတလေ ဂျီကျဆည်မှလွဲ

၍ သားသားသည် အတာနှင့်အဆင်ပြေလှသည်။

“အေးပါကွာ၊ ကစားပါ့မယ်၊ လောလောဆယ် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ကြည့်နေနော်။ ဟာ! သားရ၊ ကင်ပွန်းရွက်တွေ မကိုင်နဲ့ကွ၊ စူးကုန်မယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပါနော်”

ခုညနေ ကင်ပွန်းရွက်ချည်ရည်၊ ငါးဆုပ်ချက်နှင့် ကြက်သားကြော်။ နောက် ဆလပ်ရွက်ကြော်။ ဒေါက်တာတို့သားအဖသည် ရုပ်ရှင်ထဲက ထမင်းပွဲလို ဟင်းတွေအများကြီး မတောင်းဆိုကြပါ။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ အတာနှင့်သားသားတို့ ခြံထဲမှ ကွက်လပ်လေးထဲ ရောက်သွား၏။ ဘောလုံးအတူကစားပေးတာပါ။

“သားသားရေ၊ နာရီဝက်ပဲနော်၊ ပြီးရင် ရေချိုးရမယ်၊ ဂရီဂဂျောင်မကျရဘူး”

“အင်းပါ ဦးဦးရဲ့၊ ကဲ၊ လာပြီနော်... ဖမ်း”

သားသား အားရပါးရကန်သမျှ အတာ ဖမ်းရသည်မှာ မသက်သာ၊ သားသားကတော့ သဘောကျစွာ ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်လျက်။ ဒေါက်တာကြီးပင် သူ့သား၏သန်စွမ်းပျော်ရွှင်မှုတို့ကို ဆေးခန်းထဲမှ လှမ်းကြည့်ရင်းပြုံးလို့။

ကြားထဲက ထွား ခါးနာလှသည်။ သားသား၏ကန်ချက် ကစ်ချက်တွေကို မချီမဆန့်လိုက်ဖမ်းနေရတာကိုး။ နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ အတာရော သားသားပါ ရွေးဒီးဒီးကျလာ၏။

“ကဲ၊ သားသား၊ ရေသွားချိုးကြစို့၊ တော်ကြာ အေးလာသော့မယ်ကွ”

“ဟာ... ဦးဦးတာကလည်း ရေနွေးနွေးစုပ်ချိုးတာပဲဗျ၊ ဘယ်အချိန်ချိုးချိုး ရပါတယ်”

“သားနော်၊ ငါးနာရီထိုးတော့မှာ၊ မင်းကို ငါအစောကြီးကတည်းက ကတိတောင်းပြီးသား၊ မင်းအဖေချစ်တဲ့စည်းကမ်းအရ ကစားချိန်ကစား၊ ရေချိုးချိန် ချိုးရမှာပဲ”

“မသိဘူးဗျာ၊ ဦးဦးတာပဲ ကလေးကတိကို ယုံနေ၊ ကလေးဆိုတာ အဆော့မက်တာပဲဗျ”

ဘောလုံးကိုပိုက်ရင်း သားသား တော်လှန်စိတ်တွေ များနေတော့ အတာ အကျပ်ရိုက်နေ၏။ အခြေအနေကို လှမ်းမြင်နေသည့် ဒေါက်တာကြီးမှာ ပြုံးချင်ချင်၊ သူ့သားဟာ လူဆိုးလေးပဲ၊ လူဆိုးကြီးကမွေးသည့် လူဆိုးလေးပေါ့။ သူငယ်ငယ်ကလည်း ဒီလိုပါပဲ။

အတာ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်မလဲဟု သူ ဆေးတုရင်းမှ

တစေ့တစောင်းလှမ်းကြည့်နေစဉ် ဟေးခနဲအော်ကာ ဘောလုံး
လွှတ်ချပြီး အတော့နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွား
သည့်သားတော်မောင်အား ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ တွေ့လိုက်ရသည်။

သားကို အတာ ဘယ်လိုစည်းရုံးလိုက်ပါလိမ့်။ ဒီကောင်
လေးဟာ တော်တော် တော်ပါသည်။ တကယ်က အတာ သား
သားကို တော်တော်လှည့်ပတ်ပြောခဲ့ရတာပါ။ နောက်ဆုံး...

“အေး၊ သားသား ရေမချိုးရင် ငါ မင်းကိုမချစ်တော့
ဘူး။ ရေချိုးရင်တော့ ညကျရင် ပုံလည်းပြောမယ်၊ ဦးဦးနဲ့လည်း
အတူအိပ်ရမယ်”

“တကယ်လား ဦးဦး၊ တကယ်ပုံပြောမှာလား၊ တကယ်
အတူအိပ်ရမှာလား”

“တကယ်ပေါ့ကွ၊ ငါက လူကြီးပဲ။ လူကြီးကတိဆိုတာ
တည်တယ်။ မင်းတို့ကလေးကတိမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဟေး... တကယ်ဆို ချိုးပြီဗျာ”

အော်ဟစ်ခနဲပေါက်လိုက်ရင်း ရေချိုးဖို့သဘောတူတော့
မှ သားသားဟာ သူ့ကိုတော်တော်ချစ်ကြောင်း သူနှင့်အတော်
အိပ်ချင်ကြောင်း အတာသိကာ ရင်ထဲ နွေးခနဲစားလိုက်ရသည်။

သားသားကို ရေနှေးနှင့်စပ်ချိုးပေးပြီး အဝတ်လဲ၊ သန့်

ခါးလိမ်းပေး။ နောက် ညှော်ခန်းထဲမှာ ကာတွန်းခွေ ဖွင့်ပြရ၏။

“သားသားရေ၊ ဦးဦးလည်း ရေအမြန်ချိုးဦးမယ်နော်။
အဲဒီမှာ နေလိုက်ဦး။ ပြီးမှ မင်းကိုမုန့်ကျွေးမယ်”

“ရတယ်၊ ဦးဦး ရေမြန်မြန်ချိုး”

ဒေါက်တာကြီး ဆေးခန်းထဲမှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်တုန်း
အတာ ရေကိုအလျင်အမြန်ချိုးရသည်။ နောက် ကိုယ့်အခန်းထဲ
ပြေးဝင်ပြီး အဝတ်အစား အလျင်အမြန်လဲရ၏။ နောက် မျက်နှာ
ကို နေ့လိမ်းခရင်မပွတ်ရင်း သားသားဆီပြန်ထွက်လာခိုက် ဆေး
ခန်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏ဆေးခန်းထဲမှာ လူနာတွေအများ
အပြား။ ဒေါက်တာသည် ဒီဗြို့မှာ နာမည်ကြီးဖြစ်ရမည်။ သည်
စဉ် ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လာသည့်လူနစ်ယောက်။

“ဟိုက်!”

ဆေးခန်းထဲသို့ လူမမာယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်လာသူမှာ
ဟိုနွေက ဈေးမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့လူတွေ။ အတာ့တစ်ကိုယ်လုံး အငွေ
ပုံမတတ် ပူလောင်သွားရ၏။ သွားပြီ၊ ငါ့အတွက် ငြေးစရာမြေ
မရှိတော့ဘူး။ ဒီပြဿနာကို ငါဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။

“ဦးဦးဇေ၊ လာလေ၊ မုန့်ကျွေးမယ်ဆို၊ ဘာမှတူ

၇၆ ❀ ကြယ်စင်ရှားဝေ

ညှော်ခန်းထဲမှ သားသားအသံကြောင့် အတာ ညှော်ခန်းထဲ သွားနေရပေမယ့် သူမ၏လိပ်ပြာတွေ အကြောက်လွန်ပြီး လွင့်သွားတော့မည်။

“လာ၊ သား၊ ဒီနေ့ သားကိုထမင်းကျွေးနှင့်မယ်။ ဖေဖေက ဒီနေ့ လူနာတွေ များနေတာ။ နောက်ကျလိမ့်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဖေဖေခွဲစားရတာ မလွတ်လပ်ဘူး။ သားသားကို ဦးဦးခွဲမှာလား”

“ခွဲမှာပေါ့ကွာ၊ လာ... ”

သားသားကို လက်ကဆွဲရင်း မီးဖိုဘက်သို့ အတာ လှစ်ခနဲထွက်လာခဲ့တာ ဟိုလူတွေနဲ့မတွေ့ချင်လို့ပါ။ ပုန်းတာပေါ့။

“ကိုင်း၊ သားသား”

သားသား၏ပန်းကန်ထဲမှာ ဒီညနေချက်သမျှ ဟင်းနုထည့်ပေးပြီး သူစိတ်ရှည်လက်ရှည်ခွဲကျွေးတော့ သားသားက ပျော်ရွှင်စွာစားရင်း စကားတွေလည်း များနေ၏။ အတာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်နားထောင်ပေးနေပေမယ့် စိတ်က အဆမတန်တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေဆဲ။

ဒေါက်တာကြီးရယ်၊ အတာ့အန္တရာယ်တွေကို ခင်ဗျားအသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ပေးမှာမဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ခိုင်ထည်

နှုတ်ဆိုတဲ့ ကံဆိုးမတစ်ယောက် ဒီလိုနဲ့ပဲ ကမ္ဘာမြေပြင်က ပျောက်ကွယ်ရတော့မှာပါ။

“သိလား ဦးဦး၊ သားတို့အတန်းထဲကို ဒီနေ့ ကျောင်းသူအသစ်တစ်ယောက် ရောက်တယ်။ အရမ်းလှတာပဲဗျာ။ ဘာဘီနုကလေး ကျနေတာပဲ။ သူ့အိမ်နာမည်က မွှေးမွှေးတဲ့။ မိုက်တယ်နော်”

“အေးပါကွာ... အေးပါ”

ထမင်းတစ်လုပ် ခွဲလိုက်တော့ ဝါးနေရသဖြင့် သားသား စကားမပြောနိုင်အား။ သားသားပါးစပ်အားသွားလျှင် သူမထပ်ခွဲဆည်ပြင်တော့ စကားတောင်းစားက လက်ကာပြီး သူပြောချင်တာ ပြောလိုက်သေး၏။ ပုံမှန်အချိန်ဆို ရယ်စရာချစ်စရာလေးပါ။

“မွှေးမွှေးဆိုပေမယ့် ဦးဦးလောက် မွှေးမှာမဟုတ်ဘူးဗျာ သားသားသိတယ်”

“သားသားနော်... ကောင်မလေးကို သွားမနမ်းနဲ့ဦး။ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ဦးမယ်”

“မတက်ပါဘူး ဦးဦးရဲ့၊ သူ့အဖေက ဖေဖေခွဲခင်တယ်တဲ့ မွှေးမွှေးပြောတာ။ ဖေဖေက သူ့အဖေကို ကုပေးဖူးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ကွာ... မွှေးမွှေးကိုသွားမနခါးပါနဲ့။ သားသား
ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီးသွားဦးမယ်”

“သားသားတို့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး လောင်းထား
တာဗျ။ သားသားက မွေးခွဲမွှေးကို သွားမွှေးရဲရင် သူတို့မုန့်တွေ
အကုန်ကျွေးမယ်တဲ့”

ဘုရားရေ! သူငယ်တန်းကျောင်းတော်သားကြီးတွေက
လည်း မလွယ်ပါလား။ ကလေးတွေမှာလည်း ကလေးချစ်ဆိုတာ
ရှိသည်ထင်ပါ။ အတာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့် ကလေးကို
အတင်းပိတ်ပင်တားဆီးရသည်။

“သားနော်၊ မလုပ်လိုက်နဲ့နော်။ အဲလိုလုပ်ရင် ရှက်ဖို့
ကောင်းတယ် သားသားရဲ့။ ဖေဖေအရှက်ကွဲမှာ။ ဦးဦးလည်း
အရှက်ကွဲမှာ”

“အရှက်ကွဲတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ။ ဦးဦးတို့ သိပ်ရှုပ်တာ
ပဲဗျ။ ဒါလေးများ”

“ဒါလေးမများနဲ့ကွ၊ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ တော်တော်သည်း
ပါလား သားသားရာ”

“ဒါဆို သားသားက ဘယ်သူ့ကိုမွှေးရမှာလဲ။ သားသား
ကို ဘယ်သူကွေက မွှေးမို့လဲ”

“ဟ! သားသားက ဖေဖေကိုမွှေးပေါ့ကွာ။ ဖေဖေက သား
သားကို ပြန်ပြီးမွှေးမှာပေါ့”

“မရဘူး၊ ဦးဦးကိုလည်း မွှေးမယ်။ ဦးဦးကလည်း သား
သားကို ပြန်မွှေး”

“အေးပါကွာ... အေးပါ၊ မင်းအတန်းထဲက ကောင်မ
လေးတွေကိုတော့ သွားမမွှေးနဲ့နော်”

“အိုကေ! စိတ်ချ စိတ်ချ”

အတာ သက်ပြင်းချရင်း သားကို ထမင်းတစ်ပန်းကန်
တန်အောင် ချောကျွေးနေရပါသည်။ အတာမျက်လုံးများကတော့
သားနားဆီသို့ လှမ်းတကြည့်ကြည့်။ ဟိုလူနစ်ယောက် အိမ်ဘက်
ဆို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အပြင်သို့ပြန်ထွက်သွားတာတွေ့ရမှာ သူမ
သက်ပြင်းချရသည်။

သူတို့တာသား နေမကောင်းလို့လာတာလား။ ငါ့ဆီလိုက်
လာကြတာလား။ သူတို့ ခုထိမပြန်ကြသေးဘူးလား။ စိတ်ညစ်
ဆို့တိရပါဘိ။

“ဦးဦး လာလေ၊ သားသားနဲ့အတူ အိမ်စာတွေ လိုက်
သွင်းပေး”

“အေးပါကွာ... အေးပါ”

မီးဖိုထဲမှာ သိမ်းဆည်းခဲ့ပြီး အတာ သားသားနှင့်အတူ
ညောင်ခန်းထဲမှာ အိမ်စာလုပ်ပေးရသည်။ လေးကြောင်းမုန်းစာအုပ်
မှာ သားသားက ကျောင်းမှပေးလိုက်သည့်စာများကို ရေးရသည်။
နောက် အလွတ်ရအောင် အတူကျက်ပေးရသည်။

ရှစ်နာရီထိုးတော့ သားသား စာကျက်ရင်းပင် ငိုက်မြည်း
လာခဲ့သည်။

“ကဲ၊ သားသားရေ အိပ်ရာထဲသွားအိပ်စို့”

“ဦးဦးလိုက်သိပ်၊ လိုက်အိပ်လေ”

“ငါ့အခန်းထဲမှာ လိုက်အိပ်ကွာ၊ ပြီးမှ သားသားဖေဖေ
လာခေါ်လိမ့်မယ်”

“အင်း... ကောင်းတယ်”

အိပ်ချင်မှတုန်းဖြစ်နေသည့်သားသားကို ပွေ့ချီကာ အတာ
ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ သူတို့အိပ်ရာပေါ်မှာ သွားမအိပ်
ချင်ပါဘူး။ မိသားစုအိပ်ရာကြီးကိုကြည့်ပြီး အပျိုစင်လေးမို့ ရင်
တုန်ရသည်။ နောက် ဒေါက်တာကိုယ့်နံ့တွေ စွန်းထင်နေသည့်
အိပ်ရာကြီးမို့ ရှက်စဖွယ်။

ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝက်ပေါက်လေးလို ဝမီးနေသည့်
သားသားကို ကျောလေးပွတ်ပေးတော့ ပုံပြင်ပင် နားမထောင်နိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သည့်သားသားမှာ ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သူ့အိပ်မက်ထဲမှာ မွှေးမွှေးကိုများ အတင်းလိုက်နမ်းနေသလား
သေး

အတာလည်း တစ်နေ့လုံး စိတ်ပန်းလှပန်းနှင့်မို့ သား
အိပ်မက်ကာ မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

“ဟ! ကလေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။ အသံတွေ ပျောက်နေပါလား။”

ညကိုးနာရီလောက်မှ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ လူနာတွေ ကုန်သွားခဲ့သည်။ နာရီလည်း ဆိုင်ကယ်နှင့်ပြန်သွားခဲ့ပေပြီ။ သူ အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့တော့ အသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

အတာ... တဲ့။ မိန်းမချော ချောသည်ကောင်မလေး။ နုည့်ချောမွေ့လှသည်ကောင်လေးပါပဲ။ ဒီကောင် ခြောက်များ နေသလားပင်မသိ။ ကနွဲ့ကလုနှင့် အခြောက်တွေလိုမဟုတ်ပေ။ နေ့သို့ သူ့ပုံစံဟာ တကယ့်မိန်းမအစစ်လို။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချက်ပြုတ် လျှော်ဖွပ် သိမ်းဆည်းသည့်နေရာတွင်မက သားကိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရာမှာပါ တကယ့်အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ဦးသဖွယ်။ အိမ်ရဲ့ခွေးထွေးမှုကိုလည်း ပေးပါ၏။

ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင် အိပ်ရာထဲမှာ အတူနေလို့မရသည့် တစ်ကွက်သာ ဟာနေပြီ။ ကျွန်တာအားလုံးပြည့်စုံအောင် ဖန်တီး ပေးနိုင်သည့်အတာ။

ပြီးခဲ့သည့်လက လစာအဖြစ် သူ အတုကိုငါးသောင်း ပေးတော့ အတုရှုပ်သွင်က ငိုတော့မလို့။

“ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာနဲ့သားကို ကိုယ့်မိသားစု လို သဘောထားပြီး စောင့်ရှောက်ပေးနေတာပါ။ ခုလို ဆရာက လစာပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်သွား မိတယ်။ ငါဟာ ဆရာတို့အိမ်က အလုပ်သမားပါလားဆိုပြီး”

“ဒီလိုသဘောမျိုးတော့မဟုတ်ပါဘူး အတာရာ။ ဒါပေ မဲ့ မင်းမှာလည်း တစ်ကိုယ်ရေ အသုံးစရိတ်တွေ ကောက်ပုံရမယ့် လူတွေ ရှိမှာပေါ့”

“မရှိပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ဆရာ နောက်ပိုင်းမမယူမချင်၊ ဆရာတို့လိုအပ်နေသမျှ ကျွန်တော် ဒီမှာနေပေးသွားမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို လစာပေးစရာမလိုပါဘူး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သစာမပေးပါနဲ့ ဆရာ”

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ တော်တော်အကျပ်ရိုက်သွားရသည်။ ဒီလောက်အားကိုးရတဲ့ကောင်ကိုလည်း သူ့အတွက်မဟုတ်တောင် သားသားအတွက် အမြဲလိုအပ်နေပါသည်။ အလကားလည်းမခိုင်း ချင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်အားခဆိုတာ ရှိသင့်သည်မဟုတ်လား။

“ကဲ၊ ဒါဆိုလည်း လစာတွေဘာတွေ ပေးမနေတော့ ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမိန်းမယူရင်တော့ ငါ့ထိုက်သင့်သလို ချီးမြှင့်လိုက်မယ်။ ပြောလိုသာပြောရတယ်၊ မင်းက လူချောဆို တော့ သူဌေးသမီးတွေ သူဌေးမတွေနဲ့ ရချင်ရမှာ။ ငါ့ထက်တောင် ချမ်းသာသွားဦးမှာ”

“ကျွန်တော် သိုက်တူးသမားမဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ရင် ထဲက နှလုံးသားမပါဘဲ ကျွန်တော် လက်မထပ်ပါဘူး”

“ဒါ လူငယ်တိုင်း ပြောနေကြွေးကြော်နေတဲ့စကားလုံး တွေ တော်ကီတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ကွာ... ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာက လည်း ထမင်းရည်အတူလျက်ရတဲ့အခါ ချို့မြန်မလာပါဘူး”

“ဒါတွေမဆွေးနွေးချင်ပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို လစာ မပေးဘဲ ကိုယ့်ညီလေးလို သဘောထားရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“အေးပါကွာ... အေးပါ၊ တကယ်လို့ မင်းမှာအသုံး

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုရင်လည်း ဈေးဖိုးထဲက ယူသုံးပါ။ ငွေများများလိုရင်တော့
ငါ့ဆီတောင်းသုံး။ အားမနာနဲ့ ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်နေ့ ထမင်း
နှစ်နှစ်စားနေရတယ်။ ဝတ်စရာအဝတ် ရှိတယ်ဆိုရင် လုံလောက်
ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်မို့ အလိုဆန္ဒတွေ
နည်းပါးပါတယ်။”

“တကယ့်ကောင်ကွာ၊ မင်းကို ငါ တကယ်ချစ်လာပြီ
ဟေ့”

နှာသီးလုံးလုံးလေးကိုဖျစ်ရင်း ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ပြော
လိုက်တော့ အတုမျက်နှာလေး ရဲတွတ်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ
မသိ။ အင်းလေ . . . တချို့ကောင်လေးတွေဟာ အခြောက်စိတ်
ရှိနေတော့ ယောက်ျားချင်း ကြိတ်ချစ်နေကြသည်မဟုတ်ပါလား။
အတာဟာလည်း သူ့ကိုကြိတ်ချစ်နေသည့်အခြောက်ကလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။

ဘုရားရေ၊ ဒါဆို ငါ့ဘဝဟာ နောက်ထပ်မိန်းမ မယူရ
ဘဲ အခြောက်ကလေးကိုများ ယူနေရဦးမှာလား။ ယောက်ျားချင်း
တော့ လက်မထပ်ချင်ပါ။ ရာဇဝင်ရိုင်းလှသည်။

ဒီတော့ သူ အတုကိုမက်ရုံးလေးသည်အပြုအမူတွေ

ဆုံးဘဲ ခပ်ထန်ထန် ခပ်ရိုင်းရိုင်းတုန်ပြန်မှဖြစ်မည်။ အတုကို
လည်း အခြောက်စိတ်ပျောက်အောင် လုပ်ပေးရဦးမည်။ ဒီကောင့်
ကို ဝိတ်ပြားတွေ မ. ခိုင်း အားကစားလုပ်ခိုင်းမှပါ။ အင်း . . . ငါ
ကလည်း မအားတာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

အဟွေးနှင့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ကလေးတွေကိုလိုက်ရှာ
တော့ တံခါးဟနေသည့်အတုအခန်းထဲမှာ သားက အတုလည်
ပင်းကိုဖက်လျက် အတာက သားကိုပြန်ဖက်လျက်။ ငြိမ်းချမ်း
စွာအိပ်ပျော်နေကြတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့ရင်ထဲ နင့်ခနဲ
ခံစားလိုက်ရသည်။

မိခင်မေတ္တာ ငတ်မွတ်နေရရှာသည့်သားလေး။ သူ့မိခင်
မိမိမ်းကားကြီးက သူ ဘွဲ့တွေ တစ်ဘွဲ့ပြီးတစ်ဘွဲ့ ဆက်ယူပြီး
တတွေနှင့်နပ်နီးလုံးနေစဉ်က သားသားနှစ်နှစ်သားအရွယ်လေး
ကို ထားခဲ့ပြီး သူ့ငယ်ရည်းစားနှင့် လိုက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

အဘိုးအဘွားရင်ခွင်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရရှာသည့်သားလေး။
ခုတော့ အတာကလည်း ယုယကြင်နာသဖြင့် သူကလည်း မအား
လပ်သဖြင့် အတုကို ဖခင်အရင်းထက်ပင် ပိုမိုတွယ်တာနေပြီ
လားမသိ။

အင်း . . . ငါ အတုကို သားကြီးတဲ့အထိ ဆွဲဆောင်တာ

မှပါ။ သူ့နေချင်တယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံးနေပေါ့။ သူ ထမင်းစား
ဖို့ ကိုယ့်တာသာပဲ ခူးခပ်စားတော့မည်။ အဲ၊ သားကို ကိုယ့်အခန်း
ထဲ သွားသိပ်ပေးဦးမှပါ။ အတွေးနှင့် သားကို သူပွေ့ချီယူလိုက်
တော့ အတာ နီးသွားပြီး ဆတ်ခနဲ မလုံမလဲထကာ ပြုံးပြုံးပြာ
ပြာဖြစ်နေပုံကြောင့် ဒေါက်တာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရသည်။

ဘာလဲ... ဒီကောင်၊ သူ့ကိုယ်သူများ အပျိုလေးကျ
လို့။

“ငါ သားကိုသွားသိပ်မလို့၊ မင်းနီးပြီဆိုရင်လည်း ငါ
အတွက် ထမင်းပွဲသွားပြင်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ သား၏ကိုယ်လုံးတစ်တစ်လေးကို
ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ ပွေ့ချီပြီး ကိုယ့်အိပ်ရာထဲမှာ သွားသိပ်လိုက်လေ
သည်။ သားဟာ သူ့ကိုယ်ပွားလေးပါ။ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး
သွက်လက်ချက်ချာသည့်သားဟာ တစ်ခါတလေ ဂျီကျတတ်
သည်မှလွဲပြီး ဆုံးမရ ပြောဆိုရတာ လွယ်ပါသည်။

သားကိုပွဲမွှေးပြီး ခြင်ထောင်ချ၊ စောင်ခြံလုပ်ပေးပြီးတော့
ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ထမင်းစားခန်းသို့လာခဲ့သည်။ ပူနွေးမွှေးပျံ့
သည့်ထမင်းဟင်းများက သူ့အတွက် အသင့်၊ ချက်ချင်းပင် ပြန်

နွေးလိုက်တာဖြစ်မည်။

“မင်းရော စားပြီးပြီလား၊ လာ... တစ်ခါတည်းဝင်စား”

သူ့စားမပြီးမချင်း အတာ မစားတတ်သည်မို့ သူ အတာ့
လက်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ အား... တော်တော်နူးညံ့လှပတဲ့
လက်ပဲ။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အတာ့လက်ကို အလန့်တကြားငုံ
ကြည့်မိသည်။ လက်ချောင်းရှည်ရှည်သွယ်သွယ်လေးများနှင့် နီရဲ
ဖောင်းမို့နေသည့်လက်ဟာ ယောက်ျားလက်လား။

အတာက သူ့လက်ကို ချက်ချင်းရုန်းယူပြီး နောက်သို့
ဝှက်လိုက်သည်။

“စားပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ပြီးမှစားပါ့မယ်”

“မရဘူး ဟေ့ကောင်၊ လာ... အတူစား။ အချိန်မရှိ
ဘူး၊ နောက် ကလေးကျွေးရင်း မင်းပါဝင်စားလိုက်။ အစာအိမ်
ရောဂါတွေဘာတွေ ရနေလိမ့်မယ်”

သူ အတင်း ပခုံးကိုဆွဲထိုင်ခိုင်းမှ အတာမျက်နှာနီနီလေး
နှင့် ဝင်စားခဲ့သည်။ ဒီကောင် ငါ့ကိုကြိတ်ကြိုက်နေတာလား။
ထမင်းအတူစားရင် သူ အတာ့ကိုဆွေးနွေးရသည်။

“အတာ၊ မင်းကြည့်ရတာ မိန်းမစိတ်ဝင်နေပုံရတယ်။
လူ့ဘဝ၊ ယောက်ျားဘဝဆိုတာ ရခဲပါတိကွာ။ ဒီတော့ မင်းရဲ့

ခြောက်နေတဲ့စိတ်တွေကို ငါပြင်ရမယ်”

“ခင်ဗျာ!”

အတာမှာ စားနေသည့်ထမင်းလုတ်ပင် ပြုတ်ကျရ၏။ ဘာတွေများ ရွှေ့ဉာဏ်တော်စူးရောက်နေပါလိမ့် ဒေါက်တာကြီးရယ်။

“မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး မနက်ပိုင်း အပြေးလေ့ကျင့်ရမယ်။ ကလေးမှာ အားကစားရုံရှိတယ်။ အားကစားမှူးက ငါနဲ့ ရင်းနှီးတယ်။ သူနဲ့ အလေးမတာတွေဘာတွေ လေ့ကျင့်ရမယ်။ ဒါမှ မင်း မာဆယ်တွေဘာတွေထွက်လာပြီး မိန်းမစိတ်ပျောက်သွားမှာ။ ရည်းစားတွေဘာတွေလည်း ထားလိုက်ကွာ”

“ဟာ! ဆရာ၊ အလုပ်တွေပိုလို့ဗျာ။ ကျွန်တော် မခြောက်ပါဘူးဆရာရဲ့။ ခက်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်အလုပ်တွေတောင် မနည်းထောင့်စေ့အောင် လုပ်နေရတာ။ အားကစားရုံလည်း မသွားအားပါဘူး”

“မရဘူး ဟေ့ကောင်၊ အိမ်အလုပ်တွေလည်း တအားရှာကြပြီး လုပ်မနေနဲ့။ ငါတို့ ထမင်းစားရုံ ဝတ်လို့ဖြစ်ရုံဆို တော်ပြီ။ မင်းအတွက် အားကစားလေ့ကျင့်ချိန်တစ်နာရီလောက်တော့ ပေးရမှာပေါ့ကွာ။ ငါတို့သားသားတို့ အလုပ်သွားချိန် ကျောင်း

သွားချိန်မှာ တစ်နာရီလောက် သွားကစားလိုက်။ မင်းကြည့်ရတာ ခိုလိုစမတ်မဖြစ်ဘူး”

အရေးထဲ သူ့ရဲ့ကျားကိုးစီး စားမကုန်သည့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် လာပြီးနှိုင်းနေတော့ အတာ ပိုလို့ပင် ငိုချင်စိတ်ပေါက်ရသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။

ခုမှ အလုပ်မရှိ ကြောင်၊ရေချိုးမည့်သူနှင့် တိုးနေပြီ။ ပေါ့ကုန်တော့မှာပဲ။ အားကစားဆရာက သူ မိန်းကလေးဆိုတာ သိသွားမှာပေါ့။

အားကစားလုပ်တယ်ဆိုတာ ခုလို အထပ်ထပ်ဝတ်ထားလို့မှမဖြစ်တာ။ ဘောင်းဘီတိုနှင့် စွပ်ကျယ်နှင့် ဝတ်ရမှာ။

“ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်အလုပ်နဲ့ကျွန်တော် အေးအေးနေပါရစေဗျာ။ ဆရာတို့အလုပ်သွားတုန်း အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် အိမ်သိမ်းရတာဗျာ။ သား ကျောင်းပြန်လာတော့ သားကိုထိန်းရကလေးဝေယျာဝစ္စလုပ်ရမယ်။ မအားပါဘူးဗျာ”

အကြောက်အကန်ငြင်းရင်း အတာ ထမင်းကို လက်စသတ်တော့ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ ဒေါ်ကန်နေရ၏။

“မင်းဟာလေ မြင့်စေချင်လို့ နတ်ပြည်တင်လည်း ခုန့်ချတဲ့ကောင်။ မင်း အဝီစိနဲ့ပဲတန်တယ်”

၉၂ ❀ ကြယ်စင်မျှော

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် အဝီစိမှာပဲ နေပါရစေ”

“ဘာကွ!”

ဒေါက်တာ ‘ကိုဒေါသကြီး’ အော်ဟစ်နေတုန်း အတာ
ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ရေစင်သို့ပြေးလာခဲ့သည်။

အခန်း (၈)

နောက်တစ်နေ့မှာ တကယ်ပင် မမေ့မလျော့ ဒေါက်တာ
နောင်ဖွဲ့ အားကစားမှူးနှင့် အတူကို တွေ့ဆုံပေးခဲ့သည်။ မနက်
ဆယ်နာရီထိုးခါနီးမှို့ ဆေးရုံသွားခါနီးအချိန်မှာ သူ့မှာထားလို့ အား
ကစားမှူးက ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အတူမှာ ကလေးကို ကျောင်းသွားပို့ပေးပြီးလို့ မီးဖို
ထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည့်အချိန်၊ အားကစားမှူးကလည်း အသက်
သုံးဆယ်ပင် မပြည့်သေးသည့်လူပျို။

ဆရာလောက် မချောပေမယ့် အားကစားမှူးပီပီ ကိုယ်
လုံးမတ်မတ် ဗလကောင်းကောင်းနှင့် အာနီးအသေးစားပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အတာရေ၊ လာဟေ့! ဒီမှာ မင်းကိုပုံဆွဲချပေးမယ့် ဆရာ ငါခေါ်ထားပြီ”

အားကစားမှူးကလည်း ဆိုင်ကယ်နှင့်လာသူပါ။ သုံးယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေတ္တတွေ့ဆုံကြရ၏ သုံးယောက်စလုံး ဘယ်သူမှအလုပ်အားကြတာမဟုတ်။

“ကိုမြင့်သူ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ညီ အတာတဲ့”

“ဟား... ဆရာ့ညီက ဆရာထက်တောင် ချောသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ လွပ့်က နွဲ့နေပြီး အခြောက်နဲ့တူနေလို့။ ဗလလေးဘာလေး ဖွင့်ပေးစမ်းပါဗျာ။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

“ရတယ် ရတယ်... အဲ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ရှည်ဖို့တော့ လိုတယ်ဆရာ။ ဒါမျိုးက တစ်ရက်နှစ်ရက် တစ်လနှစ်လနဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဗလကိုကြည့်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက လေ့ကျင့်လာခဲ့တာ။ မောင်ပြိုင်ပွဲတွေ အားကစားပြိုင်ပွဲတွေ နွဲ့လာခဲ့တာ”

အရေးထဲ အားကစားမှူးက ကပ်ကြားနေတော့၊ အတာ စိတ်ထဲမှ ရှုံ့ချလိုက်၏။ အလကား... လူပေါ့။

“အေးပါကွာ၊ ငါ ဒီကလောမှာ တာဝန်ကျနေသရွေ့

တစ်နေ့ကို တစ်နာရီလောက် လာကစားလိမ့်မယ်။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး၊ ငါ့ညီရာ။ ကဲ၊ ဆေးရုံပြေးပြီ။ အတာ့ကို ခင်ဗျားလက်အပ်ခဲ့ပြီနော်”

ပြောပြီး ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ဆိုင်ကယ်နှင့် ဆေးရုံသို့ပြေးလျှင် ဘောင်ဘီအနက် ရုပ်အဖြူလက်ရည် နက်ကတိုင်နှင့်ကုတ်နှင့် သိပ်ကြည့်ကောင်းနေသည့်ဆရာကို သူတို့နှစ်ယောက်အတူ ငေးကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

“အဟမ်း... အဟမ်း”

အတာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာသဘောလဲ။ ကိုမြင့်သူရုပ်က ခပ်တည်တည်။

“ကဲ၊ သွားကြစို့၊ ဆရာမျက်နှာနဲ့ မင်းကို ငါ နေ့တိုင်း လာခေါ်မယ်။ ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူးနော်။ ငါလာခေါ်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်နိုင်အောင် အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“ကျွန်တော်က ပိုတောင် အချိန်မရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျား လာခေါ်လည်း မလိုက်နိုင်သေးဘူး။ ချက်စရာ လျှော်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဟင်! ဘယ်လိုလဲ၊ အစ်ကိုက တစ်မျိုး၊ ညီကတစ်မျိုး။ ငါက ဘယ်သူ့စကား နားထောင်ရမှာလဲ”

“ဒါတော့ သဘောပဲလေဗျာ။ အစ်ကိုနဲ့တွေ့တော့ အစ်ကိုစကားနားထောင်၊ ညီနဲ့တွေ့တော့ ညီစကားနားထောင်ပေါ့”

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မရဘူးနော်၊ ငါကတော့ အတင်းခေါ်မှာပဲ”

သူပုံစံကြီးက တကယ်ပင် ဆွဲလွှဲခေါ်တော့မည့်ပုံဖြစ်နေလျှင် အတာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ဝင်ပြေးပြီး တံခါးချက်ကို ချက်ချိတ်ထားလိုက်၏။

နောက်ဆုံး ကိုမြင့်သူကြီး အတားကိုလက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ရပါလေတော့သည်။

အတာ တစ်နေ့လုံး ပုံမှန်အလုပ်တွေလုပ်ရင်း စိတ်ချမ်းသာနေရသည်။ ညနေလေးနာရီမှာ သားသားကို ကျောင်းသွားကြိုရသည်။ ဒီနေ့တော့ သားက ကျီမကျတော့ပါ။ ခက်ဘီးကယ်ရီယာမှာ ကားယားခွထိုင်ရင်း သူသင်ခဲ့ရသည့်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အော်ဆိုလာခဲ့သည်။

‘နေလုံးနီနီ ညနေစောင်းတော့’

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခုကျောင်းကို သွားကြမယ်...

ငွေချိုင်းဖြူရယ် ကျွန်တော်သွားတော့

လိုက်မှာလားကွယ် ပျော်လှတယ်...

သင့်မှာ တောင်စုံ လေဟုန်စီးရင်

ဒုံးပျံကြီးထက် ခြံနီလိမ့်မယ်...

“ဒုံးပျံဆိုတာ ဘာလဲဟင် ဦးဦး၊ သားသားမေမေကရော ဆယ်သွားနေတာလဲ”

အတာမှာ လူချောလေးတစ်ယောက်မို့ လမ်းသွားလမ်းဆာများက ဂရုတစိုက်ကြည့်သွားကြစမြဲ။ တောင်ဆင်းတောင်ထက် ပြေပြေလမ်းလေးတွေမှာ မြေနှီတွေပို့ ချစ်စဖွယ်၊ သားသားအမေးတွေကို အတာ မကြားယောင်ဆောင်နေရ၏။ သားရဲ့ မေးခွန်းတွေက အဖြေရကျပ်သည့်မေးခွန်းတွေ။

သားကလည်း ခေါင်းမာပါသည်။ မကြားကြားအောင် ဆေးတာပဲ။ သူ့ခါးကိုဖက်ထားရင်းမှ... .

“ဟင်... ဦးဦး၊ သားသားမေမေ ဘယ်သွားလဲ”

“ငါဘယ်သိမလဲကွ၊ သားသား ကိုယ့်အဖေကိုယ်မေးလိလား”

“မေးပြီးပြီ သားကိုအော်ထုတ်တယ်ဗျ၊ မင်းအမေ သေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီတဲ့။ သေတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ”

“သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့တာဆိုတာကို ကျွန်တော် ကြုံရင်ပြမယ်”

သားသားနှင့်အတာတို့ စက်ဘီးကိုဖြည်းညင်းစွာနင်းဆင်းအိမ်ကိုရောက်တော့ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့က အိမ်မှာရောက်နှင့်နေပြီ။ လေးနာရီမှာ ဆေးခန်းဖွင့်ရမှာမို့ သူ ရေချိုးထားရသည်။

“ဖေဖေ၊ သား ဒီနေ့ကဗျာအသစ်တွေ သင်ရတယ်လမ်းမှာ ဦးဦးကိုဆိုပြပြီးပြီ”

သားကအော်ပြောလည်း ရေချိုးခန်းမှထွက်လာသည့် ဒေါက်တာအသွင်က မှန်ကုပ်ကုပ်။ ကေန္တ ကိုမြင့်သူရဲ့လက်ချက်ဖြစ်ရမည်။ အတာ သူ့စကားကိုဆန့်ကျင်တာ ပြောလိုက်ပြီးပြန်ရမည်။

အတာ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထမင်းဟင်းချက် နေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း သားက ကစားဖို့ပူဆာနေလေသည်။

“ဦးဦး မြန်မြန်ချက်၊ ထမင်းမစားရတာ ကိစ္စမရှိဘူး မကစားရရင် သားသေသွားနိုင်တယ်”

“ဟေ့ကောင်! မပိုနဲ့၊ မင်း၊ ကျောင်းမှာ မကစားရဘူးလား။ သူများ အလုပ်လုပ်နေတာ မရှုပ်နဲ့”

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ လှမ်းအော်သဖြင့် သားသား ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားလျှင် အတာစိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ ဆရာတော့ ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲ့နေပြီ။ သူ ငိုတော့မည့်သားသားကို တိုးတိုးလေးချော့ရသည်။

“ခဏလေး... သားသား၊ ခဏလေးစောင့်၊ ဦးဦး ခုပဲ ဦးတော့မှာ”

ပြောခါမှ ကလေးက မဲ့မဲ့လာပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်လျှင် အတာပါ ရောငိုချင်မိအောင် သနားသွားရသည်။

“အို! တိတ်ပါသားရယ်၊ ဦးဦး ကစားမှာပေါ့ကွာ။ ကဲ၊ သာလာ... သားနဲ့ကစားပြီးမှ ဦးဦးဆက်ချက်မယ်နော်... နော်”

သားကိုကောက်ချီပြီး အတာ ကျောလေးပွတ်ကာ ချောနေစဉ် ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့က အနားသို့ရောက်လာပြီး ကလေးကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားလျှင် ကလေးက ကြောက်လန့်တကြားအော်ငိုလေ၏။

အတာ ဆရာ့ကိုကြောက်လည်းကြောက်၊ ဒေါသတွေလည်း ထွက်ရသည်။ အကြင်နာတရားမရှိတဲ့လူကြီး။ အတာ ဆရာနောက်မှပြေးလိုက်ပြီး ကလေးကို အတင်းလုယူဖို့ကြိုးစားသကဲ့...
www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲ အတာ၊ မင်းလိုပဲ ကလေးကို အကျင့်ပျက် အောင်လုပ်မလို့လား။ မင်းလိုပဲ ငါ့ကိုအာခံတတ်အောင်၊ တော် လှန်တတ်အောင် လုပ်မလို့လား။ ငါ့သားကိုမပျက်ဆီးပါနဲ့။ ငါ့ စကားကို နာခံတတ်အောင် ငါလေ့ကျင့်ပေးမလို့”

“ကလေးက ငယ်ပါသေးတယ်ဆရာရယ်။ ကလေးရဲ့ နှလုံးသားနုနုလေးကို ဒဏ်ရာမပေးပါနဲ့”

“ဘာကွ! ဒါဖြင့် ငါက အလကားလူတစ်ယောက်လား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဩဇာမညောင်းတဲ့လူပေါ်ကြီးလား။ ပြောလေကွာ ပြော...”

ဆရာမျက်နှာက နီရဲတင်းမာနေပြီး ဒေါသတွေထွက် နေလျှင် အတာ အံ့အားသင့်ရသည်။ ဆရာရယ်... ဒီအမှုက တော်တော်ကြီးပါလား။

“ကိုမြင့်သူက ပြောတယ်၊ ဆရာညီက တစ်မျိုးလေး တဲ့။ ဆရာစကားကို လုံးဝနားမထောင်ဘူးတဲ့။ သူ လက်မြှောက် လိုက်ပြီ။ ငါကတော့ မင်းအတွက် စီမံကိန်းတွေဆွဲလို့၊ တောက်၊ ငါ့စေတနာကိုစော်ကားတယ်။ ငါ့ကိုအရှက်ခွဲတယ်။ မင်းကွာ”

အံ့တကြိတ်ကြိတ်နှင့် သူ့ရှေ့မှာ မနေရဲသဖြင့် အတာ မီးဖိုဘက်သို့ လေးကန်စွာ လှည့်ပြန်လာရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

အတာ ထုချေလွှာမပေးနိုင်။

ညနေစာကို စိတ်မပါလက်မပါချက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ သားကိုမတွေ့ရ။ ကေန္တ ဝိုင်းရံခိုက်ရင်း သားသားအိပ်သွားပြီထင်သည်။ ရေလည်းမချိုးရသေး။ ထမင်း လည်း မကျွေးရသေး။

ဒေါက်တာမောင်တော့ ဆေးခန်းဝင်နေရပေပြီ။ သူ့မျက်နှာ ကလည်း တည်တည်ကြီး။

ဆရာ ဆေးခန်းရောက်သွားတာ သေချာသဖြင့် အတာ အိမ်မောက်ပြေးကာ သားသားကိုရှာရသည်။

“အို!”

သူမရဲ့အခန်းထဲမှာ၊ သူမရဲ့အိပ်ရာပေါ်မှာ မျက်ရည်စီး ကြောင်းလေးတွေနှင့် အိပ်ပျော်နေရှာသည့်သားရယ်။ ကလေး ကို နှိုးရမှာ သနားပေမယ့် ကိုတိကျကြီး စိတ်ဆိုးနေမှာစိုးသဖြင့် အတာ သားကိုညင်သာစွာပွေ့ချီရင်း ယုယစွာနှိုးမိသည်။

“သားသား... သားလေး၊ ရေချိုးရအောင်။ ထမင်း စားရအောင်နော်”

နှိုးသွားသည့်သားလေးက အတော့လည်ပင်းကိုဖက်ပြီး ရှိုက်ငင်လျက်။

“မငိုပါနဲ့ သားရယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ မငိုရဘူးကွ။
ယောက်ျားဆိုတာ လောကရဲ့ခေါင်းဆောင်။ ငိုတာ မိန်းမတွေ
အလုပ်ပါကွာ။ တိတ်နေနီ . . . တိတ်”

အတာချောတော့မှ သားသား အငိုတိတ်သွား၏။ မဖြစ်
ပါဘူး။ ကလေး သတ္တိရှိအောင် ဖခင်ချီးမြှင့်ပေးပြီး စားဝတ်နေ
ကံကောင်းအောင် အိမ်မှာချိတ်ထားဦးမှပါ။

“သားသား ဒီနေ့မကစားရတော့ဘူး”

“မနက်ဖြန် တစ်နေ့လုံး ကစားမှာပေါ့ သားရယ်၊ မနက်
ဖြန် ကျောင်းပိတ်တယ်လေ”

“တကယ်နော် ဦးဦး”

“တကယ်ပေါ့ကွ၊ လူကြီးကတိလေ၊ လူကြီးကတိ”

“ဖေဖေက မကောင်းဘူးနော်။ သားသားကို ငိုအောင်
မပျော်အောင်လုပ်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ သားသားက တေးစာခံဖြစ်ရတာပါ။
သူတကယ်စိတ်ဆိုးနေတာ ဦးဦးကိုပါ”

“ဦးဦးက ဒီလောက်ကောင်းတာ ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့
စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ဆိုးဝရာရှိလို့ပေါ့ကွ၊ သူက ဦးဦးကို သတ်တောင်

သတ်ပစ်ချင်နေတာ”

“အံ့မယ်၊ ဦးဦးကိုမသတ်ရပါဘူး။ သားသားက ဦးဦးကို

အရေးချစ်တာပဲဥစ္စာ”

“ဦးဦးကလည်း သားသားကို အသက်လောက်ချစ်ပါ

ဥယ်ကွာ”

ကလေးကိုရေချိုးပေးပြီး သနပ်ခါးမွှေးမွှေး ပွေးပွေးလေး
ဆေးရ၏။ နောက် ဆွယ်တာအပြာဝမ်းဆက်ကို လီပေးလိုက်၏။

“ထမင်းစားရအောင်နော် . . . သားသား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဦးလည်း အတူစားနော်”

“ဦးဦးက သားသားတို့သားအဖ စားပြီးမှ စားမှာ။ သား
သားပဲ စားနင့်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖေဖေက ညရောက်မှစားတာ။ ဦးဦး
သားနဲ့အတူစား”

“နေပါစေကွာ၊ သားပဲအရင်စားနော်”

ကလေးကို ထမင်းချောကျွေးနေစဉ် ဒေါက်တာနောင်
က တစ်ချက်ဝင်လာကြည့်ခဲ့သည်။ သူလည်း သားကိုအကြမ်း
သမ်းလုပ်ပြီးမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။ အတာနှင့်အဆင်
မပြေနေသည်ကို တွေ့ရမှ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

သားကိုထမင်းကျွေးပြီးတော့ အိမ်စာအတူလုပ်ပေးအံ့
နောက် ကလေးစိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ကြောင်နှင့်ကြွတ်
ကာတွန်းခွေလေး ထည့်ပွင့်ပြရ၏။

သားသားက ခါတိုင်းလို အသည်းလှိုက်အူလှိုက် မရယ်
ဘဲ အတုရင်ခွင်မှာထိုင်ပြီး ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေတော့ အတာ
စိုးရိမ်သွားရ၏။ ကလေးရင်ထဲ ဘယ်လောက်တောင် ထိခိုက်
သွားပြီလဲကွယ်။ အတာ ဆေးကုပေးဖို့ စဉ်းစားရသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ သားသားက စိတ်ပါပုံမရတော့
တိဗိတ်ပြီး ကလေးကို သူမ ပုံပြောခဲ့သည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး
နဲ့ အဇာတသတ်မင်းသားလေးရဲ့ပုံပြင်။

ရင်ခွင်ထဲမှာပွေ့ချီပြီး ကျောလေးပွတ်ရင်း အတာပြော
သည့်ပုံပြင်မှာ သားလေး ညှိတ်နှိုးသွားရပေပြီ။

“ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးက သူ့သားလေးကိုချစ်လိုက်တာ
သားရဲ့လက်မှာ သွေးခူနာပေါက်တော့ အာခံတွင်းထဲ ငုံထားတာ
တယ်။ ငုံထားရင်း အနာက ပြည်ပေါက်တော့ သားလေးနိုးသွား
မှာစိုးလို့ တွေးမထုတ်ဘဲ မျိုချခဲ့တယ်”

“ဪ... ရှုံ့စရာကြီးနော်”

“ဖအေဆိုတာက ကိုယ့်သားလေးကို ချစ်တာပဲကွယ်”

ပြည်တွေလည်း ဘယ်ရွံ့နိုင်တော့မလဲ”

“သားသားဖေဖေကရော သားသားကိုချစ်လား”

“ချစ်တာပေါ့ သားရယ်၊ အများကြီးချစ်တာပေါ့။ သား
သားနေမကောင်းတုန်းကဆို တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေ
တာ”

“ဦးဦးလည်း သားကိုချစ်တာပဲမဟုတ်လား”

“ဦးဦးချစ်တာထက် ဖေဖေက ပိုချစ်တာပေါ့ကွယ်။ သား
ဖေဖေက သားကိုငိုထားမတတ်ချစ်တာပါ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ လူကြီးစကားလေကွာ။ လူကြီးဆို
တာ မှန်တာပဲပြောတာ”

နောက် မေလုမြိုင်ရဲ့ အဇာတသတ်နဲ့ဗိမ္ဗိသာရသီချင်း
လေးကိုဆိုပြီး ချောသိပ်နေတော့ သားသားစကားအိုးလေး အိပ်
ပျော်သွားခဲ့သည်။

ညဉ့်ခန်းအဝင် တံခါးအကွယ်မှာရပ်ပြီး နားထောင်ရင်း
ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ အတုအပေါ် စိတ်ဆိုးနေတာတွေ ပြေသွား
ခဲ့ရသည်။ အတာဟာ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ကောင်လေးပါ။ ဖအေနဲ့
သားကို ပြေလည်အောင် ရင်ကြားစေ့ပေးခဲ့ဟုယ်။

၁၀၆ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူမလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို ငါအတင်းမလုပ်ခိုင်းတော့ပါဘူးလေ။ သူမိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ။ သူမရှိရင် ငါတို့သားအဖ အဆင်ပြေပြေနေရမှာမဟုတ်ဘူး။

ညှော်ခန်းထဲမှ အတာ သားကိုကြင်နာယုယနေသည့်မြင်ကွင်းလေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ စိတ်ချမ်းသာသွားရပါသည်။

အခန်း (၉)

တစ်နေ့လုံး သားသားနှင့်အတူ ဆော့ကစားပေးလိုက်၊ ကလေးအိပ်တော့ အလုပ်တွေလုပ်လိုက်နှင့် အတာ မအားလပ်ခဲ့ပေ။

ဒီနေ့မှ ရှစ်နာရီမထိုးခင် ဒေါက်တာဆေးခန်းကလည်း လူနာရှင်းသွား၏။ သားကိုထမင်းကျွေးပြီးနောက် တီဗီရှေ့မှာ ကလေးနှင့်အတူ ထိုင်ကြည့်နေစဉ် အတာတို့အိမ်သို့ မြို့ထဲမှ ရဲဘူးကတော်သားအမိ အိမ်လည်ရောက်လာခဲ့သည်။

ရဲဘူးကတော်မှာ အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီး သူ့သမီးကတော့ အသက်အစိတ်ကျော်ပေပြီ။ အပျိုကြီးပေါ့။ လှပပေယ့်

၁၀၈ ကြယ်စင်မှူးဝေ

နည်းနည်းဝသည့်။

ရွှေစွန်ညို ဘာလို့ဝဲသလဲ။ ဆရာက လူလွတ်မို့ ဝဲတာပေါ့။ သားတစ်ယောက်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ဆိုသည့်ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် ဆရာဥပဓိရုပ်ချောချောကြောင့် စန်းပွင့်လှပါသည်။

သားသားအတွက် မုန့်တွေ ကစားစရာတွေ အရပ်တွေ အတာအတွက် လက်ဆောင်တွေနှင့် အထုပ်အပိုးတွေက အများအပြား။ ဆရာကတော့ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကားလက်ဆုံကျလို့။

“အန်တိုလက်ရာ ထမင်းပွဲကတော့... မမေ့ဘူးဗျာ။ တကယ်လျှာလည်တယ်”

“သမီးက ပိုပြီးဟင်းချက်ကောင်းတယ် ဆရာရဲ့။ ဆရာအားတဲ့နေ့တစ်နေ့လောက် ဖိတ်ကျွေးရဦးမယ်။ မိသားစုသုံးယောက်စလုံးပေါ့”

“ဪ... ရပါတယ်ဗျာ၊ စကားခေါ်သလိုဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာရဲ့၊ ဆရာက ကိုကိုကိုခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ နေ့တိုင်းတောင် ကျွေးချင်နေတာပါ”

လူကြီးတွေ စကားနှင့် နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းတွေ ပစ်နေ

ကြည့် သားသားနှင့်အတာမှာလည်း တိမ်မှအားကစားအစီအစဉ် သဘောကျနေကြသည်။

နိုင်ငံခြားမှ အားကစားအစီအစဉ်၊ ပန်းတိုင်ရောက်အောင် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးတွေကို ကျော်ဖြတ်ရသည့်အားကစား၊ လမ်းမှာတင် ရေထဲပြုတ်ကျတော့ သားသားမှာ တဟားဟား။

ဒေါ်နယ်လီနှင့် သမီးဝေသီရီးတို့က သားသားနှင့်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားကြ၏။

“သား... လာ၊ အန်တိုဆီလာ၊ ဒီမှာအရပ်။ ဝက်ဝံလေး သားမချစ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ သားက သေနတ်နဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတွေပဲ ချစ်ဘယ်။ သား ကြီးလာရင် စစ်တိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ်... စစ်ဗိုလ်ကြီးလုပ်”

“စစ်ဗိုလ်မလုပ်ဘူး၊ သူပုန်လုပ်မှာ”

ဒေါ်နယ်လီ မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့် ဒေါက်တာနောင် ခွဲကတော့ သဘောကျလို့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲသားရဲ့၊ စစ်ဗိုလ်က ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ရှုပ်ရှင်ထဲမှာ သူပုန်က စတိုင်ပိုမိုက်တယ် ဖေဖေရဲ့”

“သားကတော့ကွာ... စံပဲ၊ တကယ့်ကောင်”

သားသားမှာ ဧည့်သည်တွေနှင့်မလုံးဘဲ အတာနှင့်သာ ကပ်နေသဖြင့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အားနာနေရ၏။

“သားသား... အန်တီနဲ့မဆီ သွားလိုက်ဦး”

“မသွားချင်ပါဘူး ဖေဖေရာ၊ ဦးဦးရင်ခွင်က နွေးဘယ် ဗျ၊ နွေးလည်းနွေး မွှေးလည်းမွှေးတယ်”

“ဟာကွာ... ဒီကောင်”

သားသားအပြောကြောင့် အတာ ရုတ်သွားရသည်။ ဒုက္ခ ပါပဲ၊ ပေါ်ကုန်တော့မည်ထင်သည်။

“သားသားဖေကြီးကရော မနွေးဘူးလား၊ မမွှေးဘူး လား။ ဆရာကြည့်ရတာ ရေမှန်မှန်မချိုးဘူးထင်တယ်။ ဟုတ်လား သားသား”

ဝေသီစိုး၏အမေးကို သားသားက ပြန်မဖြေရသေးခင် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က အရင်ဖြေ၏။

“ချိုးပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က တစ်နေ့ကို ရေနစ်ခါ ချိုးပါတယ်။ သူ့ဦးဦးကမှ ရေချိုးတာ တကယ်ပျင်းတာဗျ။ သူ့ ကို ပအိုဝ်ရွာမှာ သွားထားရမယ်။ တစ်လကို တစ်ခါနှစ်ခါပဲ ရေ ချိုးတာချင်းတူလို့”

ဒေါက်တာ့စကားကြောင့် အတာ ရုတ်နေပေမယ့် ရဲမှူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြီးကတော် ဒေါ်နယ်လီနှင့် သမီးဝေသီစိုးတို့က ရယ်မောလိုက် ကြသည်။ ဧည့်ခန်းလေးထဲမှာ သူမတို့၏ရန်များဖြင့် မွှေးကြိုင် လင်းပလျက်။

“ကဲကဲ... သားရေ၊ ဦးဦးရင်ခွင်ထက် နွေးတဲ့မွှေးတဲ့ အန်တီဝေသီဆီမှာ ခဏနေလိုက်ဦးနော်”

“ဖေဖေဘာလုပ်မလို့လဲဟင် ထမင်းစားမလို့လား၊ သား သားပါ လိုက်မှာပေါ့”

သားသားက အလိုမကျဟန်ဖြင့်ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ဘူး သားရဲ့၊ သားဦးဦးကို ဒီည ဆိုင်ကယ်စီး သင်ပေးမလို့ကွ။ လကလည်း သာနေတယ်ကွ။ လူကလည်း ရှင်းတဲ့ညမို့ ဒီနေ့ သားဦးဦးကို ဆိုင်ကယ်စီး အပြတ်သင်ပေးရ မယ်”

“ဟိုက်!”

အတာ မျက်ဖြူဆိုက် ပြေးပေါက်မှားနေစဉ် သားသား ကတော့ အော်ဟစ်ပျော်မြူးလျက်။

“ဟေး! ဒါမှ တို့ဖေဖေကွ။ ကောင်းတယ်၊ သား ကျောင်း သွားချင်ရင် ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့သင် တာ သားသားလည်း လိုက်ကြည့်မယ်ဖေဖေ။ နော်... ဦးဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မဖြစ်ဘူး သားရဲ့၊ အပြင်မှာ နင်းတွေနဲ့။ သားက ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံပေးဦးနော်။ ဝေသီ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်သားကို ခဏကြည့်ပေးနော်။ ကိုယ့်ညီလေးကို ဆိုင်ကယ်စီးသင်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ခဏလေးပါ။ နို့မို့ ဒီကောင်အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်မပြေဘူးဖြစ်နေတယ်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏ခွင့်တောင်းမှုကို ဗိုလ်မရုပ်လေးလို လှပသည့်ဝေသီစိုးက လိုလားစွာ လက်ခံပါ၏။

“ရတယ် ရတယ်၊ ဝေသီတို့ သားကိုထိန်းပေးမယ်။ ဒေါက်တာတို့ညီအစ်ကိုသာ တတ်အောင်သင်”

“အေးပါကွယ်၊ အတူမှာ ဈေးသွားရ ကျောင်းပို့ရနဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးတတ်မှုဖြစ်မှာ။ အန်တီတို့ ညကီးနာရီလောက်မှ ပြန်ပါမယ်။ မင်းအန်ကယ် လာခေါ်ပါလိမ့်မယ်”

“အိုကေ အန်တီ၊ အန်ကယ်လာမခေါ်လည်း ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ်”

“နေပါစေ ဒေါက်တာရယ်၊ ညဘက်ကြီး ခြေလျင်တော့ မပြန်ပါရစေနဲ့”

ဒေါက်တာမှာ ကားမရှိသည်မို့ ခြေလျင်ပြန်ရမှာကြောက်နေကြသည့် အန်တီနယ်လီအဖြစ်ကို အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုစဉ် အတာ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုဖြင့် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ လစ်ထွက်သွားပေပြီ။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ သတိရတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အတာ မရှိတော့။

“ဟာ! ဒီကောင်လုပ်လိုက်ရင် ဒီအတိုင်းပဲ။ ဆိုင်ကယ်စီး သင်ရမှာများ လေထီးခုန်ရမှာ ကျနေတာပဲ။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သူရဲဘောက်ကြောင်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူး”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့သည် သည်းမခံနိုင်တော့။ အတာ့ အိပ်ခန်းဆီသို့ လိုက်သွားပြီး တဒုန်းဒုန်းထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်! အတာ၊ ထွက်ခဲ့။ မရဘူး... မင်း သင်တိုသင်ရမယ်။ ထွက်ဆိုထွက်ကွာ”

အတာ မနေသာတော့။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ။ အထဲမှ ပြန်အော်ရသည်။

“ဆရာ၊ ကျွန်တော် ကြောက်လို့ပါ။ မသင်ပါရစေနဲ့ဗျာ။ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်သွားပါမယ်။ ဆိုင်ကယ်စီးတော့ သင်ပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော် စက်ဘီးနဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်သွားပါမယ်။ ဆိုင်ကယ်က အပိုရှိတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဆရာ စီးပါ”

“ဟာ... မရဘူးကွာ။ အတာ၊ မင်း အတော်ဆင်ခြေထုတဲ့ကောင်။ ငါက ဆိုင်ကယ်ကို တစ်ခါတလေမှစီးတာ။ နောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တစ်စီး ထပ်ဝယ်လည်း ရတယ်။ ဟော့ကောင်၊ ထွက်။ မင်းဘာ ဖြစ်နေတာလဲကွ”

“သို့သော် အတာ တံခါးပွင့်မပေး။ ခေါင်းမာစွာ ပြန်အော် ဇာ။

“ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ဟောထားပါတယ် ဆရာ။ စက် ပစ္စည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်တဲ့။ ကျွန်တော် မသင်ပါရစေနဲ့။ တကယ်လို့ ဆိုင်ကယ်စီးမသင်လို့ အလုပ်ထွက် ရမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ပါမယ်။ သင်တော့ မသင်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

ဒီအထိပြောလာတော့ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အနိုးပေးသွား ရတော့သည်။ သူ အတာ့ကိုလက်လွှတ်မခံနိုင်။

ယောက်ျားလေးဖြစ်ပေမယ့် အတာက မိန်းကလေးတစ် ယောက်လို အားကိုးရသည်။ အိမ်တွင်းမှုနိုင်နင်းသည်။ ဟင်းချက် ကောင်းသည်။ အနေအထိုင်ပီပြင်သည်။ အကောင်းဆုံးအရည် အချင်းကတော့ သားသားကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးပြီး သားသား နှင့် အဆင်ပြေချောမွေ့ခြင်းပါပင်။

“ကဲကဲ... ဒီလောက်လည်း ကြောက်ချေးပါမနေပါနဲ့ တော့။ မင်းမသင်ချင်လည်း အတင်းမတိုက်တွန်းဟောပါဘူး။

အခုတော့ ငါ့ကိုထမင်းပြင်ကျွေးပါဦး”

အခန်းထဲမှာ ဇောချွေးတွေပျံနေသည့် အတာခေါ် ခိုင် ဝတ်မှုန်မှာ ဒီတော့မှ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ရ၏။

အခက်အခဲတစ်ခုတော့ လွတ်မြောက်ရပြန်ပြီ။

အခန်း (၁၀)

“ဟင်! ရှင်. . . ရှင်တို့ အတင့်ရဲလှချည်လား။”

နေ့လယ်ကြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည့် လူနှစ်ယောက်
ကြောင့် နိုင်ဝတ်မှုန် ထိတ်လန့်သွား၏။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ထမင်း
စားပြီး ပြန်ထွက်သွားခါစမှ ခြံတံခါး အိမ်တံခါး မပိတ်ရသေးခင်
သူတို့ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အို. . .”

ယောက်ျားအသွင်ယူထားပေမယ့် အရမ်းထိတ်လန့်သွား
သည်မို့ အတာ ‘ရှင်. . . ရှင်’ လို့ သုံးမိခဲ့ပြီ။

“ဟဲဟဲ. . . ဘယ်လောက်ပဲ အယောင်ဆောင်ဆောင်

အဖြစ်မှန်ဆိုတာ ပေါ်စမြဲပဲ။ ညီမလေးရယ်၊ ဒီလောက်မကြောက်ပါနဲ့။ အစ်ကိုတို့က ပစ္စည်းယူရုံသက်သက်ပါ။ လူကိုဘာမှမလုပ်ပါဘူး။”

ပြီးပြီးပြီးနှင့် ထိကပါးရိကပါးပြောနေသည့် လန်ဘားကြီးအား အတာ ရွံ့မုန်းစွာကြည့်လိုက်၏။ အတူလက်က ရှိုးကွေ့ပေါ်မှာ အလှတင်ထားသည့် တစ်တောင်လောက် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးအား ဆွဲကိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“အလဲ့! သူကလေးကလည်း အလာကြီးပဲ။ ဒါပေါ့လေ ဆရာကြီးသမီးပဲ။ ဘယ်ခေပျံမလဲ”

“ဟေ့ကောင် သိန်းထွေးဝင်း၊ ပြောစရာရှိတာ ပြော။ တောင်းစရာရှိတာ တောင်း။ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ လူတွေဝင်လာမှ ဒုက္ခ”

တရုတ်ကပြား၏ လှမ်းမာန်လိုက်သံကြောင့် သိန်းထွေးဝင်းဆိုသူ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါအော်လိုက်မှာ။ သွား... နင်တို့ ခုထွက်သွား”

“စကားကိုဆင်ခြင်ပြောပါ အမိ။ ဒါ ဘာလဲ၊ အေး၊ နင်အော်လိုက်တာနဲ့ ငါက ဒီခန်းအပစ်ပဲ။ လက်ဆိုလက်၊ နှလုံး

ဆို နှလုံး၊ မျက်လုံးဆို မျက်လုံး၊ ငါဘယ်လောက်လက်တည့်တဲ့ အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့။ ငါ့နာမည် ဓားဝိဇ္ဇာသိန်းထွေးဝင်း”

“အင်းဝိဇ္ဇာ ပြဒါးဝိဇ္ဇာပဲ ကြားဖူးတယ်၊ ဓားဝိဇ္ဇာ သေနတ်ဒီဒွာတွေ မကြားဖူးဘူး။ ငါ နင်တို့ကိုမကြောက်ဘူး။ ငါ့ဘဝက ဆွေမထူးနေမထူးဘဝ၊ တစ်ကောင်ကြက်ဘဝ၊ ပစ်ချင်တာနဲ့ ပစ်၊ ပစ်ချင်တဲ့နေရာ ပစ်။ သွား... နင်တို့ထွက်သွားနော်။ ငါအော်လိုက်မယ်”

“နင် ဘဝပျက်မှာတော့ ကြောက်တယ်မဟုတ်လား။ ဘဝပျက်တယ်ဆိုတာ သေတာထက် ဆိုးတယ်နော်”

“အောင်မာ! ငါ့ကိုများ နင်တို့လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမယ့်အရပ်တစ်ရပ် မှတ်နေသလား။ သွား... ထွက်သွား”

အတာ၏ ထိမထင်ရုပ်၊ အကြောက်အလန့်ကင်းသည့် ရုပ်ကြောင့် သိန်းထွေးဝင်းနှင့်လော်ပန်တို့ အနည်းငယ်ဖြိုသွားကြသည်။ လော်ပန်က အတူအနားသို့ တစ်ရှူးကပ်လာသည်။

“ဟေ့! ငရုကိုတိုးမလာနဲ့၊ နင်တို့ အဲဒီမှာပဲ ရပ်နေ။ ကဲ... ပြောစရာရှိရင်ပြော။ ပြီးရင် ပြန်ထွက်သွားကြ”

“အေး... အဲဒီလိုလိမ္မာစမ်းပါ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါတို့ နင့်ဆီက ကျောက်ကို လိုချင်တယ်”

“သေလိုက်ပါလား၊ နင်တို့က ငါ့ဖအေမို့ ပေးရမှာလား။
ဟင်းရွက်ကန်စွန်းမှတ်လို့”

“အေး... အဲဒီနဲ့အဖေက လွတ်လိုက်လို့ ငါတို့လိုက်
လာတာ။ အသားတကြည်ပေးလိုက်ပါ၊ ခိုင်ဝတ်မှုန့်။ နင် အသား
တကြည်မပေးလည်း ရအောင်ယူဖို့ ငါတို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ငါတို့
မှာ နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကောင်းပါတယ်။ နင့်ကိုလည်း ငါတို့ဝေစု
ခွဲပေးမှာပါ”

သိန်းထွေးဝင်းစကားတွေက အတားနားမှာ ခါးသွားတစ်
ကိုယ့်ပစ္စည်းလည်း ဓားပြတိုက်သေး၊ ဝေစုခွဲပေးမှာပါတော့ ဘာတွေ
နင့်။

“နင်တို့ တော်တော်ရယ်စရာပြောပါလား။ ထွက်သွား
ဟော... အိမ်ထဲကို လူနစ်ယောက် ဝင်လာပြီ။ နင်တို့အေးအေး
ဆေးဆေးထွက်သွားပေတော့”

တကယ်လည်း အိမ်ထဲသို့ လူနစ်ယောက်ဝင်လာလေ၏။

“အတာ၊ ဒေါက်တာ ဆေးရုံမှာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုခွန်အောင်၊ ဆေးရုံမှာ။ နေကြပါဦး
ဒီမှာ အတားကို အလျဉ်းနေကြလို့ ခဏလောက်နေပေးကြပါဦး”

အတာပြောလိုက်လျှင် ကိုခွန်အောင်တို့ သဘောပေါက်
သွားကြသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

ခွန်အောင်ပုံစံက ရဲရဲရင့်ရင့် ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်ရှိလှသည်မို့
ဓားဝိဇ္ဇာတို့ အနည်းငယ်ဖြိုသွားသည်။ အဖော်ကလည်း ဗလ
ကောင်းကောင်း။ ပြီး နေ့လယ်ခင်းကြီးမို့ သူတို့အတင့်မရချင်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အတာ၊ ဒီလူတွေ ဓားပြတိုက်နေတာ
လား၊ အနုကြမ်းစီးနေတာလား။ ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်လိုက်မယ်
လေ”

အတာဘာမှပြန်မပြောရသေးခင် လော်ပန်က ကမန်း
ကတန်းဝင်ဖြေ၏။ သူတို့နောက်ကြောင်းဆုတ်ဖို့ ပြင်ရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုခွန်အောင်ရယ်။ အကြွေးလေးရှိလို့
လာတောင်းတာပါ။ သွားမယ်ဟေ့ ခိုင်ဝတ်မှုန့်။ အခု မဆပ်နိုင်
သေးလည်း နောက်တစ်နေ့တော့ ဆပ်ရမှာပေါ့။ အဲဒါ နင်
မြဲမြဲမှတ်ထား”

“အောင်မာ၊ အောင်မာ၊ ခြိမ်းခြောက်သွားတာ ကြည့်
စမ်း။ အတာ ဒီကောင်တွေ ဓားပြဝင်တိုက်နေတာလား”

ကိုခွန်အောင် လက်သီးတပြင်ပြင်ဖြစ်နေစဉ် သိန်းထွေး
ဝင်းနှင့်လော်ပန်တို့ မကျေမနပ်နှင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူတို့

ကလည်း ပြဿနာရှောင်သည့်သဘောပါ။ ကြောက်လို့တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။

“ခိုင်ဝတ်မှုန့်၊ ဟုတ်လား။ အတာ... အဲဒါ မင်းကိုခေါ်လိုက်တာလား။”

ခွန်အောင်နှင့်သူ့အဖော်တို့ အတော့ကိုထွင်းဖောက်မတတ်စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်မို့ အတာ ခေါင်းရမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ခိုင်ဝတ်မှုန့်ဆိုတာ အတော့မမပါ။ အခု သေသွားပြီ”

“ဪ... သနားစရာပဲ။ နာမည်လေးကလည်း လှလိုက်တာ။ အတော့လိုပဲ ချောမှာပေါ့”

“အရေးထဲဗျာ၊ ကဲ... ကိစ္စရှိတဲ့နေရာသာ ကြွကြပေတော့။ ဒီနေ့ကိစ္စအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်။ ရင်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်မယ်။ အတာ ခေါင်းစားသွားလို့ဗျာ”

လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြရင်း အတာ၊ နှင်တော့ ကိုခွန်အောင်တို့နှစ်ယောက် ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း အတော့ကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားကြသည်။

“ပြဿနာဆိုရင် ပြောကွာ... ငါ့ညီ။ တံခါးတွေလည်း သေသေချာချာပိတ်ထား။ မင်းတစ်ယောက်တည်း အတင့်မရဲနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကိုခွန်အောင်တို့ထွက်သွားတော့ အတာ ခြံတံခါး အိမ်တံခါးများကို အသေအချာပိတ်လိုက်သည်။

အင်း... ဒါပေမဲ့ ညနေကျ သားကိုသွားကြိုရဦးမယ်။ သူမကိုလုပ်ကြံလိုလျှင်၊ မကောင်းကြံစည်လိုလျှင် အချိန်တွေ နေရာတွေက အများကြီး။ သူမသည် အိမ်တွင်းပုန်းမဟုတ်။

သို့သော် ခိုင်ဝတ်မှုန့် အရမ်းကြီးတော့ မကြောက်။ တစ်ဖက်မှစေလွှတ်သူသည် ဖေဖေဖြစ်နေခြင်းနှင့် ဒီဘက်မှာလည်း ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏အရှိန် ရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ ကြောက်တာပေါ့လေ။

“အတာ၊ ညနေစာမချက်နဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဝေသီရီးတို့အိမ်က ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ်။ အဲဒါ သွားရမယ်”

နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှာ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က ပြောလာတော့ အတာ စိတ်ညစ်သွား၏။ ရဲမှူးကြီးရဲ့အိမ်၊ အတာ

ကို ဆရာညီလို ဘယ်လိုပင်ပြောထားတာ။ ဒီလောက် ခြေသုတ် ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးလို ကျိုးခွံနေရသူဟာ ဘာလဲဆိုတာ အားလုံး သိပြီးသား။ ဒီတော့ အတာ့ကို ဆရာရှေ့မှီသာ အရေးယူနေရမယ် မယ့် အပေါ်ယံတွေမှန်း အတာသိပါသည်။ သည်တော့ ဘယ် ညေ့ခံပွဲကိုမှ အတာမလိုက်ချင်ပါ။

“ဆရာတို့သားအဖကိုဖိတ်တာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော် လိုက်စရာမလိုပါဘူးဗျာ။ မနက်ကကျန်တဲ့ထမင်းပဲ စားလိုက်ပါ့မယ်”

အတာ့စကားကြောင့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ကျွဲပြီးတိုသွား ရသည်။ မြို့ထဲက ထမင်းစားဖိတ်တိုင်း အတာ့ကို ဘယ်တော့မှ ခေါ်လို့မရ။ ဒီကောင်ဟာ လူတောထဲ ဆွဲသွင်းလို့မရ။ ကပ်ဖို့ကြီး

“နေစမ်းပါဦး အတာ၊ မင်းက ဒါဘာသဘောလဲကွ။ ငါ ဒီလောက်အရေးပေးနေတဲ့ကြားက မင်း ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတာ မူပျက်လွန်းအားကြီးတယ်။ ဒီတစ်ပွဲတော့ မရဘူး။ ဝေဒီညီမတွေအုပ်စုကလည်း မင်းကိုမိတ်ဖွဲ့ချင်လို့ မရမက ဖိတ် ခိုင်းကြတယ်။ ဒီတစ်ပွဲတော့ မင်း လိုက်ကိုလိုက်ရမယ်။ လိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏ အမိန့်ဆန်သည့်စကားများကြောင့်

သာယာနေသည့်နံနက်ခင်းလေး အကျည်းတန်သွားရ၏။ အတာ အသက်ရှူတွေပင် ကျပ်သွားသည်။ နေရောင်ခြည်တွေမရှိတော့ ဘဲ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားတော့သလို။

ခိုင်ဝတ်မှုန်ရဲ့ဘဝဟာ အမြဲပဲ အမှောင်လွှမ်းနေရပါလား။ တိုက်က အယောင်ဆောင်ဘဝမို့ လူအများထဲ မလိုက်ဝံ့ပါ။ မျက်စိ နူးနုနုတွေလျှင် အတာဆိုတာ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သိသွား ကြမှာမလွဲ။

ယခုကတည်းက ငြင်းဆန်နေလျှင် ထသတ်ကြရုံပဲရှိ မည်။ နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးပေါ့။ ညနေကျမှ တစ်နေရာရာ မှာ ပုန်းရှောင်နေလိုက်မည်။ အတာ့ကြောင့် နံနက်ခင်းလက်ဖက် ချည်ဝိုင်းလေး အလှမပျက်စေချင်ပါ။ သားသားကတော့ တပြုံး ပြုံးနှင့် ထည့်ပေးထားသည့်ကော်ဖီကို သောက်လိုက်၊ မုန့်တွေ သူစားလိုက်။ အတာ့မှာသာ မစားနိုင်မသောက်နိုင်။ ရင်ပူဟပ်နေ ခု၏။

“မင်းကွာ . . . ဆင်ခြေတွေ များမနေနဲ့၊ မလိုချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုအရေးတယူဖိတ်ရင် လူမှုရေးအရ သွားရတယ်ကွ။ ဒါ လူယဉ်ကျေးမှုပဲ။ မင်းဟာ ဒီမြို့မှာ ငါ့ညီပဲ။ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ခြေမြင့်ရင် ကြာမြင့်စမြဲပဲကွ”

အတာမှာ ဒေါက်တာတို့သားအဖကို လိုအပ်တာလုပ်
ကိုင်ပေးနေရင်း ရပ်က ထုံပေပေ။

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း ဦးဦးက ဖေဖေရဲ့အမြဲတမ်း
ညီပေါ့။ သားသားရဲ့အမြဲတမ်းဦးဦးပေါ့။ ဖေဖေပြောပုံကြီးကလည်း
မမိုက်ပါဘူးဗျာ”

မုန့်တစ်ခုကို အားရပါးရစားရင်းမှ သားသားဝင်ပြောလျှင်
အတာ ကြည်နူးရသည်။ သားက သူ့ကိုအရမ်းခင်သည်။

“အေးပါ အေးပါ၊ မင်းဦးဦး မိန်းမမယူမချင်း ငါ့ညီပေါ့။
ငါက တာဝန်ယူရမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဦးဦးမိန်းမယူရင် ဖေဖေက ဦးဦးကိုနှင်ချမှာ
ပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူတို့သားအဖစကားများက မျက်နှာပူချင်စဖွယ်။ သား
သားမှာ ဒေါက်တာ့စကားတွေအတွက် မကျေမနပ်။

“ငါ့နှင်မချလည်း မင်းဦးဦးက မိန်းမနောက် ပါသွားမှာ
ပေါ့။ ရေကြည်ရာမြက်နုရာ လိုက်သွားမှာပေါ့ကွ။ မင်းဦးဦးက
လူချောပဲ။ သူဌေးသမီးနဲ့ ရမှာပါ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့စကားကြောင့် ကြင်နာမြတ်နိုးဦး မျက်
နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်သွား၏။ အတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ဖေဖေရယ်၊ ဦးဦးကို မိန်းမယူခွင့်မပေး
လိုက်ပါနဲ့။ သားသား ဦးဦးကိုမခွဲနိုင်ဘူး။ သားက ဦးကိုသိပ်ချစ်
ဘာ”

ပျော်စေပျက်စေပြောနေကြရာမှ ကလေးအတွက် အား
လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ သားက ကလေးအတွေးဖြင့်
လေးနက်စွာ ငြိမ်သက်တွေးတောနေခဲ့၏။

“ကဲပါ သားရယ်၊ မင်းကလည်း မိုးပြိုမှာ ကြောက်တဲ့
တစ်တီတူးငှက်ကလေးလိုပဲ။ မင်းတို့တူဝရီးတွေ မခွဲကြရသေးပါ
ဘူးကွာ။ အချိန်တွေ လိုပါသေးတယ်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့မှာ ကလေးကိုချော့ရပြန်၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုလုပ်ဖေဖေ။ ဦးဦးလည်း ဆင်း
မပြေးရအောင်၊ ဖေဖေလည်း အဆင်ပြေသွားအောင် ဦးဦးက
ဖေဖေကိုပဲ ယူလိုက်ပါလား”

“ဟာ! ဒီကောင်၊ ယောက်ျားချင်း ယူလို့မရဘူးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ၊ ဦးဦးက ချောတာပဲ။ ဖေဖေက
လည်း ချေးများမနေပါနဲ့”

“ဒီကောင်ပြောလေ ကဲလေပါလား။ ယောက်ျားချင်း
ယူရရင် ကျွန်းကိုက်တတ်တယ်ကွ”

“ဟင်! ကျားတွေ သားသားကြောက်တယ်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့မှာ ရှုံးမဲ့သွားသည့်သားကိုကြည့်ပြီး အားရမ်းရရယ်မောနေသော်လည်း အတားမှာ မျက်နှာမတားတတ် တော့။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲတွတ်လျက် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှ ထပြေးလေတော့သည်။

ဪ... အတားနယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရက်တတ်ပါလိမ့်။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ဆေးရုံသွားချိန်မှာ အတာ ကျောင်း ပို့ကပြန်လာပေပြီ။ သူ့ခမာ မနက်ကအရှက် ပြေပုံမရသေးချေ။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်။ ခေါင်းလေး အောက် ငုံထားတော့ ဆံနွယ်လှလှလေးများက သူ့မျက်နှာလှလှပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ။

သားသားပြောလည်း ပြောချင်စရာ။ အတာဟာ တော် တော်လှတဲ့ နှုတ်ကောင်ပဲ။ မျက်နှာလေး ဖြူနုနေပုံကအဝ မွေး ညင်းလေးတွေပေါ်လို့။ ရဲမှူးကြီးသမီး ဝေသီစိုးတောင် အတာ လောက် မနု၊ မဉ္ဇ။

မျက်တောင်လေးတွေနက်ပြီး ထူထူစိပ်စိပ်။ မျက်ခုံး နှာ တံ အကူးလုပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးရဲတာကတော့ ဆေးဆိပ်တွေ

ကွမ်းတွေမစားတတ် မသောက်တတ်လို့ဖြစ်မည်။

ကလေးမြို့က ချမ်းပေမယ့် အတာကြည့်လိုက်လျှင် ဂျာ ကင်ကြီးတဖားဖားဆိုတော့ သူပင် အိုက်နေမိသည်။

“အတာရေ၊ ငါသွားပြီဟေ့၊ ညနေကျ မင်းတို့ဘူဝရီး အသင့်ပြင်ထားဟေ့”

အတာက ဘာစကားမပြန်မပြောဘဲ တံခါးလာပိတ်ခဲ့ သည်။ ဒီကောင့်မွေးရတာ ပဒိုင်းသီးလိုပဲ၊ ဆုပ်လည်းစူး၊ စား လည်းရှူး၊ သူတို့အတွက် အသုံးဝင်သော်လည်း မနာခံသည့်အခါ မနာခံတတ်။

ညနေငါးနာရီလောက်မှ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ဆေးရုံမှ ဆိုင်ကယ်နှင့် ပြန်လာနိုင်ခဲ့သည်။ အရေးထဲ လူနာတွေစောင့်နေ သဖြင့် ခုနစ်နာရီထိုးသည်အထိ လူနာတွေကို အမြန်ဆုံးကြည့် ပေးနေရ၏။

ဝေသီစိုးတို့အိမ်ကလည်း ဖုန်းတဆက်ဆက်။

“ဆရာ၊ ဝေသီတို့ စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်၊ လူတွေ လည်းရဲလှပြီ၊ ညစာစားပွဲကိုများ မေ့နေသလား ဒေါက်တာကြီး ငဲ့”

“မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ဒီမှာလူနာတွေ အရေးကြီးနေလို့ပါ”

ခုပဲပြီးတော့မှာပါ။”

“ဆရာကလည်း လောဘကြီးလိုက်တာ။ ဆေးခန်းပိတ်
လိုက်ရင် ပြီးရော”

“မဖြစ်ဘူးလေ ဝေသီရဲ့။ ဖောက်သည်တွေ ပျက်ကုန်
မှာပေါ့”

“ပိုက်ဆံတွေ ဒီလောက်ကျုံးရှာနေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ
နောက်မိန်းမယူဖို့လား”

“ဟာ! ဝေသီ တယ်တော်ပါလား။ အကြားအမြင်ရနေ
တယ်ထင်တယ်။ တန်းခနဲမှန်တာပဲ... ဟား... ဟား... ဟား”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အူရွှင်နေမိစဉ် တစ်ဖက်မှ အမိန့်
တော်ချမှတ်လေ၏။

“တော်ပြီ... ခုချက်ချင်းလာတော့။ ဝေသီ ကားလွှတ်
လိုက်မယ်”

“ကားမလွှတ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ လာမှာပေါ့
အိုကေ! စိတ်ချ စိတ်ချ။ လှလှလေးသာ ပြင်ထား”

ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုံးလူနာကို လက်စသတ်
ဆရာမကို ဆေးခန်းပိတ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့မှာ တူ
ပျိုလေးသဖွယ် သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေတော့ ဆရာမလေးမှာ

ပြုံးစိစိ။

ဒေါက်တာ အိမ်ထဲကိုရောက်သွားတော့ ဧည့်ခန်းမှာ သား
တော်မောင်က လှလှပပဝတ်စားပြီး ထိုင်စောင့်နေလေ၏။

“သားသား... မင်းဦးဦးရော”

“သူငယ်ချင်းအိမ် သွားဝတ်တဲ့။ သားသားနဲ့ဖေဖေကို
သွားစားတဲ့။ သူမလိုက်ချင်ဘူးတဲ့”

“ဟာကွာ... ဒီကောင် လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ တောက်!
ငါ ဝေသီညီမတွေကို မျက်နှာဘယ်လိုပြရမလဲ... တောက်!”

စောစောက ပျော်နေသည့်စိတ်များ ပျောက်ကာ သူ
ဒေါသတွေ ထွက်နေတော့ သားက သူဦးဦးဘက်မှ...

“ဖေဖေကလည်း ဦးဦးတာ မလိုက်ချင်တာ ဘာဖြစ်လို့
အတင်းခေါ်နေရတာလဲ။ ဦးဦးက ငါသိပ်စိတ်ညစ်တယ်တဲ့။ ငါ
ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်ဘူး။ ငါ့ကမ္ဘာမှာ မင်းတို့သားအဖပဲရှိတယ်
တဲ့”

“ကဲ၊ မလိုက်လည်း ငါတို့သားအဖပဲ သွားကြတာပေါ့။
ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ရဲ့မနာခံတတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်းနွဲ့အောင် ပြန်
လာမှ ပြုပြင်ရမယ်”

သားအဖနှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နှင့်ထွက်သွားကြတော့

မှ ခိုင်ဝတ်မှုန် ပုန်းနေရာမှ ထွက်လိုက်သည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာရယ်၊ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ပါဗျာ။ သက်သက်အာခံနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အတာ တံခါးတွေလျှောက်ပိတ်၊ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ရင်း သူတို့သားအဖကို စောင့်နေ၏။ တိုင်ကပ်အော်ဂင်နာချီကြီးမှ ဆူညံသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ အားလုံးဆယ်ချက်တိတိ။

“အလို! ညနက်လှပါပကော။ သားသားတော့ အိပ်ချင်နေမှာပဲ။ ဖအေကြီးကတော့ အပျိုတွေကြားမှာ တဟားဟားနဲ့ ပျော်ရွှင်နေမှာပေါ့”

ကလောမြို့၏ ချမ်းအေးတိတ်ဆိတ်မှုက ရက်စက်မှုအသွင်သို့ ဆောင်လာသည်။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့တို့သားအဖ ယခုထိ ပြန်ရောက်မလာသေး။ ငါ့ကိုများ စိတ်ဆိုးအရွဲ့တိုက်နေကြလေသလား။

အိုလေ... စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ရအောင် ငါက သူ့အိမ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါ။

ညနေက သားသားကို ရေမှိုးချိုး ပြင်ဆင်ပေးပြီးနောက် ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုဖြင့် အတာ တစ်ဖက်အိမ်မှာ ပုန်းနေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူအများကြားမှာ သူမ မနေရဲပါ။ ဒေါင်းယောင်ဆောင်

ထားသောကျီးလို အရှက်ကွဲမှာစိုးပါသည်။

အိမ်မှာလည်း ခိုင်ဝတ်မှုန်၊ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏မျက်စိအောက်မှာ ဘယ်တော့မှ ကြာကြာမနေ။ အမြဲတမ်း ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်။

သားသားကိုတော့ အတာ ရှောင်တိမ်းလို့မရ။ ရှောင်တိမ်းလို့မရသည့်အပြင် သားသား သူနှင့်လာအိပ်တာ တစ်ပတ်တောင် ကျော်ပေပြီ။ ကလေးဖျားသည့်နေ့က ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ တောင်ကြီးသွားသည်မှ ခိုင်ဝတ်မှုန် သားကိုစောင့်အိပ်ရသည်။ ရင်ခွင်မှာထွေးကာ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

ဟော... ယခုတော့ သားက သူမကို အပျောက်မခံတော့ပြီ။ ဖအေအရင်း၏ငြိုငြင်မှုကို ခံယူကာ ခိုင်ဝတ်မှုန်နှင့်ပဲ လာလာအိပ်တော့သည်။ အဲဒါ အလားအလာမကောင်း။

ခိုင်ဝတ်မှုန်ဆိုသည့်အတာသည် သူတို့သားအဖအပေါ်မှာ မကောင်းစိတ် မမွေးမြူသော်လည်း မိမိအပြဿနာများကြောင့် အဝေးတစ်နေရာသို့ လွင့်ကောင်းလွင့်ရပေဦးမည်။

“ဟင်း...”

သားသားအတွက် နောက်ဆံတင်းရပေဦးမည်။ ခိုင်ဝတ်မှုန် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချကာ မျက်ရည်ဝဲနေမိဆဲ။

ခန်းထောင့်မှ တယ်လီဖုန်းပြည်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

သားသားတို့သားအဖဆီကလား၊ ထိတ်ခနဲဝမ်းသာမှုနှင့် အတူ ခိုင်ဝတ်မှုန် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို”

“ဟိတ်! ဖုန်းကိုလွှတ်မချလိုက်နဲ့ဦး၊ ငါတို့ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်”

“အာ...”

သိန်းထွေးဝင်း၏အသံမှန်း သိလိုက်သော်လည်း ခိုင်ဝတ်မှုန် ဖုန်းချချိန်မရလိုက်တော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမည်ပင်။

“အခု အိမ်မှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ ငါတို့အချိန်မရွေးခိုးဝင်လာလို့ရတယ်။ နင့်ဒေါက်တာကြီး ပါတိပွဲမှာ ပျော်တုန်းကတုန်း”

“ကဲ... ပြောမှာသာပြော၊ ဘာလဲ”

ခိုင်ဝတ်မှုန် ကြောက်ပေမယ့် မကြောက်သလို ဖုန်းထဲမှ ပိတ်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ဟဲ့... ဒီလိုမှပေါ့၊ ဒီလိုလိမ္မာမှပေါ့၊ ပြောနေစရာ လိုသေးလို့လား ဝတ်မှုန်ရယ်။ နင့်ဆီမှာရှိတဲ့ကျောက်ကို ငါတို့

တို့ပေးပါ။ နင့်လက်ထဲမှာ အဲဒါကြီးထားလည်း နင်မထုခွဲတတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ နင့်ကိုလည်း ဝေစုတစ်ဝက်ပေးဦးမယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒီကျောက်က ငါတို့နဲ့ထိုက်လို့ ငါတို့ ရထားတာပဲ။ အဲဒါကို ဘာလို့ အချောင်လောဘတက်နေရတာလဲ။ ဒါ့ထက် နေစမ်းပါဦး၊ ဖေဖေကရော ဘယ်အခန်းက ပါနေလဲ။ နင်တို့က သတ်သတ်လား၊ ဖေဖေနဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းလား”

“နင့်ဖေဖေနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းပါ။ သူ့ခိုင်းစေချက်အရ ငါတို့လှုပ်ရှားနေရတာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဖေဖေကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီလာတွေ့ဝစေ။ ဖေဖေနဲ့ပဲ ဆွေးနွေးမယ်။ ဖေဖေယူရက်ရင် ငါ့အသက်ကိုတောင် အဆစ်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒီအတိုင်း ဖေဖေကိုပြောလိုက်အိပ်”

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲနာကျင် စူးအောင့်လာသဖြင့် ခိုင်ဝတ်မှုန် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားရသည်။

ဖေဖေယူရက်လျှင် ယူပါတော့။

“ဟာ! ဟေ့... ဟေ့... နေဦး၊ နင့်အဖေက အခု ဒီကိုဒီလာတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ညွှန်ကြားချက်က ငါတို့နှစ်ယောက်

နင့်ဆီကကျောက်ကို အရယူဖို့ပဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ငါကကားကို အမျိုးမျိုးမပြောတတ်ဘူး။ အေး၊ နင်တို့သိထားဖို့က အဲဒီကျောက်ကို ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း မထားဘူး။ အိမ်ထဲမှာလည်း မထားဘူး။ နင်တို့ ငါ့ကို သတ်ရင်လည်း အမှုပတ်ရုံပဲရှိမယ်။ ငါမကြည်ဖြူရင် ဘယ်တော့မှ အဲဒီကျောက်ကို မရဘူးမှတ်”

“ဝွင်!”

ခိုင်ဝတ်မှုန် တယ်လီဖုန်းကိုပစ်ချလိုက်စဉ်ပဲ အိမ်ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့တို့သားအဖ ပြန်လာကြပြီပေါ့။

ညနေက ထမင်းစားပွဲသို့မလိုက်ချင်လို့ ရှောင်နေမိသည့် အဖြစ်ကို မေသွားပြီး အတာ သားကိုဆီးကြိုလိုက်မိသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးရင်း သားကိုလှမ်းခေါ်တော့ သားကလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်။

“ဦးဦးရေ၊ ထမင်းစားပွဲက အရမ်းပျော်စရာကောင်းတယ် သိလား။ ဦးဦးပါမလာတာ နာတာပဲဗျာ။ ဟင်းတွေ မုန့်တွေကလည်း ခိုလို့။ မမချောချောလေးတွေမှ အများကြီးပဲ။ ဦးဦးကိုလည်း မေးလိုက်ကြတာ”

သားအဖတွေ အိမ်ထဲဝင်ပြီးချိန်မှာ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့က တံခါးကိုပြန်ပိတ်၏။ သားကို ခုထိ သူပဲချီထားတုန်း၊ မျက်နှာကလည်း တင်းမာခက်ထန်နေလိုက်တာ။ တကယ့်ကို ကြောက်ရော။

အတာ သားကိုချီမလို့ လက်လှမ်းတော့ သားကလည်း အတာ့နောက်လိုက်ဖို့ လက်ကမ်းပေး၏။

“လာ၊ သားသား၊ အဝတ်လဲမယ်၊ အိပ်ဖို့။ ဦးဦးတစ်ယောက်တည်း ကြောက်လိုက်တာကွာ။ သားတို့များ ဟိုမှာအိပ်ကြတော့မလားလို့”

စပါးရောဖွဲ့ရောလုပ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ညနေက အမှုကို လောလောဆယ် အတာမေ့နေသည်ပင်။ သားက အတာ့ထံသို့ လျှောဆင်းလာ၏။

“မသွားနဲ့ ဒီည သား ဖေဖေနဲ့အိပ်ရမယ်။ ဟေ့ကောင်အတာ၊ ညနေက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ မင်း ဒီအခန်းထဲမှာနေဦး။ ငါပြန်ထွက်ခဲ့မယ်”

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့၏ အသံက ကလေးဆောင်းထက် အေးစက်တင်းခဲလို့နေသည်။ သူက သားကို သူ့အခန်းသို့ ချီခေါ်သွားတော့ သားမြော ငိုမဲ့မဲ့။ သူ့ဖေဖေစိတ်ဆိုးနေမှန်းသိ

လို့သာ သားသား အထွန့်မတက်ရဲခြင်းဖြစ်သည်။

ညွှတ်ခန်းထဲမှာ အတာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်ကျန်ခဲ့ရ၏။ သူမတို့အဖြစ်က ဝံပုလွေနှင့်သိုးငယ်လိုလား။ ခြင်္သေ့ကြီးနှင့် နှာပေးနေသောယုန်ကလေးလား။

ခိုင်ဝတ်မှုန်ဆိုတာလည်း ဘာကိုမှမကြောက်တတ်သည့် ခပ်တေတေ ဂျစ်ပစ်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် သူမ ဒေါက်တာမုန်းမှာတော့ ကြောက်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာပဲမဟုတ်လား။ သူစောင့်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ညွှတ်ခန်းထဲမှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ခေါင်းငုံ့နေမိ၏။

ဘယ်လိုပုဒ်မတွေတပ်ပြီး ဘယ်လိုစွဲချက်တွေ တင်ဦးမည်မသိ။ ထိုစဉ် ညွှတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်သူ့ခြေသံများကို သူမ ကြားလိုက်ရသည်။ အတားကို စီရင်ချက်ချပါ ဆရာ။ ဒီသံငယာဇဉ်ရပ်ဝန်းက အတာ ပြေးမထွက်နိုင်တော့ပါဘူး။

အနားသို့ရောက်လာပြီး အတားကို ရန်သူတစ်ယောက် နှယ် စေ့စေ့ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အတားကော်လံစနစ်စကို ဆွဲဆုပ်ရင်း...

“ဟေ့ကောင်! ညနေက မင်းဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာအချိုး

ချိုးတာလဲ... ပြောစမ်း”

အတားမှာ ရှင်းချက်ထုတ်စရာစကားမရှိ၊ တကယ်လည်း ထမင်းစားပွဲဆီ မလိုက်ချင်လို့ ရှောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်အတိုင်းပြောလျှင် သူ့ကိုအရွဲ့တိုက်ဖြေရာ ကျဉ်းမည်။ တချို့အမှန်စကားများသည် ပြောလို့မကောင်း။ နားထောင်လို့လည်း မကောင်း။

“ပြောလေကွာ... ဟေ့ကောင်၊ မင်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အရှက်မရှိဘူးလား။ ပြောစရာစကား မရှိတော့ဘူးလား။ ရှင်းစရာစကားမရှိဘူးလား။ ခါတိုင်းလိုပဲ ဖင်နာတယ် ခေါင်းကိုက်လို့ နဲ့ ပလီစီချောက်ချက်တွေ ပြောပါဦးလား”

သူ့စကားများက နာမယ်ဆို နာကြည်းစဖွယ်။ သို့သော် အတာ မနာနိုင်ပါ။ အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို သိထားသည်မို့ သူ့ဘက်မှ ဒီလိုပဲမြင်စရာအကြောင်းရှိသည်။ ပြောပါစေ။

ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ဖိတည်တည်ရပ်နေရသည်။ မရဲသော်လည်း ပြေးခဲ့စေပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်ရုပ်ထွက်နေလျှင်လည်း အတာမတတ်နိုင်။ ရင်ထဲမှာတော့ ငိုကြွေး ကြောက်လန့်နေရပါပြီ။

“ဟေ့ကောင်! ဒါ မင်း ငါ့ကိုအာခံတာလား”

၁၄၀ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ခွပ်”ခနဲပြည်သံနှင့်အတူ အတော့မေးရိုးတစ်လျှောက် ပျား
တုပ်ခံရသလို ပူခနဲဖြစ်သွား၏။ အတော့အကျိုးရေ့ကော်လံစကို သူ
က ဆွဲယူပင့်မြှောက်ပြီး လက်သီးနှင့်ထိုးချလိုက်ခြင်းပင်။ ထင်
မထားသည်မို့ အတော အရမ်းအံ့သြသွား၏။ ဒေါသတွေအရမ်း
ထွက်နေသည့် လူယဉ်ကျေးလေးကိုလည်း အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ်
နှင့် မော့ကြည့်မိသည်။

“ငါ့ကို ဒါမျိုးလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ မင်းလုပ်တာ ငါ
ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲခံရတယ်မှတ်သလဲ။ မင်းဟာ လူတော
သူတော မတိုးချင်တဲ့ကောင်။ ခွေးတစ်ကောင်လိုပဲ ချောင်ကုပ်
နေချင်တဲ့ကောင်။ လူရာဝင်အောင် ဘယ်လောက်ပဲလုပ်ပေးပေး
မရဘူး။ မင်းကို ငါ့ညီလိုပြောထားမိတာ မှားတာပဲ။ ခုတော့ ငါ
တင်တဲ့စစ်ကဲ ငါပြန်ချလို့မရတော့ဘူး။ ကိုယ်က ဘယ်လိုပဲ နတ်
ပြည်တင်တင်၊ မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချတဲ့အကောင်။ ငါ့ကိုအမြဲ
အာခံတဲ့ကောင်”

သူ့ဒေါသသံများကိုနာခံရင်း အတော ကိုယ့်မေးစေ့ ကိုယ်
လက်ဖြင့်အုပ်ထားမိသည်။ ရင်ထဲမှ အဆမတန် နာကျင်ကြေကွဲ
လာသဖြင့် လူက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာသည်။

“သွား... သွားတော့၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးထပ်အာခံ

ရင် မင်းကို ငါသတ်ပစ်မယ်”

သူ့ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် အတော့မှာ ငိုက်စိုက် ငိုက်
စိုက်ဖြစ်သွားရသည်။

နိပ်စက်ပါဆရာ...

အတော့ကို ကမ္ဘာဦးကျောက်ခေတ်က ကျွန်လိုပဲ...

သဘောထားပါ...

ဆရာလိုသလို ခိုင်းစေပြီး ရိုက်လိုက ရိုက်ပါ...

မကျေနပ်သေးရင်လည်း အသေသတ်လိုက်ပါနော်။

ကိုယ်က ယောက်ျားအသွင်ယူထားသည်မို့ ယောက်ျား
လေးများလိုပဲ ထုံပေပေအသွင်ဖြင့် ကိုယ့်အိပ်ခန်းဆီ ကူခြေမပျက်
လျှောက်သွားရသည်။

မိန်းကလေးများလိုပိုပြီး အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်ချင်လိုက်
တာပါ။ သို့သော် မဖြစ်။ အတာဆိုတာ လောလောဆယ် ခိုင်ဝတ်
မှုန်မဟုတ်။

အခန်းထဲရောက်မှ တံခါးကိုချက်ချပြီး မှန်ထဲမှာ ငမးစေ့
အပေါ်အုပ်ထားသည့်လက်ကို ဖယ်ကြည့်လိုက်၏။ သူမမေးစေ့
ကွဲသွားပေပြီ။ ယခုတော့ သွေးတို့သည် မြင်မကောင်းရှုမကောင်း၊
ချမ်းအေးသောဆောင်းမှာ အနာက ချက်ချင်းပဲ နာကျင်ကိုက်ခဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာ၏။

အလို! သူမနာကျင်တာသည် ရင်ထဲက ဒဏ်ရာကြောင့်
လား။ သူပေးသောဒဏ်ရာကြောင့်လား။ ခိုင်ဝတ်မှုန် ဒဏ်ရာကို
ရေဆေးပြီး ရေစိုဝတ်ဖြင့် ဖိထားလိုက်သည်။ အေးခဲနာကျင်မှုက
ရင်သို့ထိုးဖောက်၏။ ရှိပါစေ...

အချို့ဒဏ်ရာများသည် တယုတယဖြစ်စေ၏။ သူပေး
သောဒဏ်ရာကို ဝတ်မှုန် အမြတ်တနိုးခံစားလိုက်ပါမည်။ ရူးသွပ်
သည်ဟု ဆိုစေ။

သား... သားအိပ်ပျော်သွားပြီလား။ ခါတိုင်းညတွေလို
ပဲ သားသား သူ့ဆီကို ခိုးလျှောက်လာမှာလား။ တံခါးချက်ကို
သူမ ပြန်ဖြုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဒဏ်ရာတွေနှင့် နှလုံးသားတွေ နှင့်
ကျက်နေသည့်ကြားမှ ဝတ်မှုန် သားကိုမမေ့။

ထို့အတူ မေမေ့ကိုလည်း မမေ့ပါ။

ဖေဖေ့ကိုလည်း မမေ့ပါ။

အဆမတန်စူးအောင့်လာသည့်ရင်ကို လက်ဖြင့် ဖိရင်း
ဝတ်မှုန် အိပ်ရာထဲသို့ လဲလျောင်းလိုက်သည်။

ဖေဖေရယ်...

ဖေဖေတို့ယောက်ျားတွေဟာ အတွဲကြီးမားလွန်းပါတယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်ဘဝကို ထိခိုက်မယ်ဆိုရင် အားလုံး
ကို နင်းချေဖျစ်ညှစ်နိုင်စွမ်းကြတယ်။

တစ်ဖက်က ကမ်းပြိုရင် တစ်ဖက် သောင်ထွန်းသတဲ့။

မြစ်ကမ်းပါးတွေရဲ့ နိယာမလိုပဲ...

ဖေဖေတို့ယောက်ျားတွေကြောင့်...

တစ်ဖက်မှာ သောင်ထွန်းခဲ့ရတဲ့အခါ...

တစ်ဖက်မှာ ကမ်းပြိုခဲ့ရတဲ့မိန်းမသားတွေရဲ့ဘဝဟာ
အလွန်ရင်နာစရာကောင်းလှပါတယ်။

ဖေဖေနှင့်ချေပစ်ခဲ့တဲ့ ပန်းကလေးမေမေနဲ့ ခိုင်ဝတ်မှုန်
ဆိုတဲ့ ဖေဖေသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝတွေလေ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

အနစ်နစ်အလလက တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့
ကုဏ္ဍိရုံရင် ရဲတိုက်ကလေးလည်း
သူ့ရဲမြစ်နဲ့ တိုက်စားသွားခဲ့ပြီ...
ဝင်ကြယ်တဲ့မိုးတိမ်ကလေး တိမ်ခဲကလေး
သူ့ရဲမြစ်မှာ နစ်မွန်းပျော်ကျသွားခဲ့ပြီ...
ထူထဲလှပသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့ရင်း ရင်
ခွင်ထဲမှသမီးငယ်ကို ခင်မေအေး ရင်နာစွာ ငဲ့ငေးကြည့်မိသည်။
မေမေ့သမီးလေးရယ်...
မေမေ့ဘဝထဲ ဝင်ရောက်လာတဲ့ကံဆိုးမလေး...

ရွှေပဒေသာစာပေ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာယာကို ကြွကြွမခံနိုင်ခဲ့တဲ့ နှလုံးသားကို ဦးစားပေးမိခဲ့တဲ့...

အချစ်ယစ်ယလွင်မှာ ဘဝကို အသက်ကို စတေးပေးဆက် မိခဲ့တဲ့မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

မေမေ့သမီးလေးဟာ မေမေ့လိုပျော့ညံ့တဲ့ တွေဝေတဲ့ နှလုံးသားကိုကိုးကွယ်တတ်တဲ့ မိန်းမညီလေး ဖြစ်လာပါစေနဲ့ ကွယ်...

သမီးလေးကတော့ သူ့မေမေ၏ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားချက်များကို မသိနားမလည်နိုင်သေး။ ဂူးဂူးကဲကဲဖြင့်သာ စကားတွေ ပြောနေ ပြုံးရယ်ပြနေခဲ့သည်။

ခင်မေအေးဆိုတာလည်း တစ်ခါကတော့ တည်ကြည်ရဲရင့်ခဲ့တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ဦးပါ။ နောက်တော့ ရက်စက်တတ်တဲ့ သူ့ရဲ့အချစ်၊ သူ့ရဲ့ယဇ်မှာ လည်စင်း ကြေမှု့ခဲ့တဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဇာတိမြို့မှ ခင်မေအေး ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ မိဘမောင်ဘွားများ မိတ်ဆွေများနှင့်ဝေးရာ လောကတစ်နေရာသို့ အားလုံးကို အရှုံးပေးရင်း ထွက်ပြေးခဲ့ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ပါသည်။

သူနှင့်အဝေးဆုံးသို့ ခင်မေအေး ထွက်ပြေးခဲ့၏။ လိမ်

လည်လှည့်ပြားသူကြီးရဲ့အချစ်နဲ့မှာ သူမ အခါခါမနစ်ကျံချင်တော့။ ကံအားလျော်စွာပဲ အမေပုနှင့် ရထားပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ပြီး ခင်မေအေး မုဒုံသို့ရောက်ခဲ့သည်။ မုဒုံမြို့နှင့် အလှမ်းအနည်းငယ်ကွာသော အမေပုတိုင်းခြံထဲမှာ သစ်သီးခူးရင်း ပန်းစိုက်ရင်း သမီးလေးကို သူမမွေးဖွားခဲ့ရသည်။

မိန်းမပျိုတစ်ဦးအတွက် ဧရာမစွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုပါ။ မွေးကတည်းက မုသားမဆိုတတ်ခဲ့သော ခင်မေအေးမှာ ယခုတော့ ရက်စက်ကောက်ကျစ်သည့်ချစ်သူကြောင့် မုသားတွေကို ပန်းလိုသိကုံးနေရပေပြီ။

ချစ်သူနှင့်လိုက်ပြေးပြီး ချစ်သူမိဘက သဘောမတူသဖြင့် နှင်ထုတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည့် ချစ်ကံဆိုးသူမလေးအဖြစ်၊ ဂိုးသားသည့်တောသူတောင်သားများ၏ မေတ္တာ ကရုဏာကို လိမ်ညာယူခဲ့မိသည်။ ခင်မေအေး မိမိကိုယ်မိမိ လိပ်ပြာမသန့်။ သို့ပေမယ့် သူမ ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာတဲ့လဲ။

“သမီးလေးရယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးကိုတော့ မိမိလို မဖြစ်စေရ။ ယောက်ျားတို့၏အတ္တအကြောင်း၊ လောက၏မာယာအကြောင်း၊ ကံကြမ္မာ၏အလှည့်အပြောင်းတို့ကို သမီးသိအောင် ပြောပြရမည်။

ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးသတဲ့။ ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း ကျွဲကျ
ခွဲရတဲ့နွဲ့အိုင်တို့အကြောင်း၊ ဖြူရင်းစင်ရင်း ညစ်ထေးခဲ့ရတဲ့ပင်
ဖြူတို့အကြောင်း၊ ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရင်းပဲ ကွဲကြေ
ပြိုလွင့်ခဲ့ရသည့်ရဲတိုက်တို့အကြောင်းများကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များ
သဖွယ် သမီးအား ခင်မေအေး ပြောပြရပေမည်။

အို. . . သမီးရဲ့နလုံးသားလှလှလေးခမြာ အရောင်တွေ
စွန်းထင်းကုန်မှာပေါ့။ ရှစ်လအရွယ်သမီးလေးကတော့ စကားပြော
ရင်း မောပန်းအိပ်ပျော်သွားချေပြီ။ အိပ်ပျော်သွားသည့်သမီးလေး
ကို ပွေ့ယူပြီး သူမ မိမိအိပ်ရာခြင်ထောင်လေးထဲသို့ ညင်သာစွာ
ချသိပ်လိုက်သည်။

ဒီကနေ့ ခင်မေအေး သိပ်နေမကောင်းသဖြင့် အမေပု
ဈေးထဲသို့ သစ်သီးရောင်းသွားရသည်။ ခါတိုင်းက ဒီအလုပ်များ
သည် ခင်မေအေး၏အလုပ်တာဝန်များဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုးသားသည်။ ကြင်နာတတ်သည့်အဖို့
ကြီးအမေပု၏ရင်ခွင်မှာ ခင်မေအေးတို့သားအမိ အနားယူခွေ
သိပ်ခဲ့ရပါသည်။

အမေပုပြန်လာတော့မည်။ အမေပုပြန်လာလျှင် အမေ
ပြေစားသုံးဖို့အတွက် ခင်မေအေး မီးဖိုသို့ဝင်၏။ ဆီထမင်းနှင့်

ငါးရဲ့ခြောက်လေး ဖုတ်ထားလိုက်မည်။

ဒဏ်ရာရသားကောင်လေးမှာ အနာတရတွေ သက်သာ
အသလိုလိုရှိကာမှ တစ်ခန္ဓာလုံး ရစ်ရာမရှိအောင် ယဇ်ပလ္လင်မှာ
ပြန်လည်ပူဇော်ခံရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သူမ ထိုစဉ်က မသိနိုင်ခဲ့
ပါလေ။

အခန်း (၂)

“သမီးရေ... သမီး၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်ဟေ့”
အမေ့အသံကြောင့် မီးဖိုထဲမှ ခင်မေအေး ဇေဝဇဝါ
ဖြစ်ရသည်။ ဇာတ်မြှုပ်ထားသည့်သူမမှာ ဘယ်က ဧည့်ကောင်း
စောင်ကောင်းတွေ ရှိလာရမှာတဲ့လဲ။ တစ်ချိန်က သူ့နာပြုဆရာမ
လေးပင် ဖြစ်ခဲ့လင့်ကစား ယခုအချိန်မှာ ခင်မေအေးသည် သာ
မန်ခြံစိုက်စားသည့် သစ်သီးခူးသည့် တောသူမလေးတစ်ယောက်
သာဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ အမေ၊ ဘယ်ကလဲ”

အမေးစကားနှင့် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာတော့ ခင်မေအေး

ဇာန်လုံးသွေးတွေ စီးဆင်းခြင်းရပ်တန့်ကုန်ကြသည်။

“သူ့...”

ကိုမျိုးဒင်... သူမရဲ့နှလုံးသားကို စားသုံးသူကြီး။

“ကိုယ်တို့အတွေ့နောက်ကျတယ်ကွာ။ ကိုယ့်ဘဝကို မေအေးနဲ့အတူ ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကိုယ်အမျိုးမျိုးကြိုးစား ကြည့်တယ်။ မရဘူး။ မိဘတွေပေးစားတဲ့ ကိုယ့်မိန်းမကို မချစ် ပေမယ့် သမီးကိုချစ်မိတယ်။ ကိုယ့်သမီးလေးကို ငဲ့မိတယ်။ သမီး က ရှစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုအပျောက်မခံဘူး။ ကိုယ်တို့လူ ကြီးတွေရဲ့ပဋိပက္ခကြောင့် သမီးကို မြေစာပင် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဟာ... ကိုယ်အရမ်းစိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

“မေ့ကိုလည်း အသက်မကချစ်တယ်။ ကိုယ့်မိန်းမကို လုံးဝမချစ်ပေမယ့် ကိုယ့်သမီးကိုဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးမေရယ်။ မောင့် ကိုနားလည်ပေးနော်။ ကိုယ်တို့တွေ ရေစက်မပါခဲ့ဘူးအချစ်ရယ်”

“စကားတွေအမျိုးမျိုးနှင့် လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး ပန်း ကလေးရဲ့ဝတ်ရည်ကိုတော့ ကုန်စင် ညစ်နွမ်းအောင် အားပါးတရ စားသုံးပျက်မြူးခဲ့သူကြီး။

သူပြောခဲ့သည့်စကားများက အလိမ်အညာ အကွေ့ အပိုက်တွေနှင့်။

သူဟာ လူမွေကြီး...

အချစ်သစ်ပင်ပေါင်းများစွာကို ကျွမ်းကျင်စွာ စိုက်ပျိုးပြီး ကျွမ်းကျင်စွာ ရိတ်သိမ်းတတ်သည့် အချစ်ဥယျာဉ်မှူးကြီး။

သူ့ရဲ့အချစ်၊ သူ့ရဲ့မြစ်မှာ လေ့ကလေးနှင့် ချစ်တေးသီ ခဲ့မိသည့် ခင်မေအေးရဲ့မိုက်မဲမှု၊ သူ့ရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် လှော်ခတ် သွားမိရာလမ်းတစ်လျှောက်၊ ယခုတော့ သူမလမ်းပျောက်ခဲ့ရ၏။ လေ့မှောက်ခဲ့ရပြီ။

သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုရယ်လို့ပြောကာ ဖြူစင်ရိုးသားသည့် သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို လိမ်လည်ရယူခဲ့သူ ကြီး။ ခင်မေအေးရဲ့အပျိုရည် အပျိုသွေးကို အားပါးတရသောက် သုံးပြီးကာမှ အဖြစ်မှန်တွေက ပေါ်လာ။ သမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ရှင်မှန်း သိခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ကိုယ်ညွှတ်လို့ ကိုယ်ခံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ရယ်လို့ ကိုယ့်အပေါ် ပဲ အပြစ်တွေပုံချ။ စကားနာလေးတောင် မထိုးခဲ့ဘဲ ထွက်ပြေး လွင့်စင်ဘဝပျက်ခဲ့သူထံသို့ သူ့အဘယ်ကြောင့် မျက်စိလည် လမ်း မှားပြီး ရောက်လာခဲ့ရပြန်သလဲ။

တောကစားထွက်လာတဲ့ဘုရင်ကြီးလို သားကောင်ကို အပျက်တမ်း တောခြောက် ပစ်ခတ်လိုပြန်သလား။ ဟိုးငွေ့ရူး

က အရေးပိုင်မင်း မြို့အုပ်မင်းတို့လို သွေးပျက်ခဲ့ရတဲ့ဒီသားကောင်ကို ထပ်မံပစ်ခတ်လိုပြန်သလား။

“မေ့...”

သူ့ပုံစံက အနှစ်နှစ်အလလ ကွဲကွာနေခဲ့ရသည့်ချစ်သူကို ပြန်တွေ့ရလို့ ခံစားကြေကွဲနေရသည့်ရုပ်နှင့်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေရဲ့ရှင်။

အမေပုကတော့ ရိုးသားသည့်တောသူမကြီးပီပီ သူမတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့တွေ့ဆုံခန်းကို တစ်ညတာခွဲခဲ့ရလို့ ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာ ဆွေးခဲ့ရသည့် ကိန္နရီ ကိန္နရာမောင်နှံလို့များ ထင်မှတ်လေသလားမသိ။ မျက်ရည်လေးတွေပင် စို့လို့။

“မေ့...”

“အေး၊ အဲဒီမှာ စကားပြောကြဦး။ အမေပု မီးဖိုဝင်လိုက်ဦးမယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနေနော်။ မေအေးဟာ အမေပုရဲ့သမီးမို့ မင်းလည်း အမေပုရဲ့သားပဲပေါ့”

အမေပုက ကြင်နာစွာပြောဆိုပြီး ဈေးတောင်းလေးဆွဲကာ မီးဖိုထဲသို့ဝင်သွား၏။ မီးဖိုနှင့်အိမ်မက တစ်ဆောင်စီ။ သည်ဘက်မှာ သူနှင့်မေအေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း။

အို! သူ ဘယ်လိုရှာဖွေရောက်လာခဲ့တာလဲ။ ကိုယ့်ကို

၁

ချစ်လွန်းလို့ဆိုသည့်အတွေးကို ခင်မေအေးလုံးဝမဝင်။ သူ့ထံမှာ အချစ်တွေမရှိ။ ရှိခြင်းရှိလျှင် ရမ္မက်တွေ စွဲလန်းမှုတွေ တဏှာတွေပဲ ရှိလိမ့်မည်။

“ရှင်၊ အမေပုကို ဘယ်လိုရှာတွေ့လာတာလဲ။ ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့တာလဲ။ ရှင်...”

ခင်မေအေး မျက်ရည်တွေ ကျလာမိတာ ဒေါသလား၊ သောကလား။ ကိုယ့်အဖြစ်က လုံးဝမေ့ရက်နိုင်စရာမရှိ။ သူကတော့ အောင်နိုင်သူမို့ မော်နိုင်ကြွားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ရိုးသားဖြောင့်မတ်သည့် တောသူမကြီးတစ်ဦးကို ဒီလို အကြိမ်ကြိမ်လိမ်ညှာဖို့ကောင်းပါသလား။

ခင်မေအေး မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေလျှင် သူက ညှို့ငင်သောအပြုံးနှင့်...

“ထိုင်ပါဦး မေရယ်၊ ကိုယ့်ကိုဒီလောက်တောင် မုန်းနေပြီလားဟင်။ ကိုယ့်မှာ မေပျောက်သွားတော့ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်အောင် ခံစားရပါတယ်။ အခုလည်း မေ့သတင်းကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲစုံစမ်းပြီးမှ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ဒီလောက်အချစ်တွေကြီးမားလှတဲ့သူကို ရင်ဝ စုံကန်မပစ်လိုက်ပါနဲ့ဟင်။ သူက တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှနေသည့်ခင်မေအေး”

၁၅၆ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကို တပ်မက်စွာကြည့်ရင်း လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲယူပြီး သူ့အနားမှာ ထိုင်စေသည်။

“ဟော်... တော်စမ်းပါရှင်၊ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လှည့်ပတ်ပြောဖို့မကြံစည်ပါနဲ့ဟေ့၊ ကျွန်မတို့သားဒေဝီ အေးချမ်းစွာနေပါရစေ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင် ကျွန်မတို့ကို ထောက်ထားညှာတာပါ။ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါတော့ရှင်”

“သမီး... ဟုတ်လား”

သို့သော် သူက သမီးကိုစိတ်ဝင်စားသူလည်းမဟုတ်ပါ။ သစ်သီးပင်ကြီးများဖြင့် အံ့ဆိုင်းမှိုင်းပျံ့နေသည့်ခြံကလေးထဲမှာ သူ့ကျွမ်းကျင်သည့် အချစ်သစ်ပင်ကိုသာ ထပ်မံဝေဆာသီးပွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

ခင်မေအေး၏ကိုယ်လုံးတစ်တစ်လေးကို တင်းတင်းဆွဲပွေ့ပြီး သူမ၏မျက်နှာအနံ့ အနမ်းမှန်တိုင်းများ တိုက်ခတ်နေလိုက်တာ၊ ခင်မေအေးခမြာ လှုပ်ပင်မလှုပ်သာ။

သူ့ရင်ခွင်မှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရတော့ ခင်မေအေးမှာ အသက်ရှူမဝတော့အောင် မောပန်းနွမ်းနယ်နေခဲ့၏။ မျက်ရည်တို့ကလည်း မြစ်နှစ်စင်းသဖွယ်၊ သူ့မ အိမ်ရောက်လှသည်။ သည်နို့မလွတ်အောင် ခြေရာဖျောက် ခြေထွက်ဆွဲသော်လည်း ပြန်ပြီး

အမိခံရတော့မည်လား။

“ကိုဟာ ကျွန်မဘဝကို အခါခါသတ်တယ်။ ကျွန်မကို အခါခါနှစ်မွန်းစေတယ်။ ရှင်... ရှင့်သမီးကိုချစ်သလို ကျွန်မသမီးကိုလည်း ကျွန်မချစ်တယ်။ ကျွန်မတို့ကိုလာပြီး မနောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့”

ခင်မေအေး၏ မခိုင်တခိုင်အသည်းကြားမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့စကားကို ကိုက သူ့စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များဖြင့် မှုတ်ထုတ် ပြယ်လွင့်စေခဲ့သည်။

“မေရယ်၊ မုန်းနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ မေ့သမီးဆိုတာလည်း ကိုယ့်သမီးပဲမဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဟာ မင်းယောက်ျားပါ”

“ရှင် စကားကို လုံးမချပါနဲ့၊ လွှဲမချပါနဲ့။ တရားဝင်မဟုတ်တဲ့မယား၊ အပျော်မယား”

ခင်မေအေး၏နှုတ်ခမ်းလှလှကို သူပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အသည်းနှလုံးထဲမှာ တရားဝင်နေရင် ပြီးတာပဲကွာ။ ကိုယ် အမေပုကိုပြောခဲ့တယ်၊ မေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ထွက်ပြေးသွားတဲ့ချစ်သူလို့”

“ရှင် အမေပုကိုမလှည့်စားပါနဲ့”

“မလှည့်စားပါဘူး မေရယ်၊ မေတို့သားအမိဟာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့သံယောဇဉ်ကြီးလေးနစ်ချောင်းပါ။ တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ပစ်လို့မရသလို မေတို့ကိုလည်း ကိုယ် ပစ်ထားနိုင်ဘူး၊ ခွဲထားနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုသနားပါဦး မေရယ်။ မေ့ကိုချစ်လွန်းလို့ ရူးတော့မတတ်ဖြစ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို မေ အောင်သေအောင်သား စားတော့မလို့လား”

မေ့ကို အခန်းထဲသို့ပွေ့ချီသွားရင်း သူ တတွတ်တွတ်ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေရာ ခင်မေအေး မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့်ပင် သူ့ရဲ့အချစ် ယဇ်ပလ္လင်မှာ ထပ်မံစတေးပေးဆက်ရပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပဲ့ကြွေးသည့်ဖြစ်မှာ ခင်မေအေး အခါခါ နစ်ကျုံ့ရပြန်ပါတော့သည်။

သူ့ထားရာနေ၊ သူစေရာသွား၊ သူခိုင်းတာလုပ်၊ သူ့ရဲ့ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ်အဖြစ် ခင်မေအေး မိမိကိုယ်ကိုရွံ့မုန်းရင်း အသက်ရှင်နေရပြန်သည်။

အခန်း (၃)

“မေမေ၊ အဲဒီလူကြီးနဲ့ အတူမအိပ်ပါနဲ့။ သမီး သူ့ကို နှိပ်စက်တယ်”

“အို! သမီး၊ အဲဒါ သမီးရဲ့ဇေယျာလေ”

“ဟင့်အင်း... သမီးမယုံတုန်းမေမေ၊ ဇေယျာဆိုရင် သမီးတို့နဲ့လာနေပါလား။ သူများဇေယျာတွေလို သမီးတို့နဲ့အတူလာနေပါ”

ရှစ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်လာတော့ ခိုင်ဝတ်မှုန်၊ ဦးမျိုးဒင်အပေါ် သံသယပွားသည့်စကားတွေ ဆိုတတ်ခဲ့ပြီ။ ဦးမျိုးဒင်ကလည်း ဦးမျိုးဒင်ပါပဲ။ ခိုင်ဝတ်မှုန်ကို သမီးတစ်ယောက်ရယ်လို့

အသိအမှတ်မှ ပြုရဲ့လား။ မေတ္တာပေးခြင်းမရှိတာလား။

ခင်မေအေး ဘယ်လိုရှင်းပြရပါ့မလဲ။ တချို့သောအဖြစ်
ဒေးပျက်မှုများသည် နှုတ်မထွက်ရက်အောင်ပင် ရှက်စရာကောင်း
လှပါတယ်။

“ဖေဖေတော့ ဖေဖေပါ သမီးရယ်။ သူက ဒီလိုပဲ ခပ်
စိမ်းစိမ်းနေတတ်လို့ပါ။ ပြီးတော့ သူ့လိုပဲ အတူမနေနိုင်တဲ့ဖေဖေ
တွေ လောကထဲမှာ အများကြီးရှိတတ်တာပဲကွယ်”

ခင်မေအေး သမီးကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် ရှင်းပြမိတယ်။
ရှင်းပြရပေမယ့် သူမ အားမရှိ။ ကိုမျိုးဒင်ကလည်း လွန်ပါသည်။
သူဟာ ခင်မေအေးတို့သားအမိအပေါ် ပေါ့တန်လွန်းပါသည်။ လာ
ချင်သည့်အခါ လာ၊ လာတော့လည်း တယုတယ တနွေးတထွေး
ရှိလှသည်မဟုတ်။

“မေမေညာပါနဲ့၊ ဖေဖေမှာ မေမေမဟုတ်တဲ့မိန်းမ
ရှိတယ်။ သမီးမဟုတ်တဲ့သမီး ရှိတယ်။ သမီး သူ့ခရီးဆောင်အိတ်
ကို ခိုးကြည့်ပြီးပြီ။ သူ့ခိုင်ယာရီကို ခိုးဖတ်ပြီးပြီ။ သူ့သွားလေရာ
မှာ သူ့မိသားစုဓာတ်ပုံပါတယ်။ သူ့သမီးဓာတ်ပုံပါတယ်။ သူ့ခိုင်
ယာရီထဲမှာ မေမေအကြောင်းမပါဘူး။ သမီးအကြောင်းမပါဘူး။
သမီးအိုဟာ သူ့အတွက် ဘာမှအရေးမပါဘူးမေမေ”

(၁၃)နှစ်သမီးအရွယ် ခိုင်ဝတ်မှုန်၏စကားများက မြည့်
လှလျက်။ သမီး၏မျက်ဝန်းများက လက်လက်တောက်နေခဲ့သည်။
ခိုင်ဝတ်မှုန်ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေအပြည့်။

“အို... သမီး”

“ဘာလဲ မေမေ၊ ငရဲကြီးမယ်လို့ပြောဦးမလို့လား။ သမီး
ငရဲဆိုတာတောင် မယုံကြည်တော့ဘူး။ ကြောက်လည်းမကြောက်
ဘူး”

“ဖေဖေဟာ တစ်နှစ်ကို လေးငါးခါလောက် ရောက်လာ
တယ်။ သုံးလေးရက်နေပြီး ပြန်ပျောက်သွားတယ်။ မေမေက
သူ့လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ အဆက်အသွယ်တွေ မော်လမြိုင်မှာ သွား
ရှာပေးရတယ်။ သူ့အကျိုးစီးပွားအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကြား
ကဆောင်ရွက်ပေးရတယ်။ သူ မေမေကိုမချစ်ပါဘူး။ သူ့ခေါင်း
ထဲမှာ သမီးလည်းမရှိဘူး။ မေမေလည်းမရှိဘူး။ မေမေကို သူ
ခိုင်းဖို့ ဆက်ဆံနေတာပါ”

“အို! တော်ပါတော့ သမီးရယ်၊ ငါ့သမီးငယ်ငယ်နုနုလေး
နဲ့ ဒီစကားလုံးတွေ မအပ်စပ်ပါဘူးကွယ်”

“မေမေပြောလို့မဖြစ်တဲ့ ပြောလို့မထွက်တဲ့စကားလုံးတွေ
အားလုံးကို သမီးနားလည်တယ်မေမေ။ စာဖတ်တတ်ခါစအရွယ်

ကတည်းက ခေါင်းရင်းခြံက ဆရာမဒေါ်သီတာရဲ့စာအုပ်ဗိုရိုကော့
ဇူးကြောင့် လောကအဖြစ်အပျက်အချို့ကို သမီးသိခဲ့ပြီ။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဒီနွံကလွတ်အောင် ရုန်းထွက်ကြစို့ မေမေ။ သမီးတစ်
ယောက်လုံးရှိပါတယ်မေမေရဲ့။ သမီးတို့ ထပ်ပြီးခြေရာဖျက်
ကြရအောင်နော်။

စိတ်အားထက်သန်နေသည့်သမီးအား ခင်မေအေး ထေ
ကြည့်နေမိသည်။ မဖြစ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ ကျေးဇူးရှင် အမေ့ကို
လည်း မေမေ ပစ်မသွားရက်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ လောကထဲကို
စုံလုံးတိုးဖို့ မေမေမှာ သတ္တိတွေ ခွန်အားတွေ လျော့ရဲချည့်နဲ့
ကုန်ပါပြီကွယ်။

တနေ့တခြား ပိန်လိုလာသည့် ခင်မေအေးသည် ချစ်သူ
လူဆိုးလူညာကြီးကြောင့် ရင်ကွဲနာကျနေသည့် မိန်းမသားတစ်
ယောက်ဖြစ်လေသည်။

သမီးလေးမှာ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေရှိတယ်။ အသိဉာဏ်
တွေကို သဘာဝတရားနဲ့ စာအုပ်စာပေတွေက ထည့်ပေးထား
တယ်။ သမီးက ရှင်ကိုသိပ်မုန်းနေခဲ့တယ်ကိုရယ်။ ရှင်ကလည်း
ကိုယ့်သမီးကိုယ် ချစ်မှမချစ်ခဲ့ဘဲ။ မေတ္တာမပေးတဲ့အပြင် ရှင်
ပြုမှုနေထိုင်ပုံတွေက သမီးကိုအရှက်ရစေခဲ့တယ်။

ကျွန်မကတော့ သိလျက်နဲ့ ဝိပါတ်ကြမ္မာငင်ခဲ့မိတယ်။
ကိုရယ်... ဝဋ်ကြွေးတွေရှိရင် ဒီဘဝနဲ့ပဲ ခင်မေအေး
ဆီက အပြီးနှုတ်သိမ်းသွားလိုက်ပါတော့နော်။

အခန်း (၄)

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!”

အမေပု ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီမို့ ဒြဲကို ခင်မေအေး ဦးစီးလုပ်
ကိုင်နေရပါသည်။ သူဌေးမဖြစ်ပေမယ့် သမီး ကျောင်းစရိတ်နှင့်
သားအမိနှစ်ယောက် နေရေးစားရေးအတွက် အဆင်ပြေပါသည်။
ဒီဘဝကို ခင်မေအေး နေသားကျပေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများ
ကိုလည်း ဆေးလေးဘာလေးကုပေးရင်းပေါ့။

တစ်ယောက်တည်း ခြံနောက်ဘက်မှာ ဒညင်းသီးများ
ခုနေဆဲ။ ညည်းသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ခင်မေအေး ခေါင်းနားပန်း
လှီးသွားရသည်။ နေဝင်ရိုးရီအချိန်၊ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ပို သီးဝင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

စားပင်များဖြင့် ခြံတစ်ခုလုံး အမှောင်သန်းနေ၏။

ဘုရား! ဘုရား! အမေပုများ လာခြောက်လေသလား။
သူမတို့သားအမိကို စိတ်မချလို့ ပြန်လာကြည့်လေသလား။

“အမေပုရေး... အမျှ အမျှ အမျှ”

“အား... ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်!... ရေ... ရေ
ပေးပါ”

ညည်းသံကြီးက ပီပြင်လာသည်မှ ခင်မေအေး ကြောက်
မနေနိုင်တော့။ ဒါ လူသံပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်များ အကူအညီ
လိုသလား။ ဒုက္ခရောက်နေသလား။ ဒညင်းသီးခူးနေရာမှ အသံ
လာရာသို့ ရှာကြည့်ရသည်။

“အို!”

အသက်ငါးဆယ်ခန့်လူကြီးတစ်ဦး။ ရင်ဘတ်မှာလည်း
စားဒဏ်ရာကြီးနှင့်။ သွေးများက တစ်မိစိမ့်ယိုစီးလျက်။ သူမတို့
၏ ခြံစည်းရိုးနားမှာ လဲကျနေခဲ့သည်။

“ရေ... ရေပေးပါ။ ဦးကိုလည်း ဝှက်ထားပေးပါကွယ်။
ဦး လူကောင်းပါ။ အား... ကျွတ်! ကျွတ်! သူတို့တွေ ကလိမ်
ကကျစ်လုပ်လို့ပါ”

သူ့အပေါ် မယုံသင်္ကာဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် ရှင်းချက်တွေကို

မချိမဆန့်ထုတ်နေသည့်လူကြီးသည် ဘာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာ
ခဲ့သလဲ။ မှောင်ခိုကုန်သည်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဓားပြ
ဘိုက်ခံရတာလည်း ဖြစ်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးပီပီ လူနာ
ကို ခင်မေအေး လစ်လျူမရှုရက်။ မိမိတတ်စွမ်းသမျှ ကုသ ကူညီ
ပေးချင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် လူနာကို ချိုင်းအောက်မှလှူပြီး တွဲလိုက်
သည်။ သူက ပိန်ပိန်ပါးပါးမှ ခင်မေအေးတွဲလိုရသည်။ အိမ်ထဲ
တွဲသွားလျှင် လူနာပင်ပန်းမည်စိုးသဖြင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ထင်းရုံ
လေးထဲသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

“နေဦးနော် ဦးလေး၊ ကျွန်မ တတ်သမျှကြည့်ပေးမယ်။
ဆေးရုံတွေဆေးခန်းတွေ သွားနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်”

လူနာ၏စကားကို ခင်မေအေး နားလည်လိုက်သည်။
ဒီတော့ ဆေးသေတ္တာယူဖို့ အိမ်သို့သာ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားခဲ့
သည်။

“မေမေ ဘာပြစ်လားသလဲဟင်”

အိမ်ပေါက်ဝမှာသမီးက ဆီးမေးခဲ့သည်။ ယခုတွေ့ရသည်

သမီးလည်း သယ်တန်းအောင်သွားခဲ့ပြီမို့ ခင်မေအေးအနားမှာ အမြဲနေနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

“လာလာ... သမီး၊ စားစရာတစ်ခုခုယူပြီး လိုက်ခဲ့နားနို့တစ်ခွက်လောက်ဖြစ်ဖြစ်”

ဆေးအိတ်နှင့်ရေခွေးဓာတ်ဘူးကိုကိုင်ကာ ခင်မေအေး ထင်းရုံဘက်သို့ ချက်ချင်းပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာလည်း လုံးလုံးမှောင်တော့မည်။ ထင်းရုံထဲရောက်တော့ စောစောကလူနာမှာ အမောဖောက်နေ၏။

“ဘုရားရေ! သမီးတို့အပေါ် အမှုပတ်နေမှဖြင့်မေမေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွယ်၊ မေမေတို့အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးလိုက်ကြရအောင်”

ခင်မေအေး လူနာကို သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် အနေအထားပြင်ပေးပြီး ဓားဒဏ်ရာကိုလည်း ရေခွေးဖြင့်ဆေးကြောသုတ်သင်ပေး၏။

“ဦး... ဦးလေး၊ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲဟင်။ ဦးလေးနာမည် ဘယ်သူလဲ”

လူနာက ဘာမှအေးလို့မရ၊ စမ်းလို့မရ၊ သူ့ဓားဒဏ်ရာမှ သွေးကိုကလည်း အဆမတန်ထွက်နေချေပြီ။ နောက်ဆုံး လူနာ

က စကားလုံးတွေ မလုံးမထွေးပြောရင်း ခင်မေအေးတို့လက်ပေါ်မှာပဲ မေးထိုးကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ခိုင်ဝတ်မှုန်က ပိုမိုထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲမေမေ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ သွားအကြောင်းကြားရမလား။ ရဲတွေဘာတွေသိရင် သမီးတို့ကို အမှုများ ပတ်နေမလား။ လူကောင်းထက်၊ လူဆိုးဆို ပိုပြီးအန္တရာယ်ရှိတယ်”

“နေစမ်းပါဦးသမီးရယ်၊ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်မှာ ရှာဖွေကြည့်ရအောင်”

ခင်မေအေးမှာ ကိုမျိုးဒင်ထံမှ အကျင့်တွေ ကူးစက်နေသလားမသိ။ လျှို့ဝှက်ခြင်း စပ်စုခြင်းတို့က အပြည့်။

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ မေမေ၊ သူဟာ ဘယ်သူ့ဖေဖေပါလိမ့်၊ သူ့သားသမီးတွေတော့ ဒုက္ခပါပဲ”

အရေးထဲ သမီးက ဖခင်မေတ္တာငတ်နေသူပီပီ ဘယ်သူ့ဖေဖေလဲ လုပ်နေရသေး၏။

လူနာဝတ်ထားသည့် လောင်းကုပ်အင်္ကျီထဲမှာ မှတ်ပုံတင်တွေတာတွေ တွေ့ရမည်လားဟု ခင်မေအေး ရှာကြည့်လို့မရပါ။ မတွေ့။ ကေန္တ အထောက်အထားတွေက ခန့်မှန်းမသင့်

အိတ်တွေဘာတွေထဲ ကျန်ခဲ့ပုံရသည်။

“ဟော! မေမေ”

သမီးက အလန့်တကြားဖြင့် ထိုလူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လွင့်ကျနေသည့်အထုပ်ကလေးတစ်ခုကို လှမ်းကောက်ပေး၏။

“အို!”

ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေး။ ဖယောင်းတိုင်အလင်းမှာ တွေ့ရသည်က နီနီရဲ့ကျောက်ကလေးတစ်လုံး။ ကျောက်က ပဲကြီးစေ့လောက်ကလေး။ ဒါ ဘာကျောက်လဲ။ ဘယ်လောက်တန်သလဲ။ ခင်မေအေးတို့သားအမိ မသိ။

ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ကြည့်ရတာတော့ ဓားပြတိုက်ခံရတာဖြစ်မည်။ ဒါဆို ဓားပြတွေက ဒီခြံနားမှာ ပျောက်သွားတာ သိမှာပါ။ ပြဿနာရှာမှာပါ။ ဘုရားရေ! အိမ်မှာလည်း မိန်းမသား နှစ်ယောက်တည်း။

“ဒီကျောက်ကလေး သမီးတို့ယူထားလိုက်မယ်မေမေ။

ဒီဦးလေးကြီးကိုလည်း ခြံပြင်ပြန်ထုတ်ထားလိုက်မယ်နော်”

သမီးက လူငယ်ပီပီ အရှည်မကြည့်ဘဲ ဇောဘဝကားဆိုသည်။

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် သမီးရယ်။ တော်ကြာ ပြဿနာ

တွေ တက်ကုန်မယ်။ သက်ဆိုင်ရာကို လူရောကျောက်ရော အပ်လိုက်မှ။ အကျိုးအကြောင်းကို အမှုသွားဖွင့်လိုက်မှ အမေတို့အပေါ် အမှုမပတ်မှာ”

“ဟာ! မေမေကလည်း ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူသိတာလိုက်လို့။ ကိုယ်နဲ့ထိုက်လို့ ကိုယ်ရတာပဲ။ သမီးတို့ပယောဂမှမပါတာ။ ဒီဦးလေးကြီးကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ဦးလေးမန်းရွှေကို သွားပြီး အကြောင်းကြားမယ်။ ကျွန်မတို့ထင်းရံထဲမှာ လူတစ်ယောက် ဓားဒဏ်ရာကြီးနဲ့ လာသေနေပါတယ်ဆို ပြီးတာပဲ။ လာ... မေမေ၊ မေမေဆေးအိတ် ပြန်ယူခဲ့”

သမီးက ကျောက်အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေသဖြင့် နောက်ဆုံး ခင်မေအေးမှာ သမီးပြောသည့်အတိုင်းပဲ လုပ်ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၅)

“မေ...”

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ခင်မေအေးထံသို့ ကိုမျိုးဒင်
ရောက်လာခဲ့သည်။ အံ့ဩစရာတိုက်ဆိုင်လွန်းလှသည်။ သူက
ခရီးရောက်မဆိုက် သေဆုံးသွားသည့်လူနာအကြောင်းပဲ မေးခဲ့
သည်။

ခင်မေအေးတို့မှာဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတွေ၏ အစစ်ဆေး
အမေးမြန်းခံရလွန်းသဖြင့် စိတ်ရှုပ်လှပါပြီ။

“မေတို့အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် ဓားဒဏ်ရာနဲ့ လာပြီး
သေနေတယ်ဆို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်တယ်၊ သက်ဆိုင်ရာကို သွားအကြောင်းကြားလို့ လာခေါ်သွားကြတယ်”

“သေသွားတဲ့လူကို မေ မှတ်မိလိုက်လား။ သူ့မှာရော ဘာပစ္စည်းတွေ ပါလာသလဲ၊ မေတို့ အရင်ဆုံးတွေ့တာမဟုတ် လား။ သူက ဘာတွေပေးသွားသလဲ”

ကိုမျိုးဒင်အသွင်က အမင်းမရ၊ အမောတကော။

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး ကိုရယ်။ ညဦးပိုင်း ထင်းရံဘက် က အသံကြားလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဆင်းကြည့်တော့မှ အဲဒီ လူကြီးကိုတွေ့ရတာ။ မေသွားတော့ သူသေနေပြီ။ ဘာမှမပါဘူး၊ ဘာမှလည်း ပေးမသွားနိုင်ပါဘူး”

ခင်မေအေးစကားကို ကိုမျိုးဒင် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေပုံရ ၏။ သူက ခင်မေအေးကို ရင်ထဲသို့ထွင်းဖောက်မတတ်အကြည့် ဖြင့် ခပ်စူးစူးကြည့်သည်။ သူ့အသွင်က မကျေမနပ်နှင့် စူပပ်ပုပ်။

“ဟုတ်လို့လား၊ ငါ့ကိုတော့ မညာနဲ့နော်။ အဲဒီလူက ငါတို့ဆီကပစ္စည်းကို ပတ်သွားတာ။ ဖြောင့်သွားဟာ။ သူ့ဆီမှာ ငါတို့ပစ္စည်း ပါသွားတယ်”

“ဟင်! ဒါဆို ကိုများ သူ့ကိုစားနဲ့ထိုးဘာလား”

“ဘာကွ! မင်းက ငါ့ကိုလူသတ်မှုနဲ့များ ကြိုးစင်တင်

ချင်သေးလို့လား”

ခင်မေအေးစကားမှားသွားသဖြင့် အမာန်အမဲခံရချေပြီ။ ကိုမျိုးဒင်က မဆီမဆိုင်. . .

“ရုပ်ကလည်း ပိန်ကပ်နေတာပဲ။ ဒီမိန်းမမျိုး ဘယ်သူ က ပေါင်းချင်မှာလဲ။ ကြာရင် ငါ့ကိုအရိုးစူးမှာတောင် စိုးရတယ်”

“ကျွန်မလည်း ကြာကြာနေရတော့မယ် မထင်ပါဘူးရှင်၊ ကိုကိုချစ်မိတဲ့အတွက် နောင်တတွေ သောကတွေနဲ့ ငှူလည်း ရုပ်လုံးမပေါ်တော့ဘူး”

“မဆိုင်လိုက်တာ၊ မင်းဘာသာမင်း အသက်ရလာလို့ ရောဂါထူလာတာ။ ငါ့ကိုလွဲမချပါနဲ့”

“အဟမ်း. . . အဟမ်း”

ကိုယ့်မိခင်ကို အသားထွတ် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့တွေပြောပြီး နိုင် စားနေတော့ ခိုင်ဝတ်မှုန် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

“ကိုယ့်လုပ်စာ ကိုယ်ရှာစားနေတဲ့သားအမိကို အသား လွတ်လာပြီး အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့ ဖေဖေ”

“ဟိုကောင်မလေးက ဘာလဲ၊ သေချင်လို့လား။ ဖအေ ကို ပမာမခန့်နဲ့”

“အို! ကို၊ သမီးက ကလေးပါ။ သမီးကိုမခဲပါနဲ့ကွယ့်”

“မင်းကြောင့် မင်းသမီး၊ ရောင့်တက်နေတာ၊ တောက်!”

ခင်မေအေး တောင်းပန်ပေမယ့် သားအဖရန်စောင်မှု
က ငြိမ်မသွား။ ဦးမျိုးဒင်မကျေမနပ်နှင့် စောင်းစောင်းမဲမဲစကား
ပြောဆိုတုန်း။

“ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ပြန်ချောက်လို့၊ နင့်ကိုနင် ဟုတ်
လှပြီမှတ်မနေနဲ့ ဝတ်မှုန်။ နင်က ဆယ်တန်းလေးအောင်ရုံနဲ့ ဘဝင်
မြင့်နေသလား။ စိတ်ဓာတ်ကိုက အောက်တန်းစားစိတ်ဓာတ်။
အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်ဓာတ်”

“ဒါပေါ့၊ မယားအငယ်အနှောင်း အပျော်မယားက မွေး
တာပဲ။ မယားကြီးကမွေးတာလောက်တော့ ဘယ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့်
မလဲ”

“ဖအေကို ပြန်အာမခံနဲ့။ ငါ့သမီးတုန်းက ဆယ်တန်း
ကို ဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်တာ၊ အရမ်းတော်တယ်။ ဖအေဆို
လည်း ရိုသေလိုက်တာ ပြာနေတာပဲ”

“ဒီလောက်လိုရာဖြည့်စွမ်းပြီး တိုက်နဲ့ကားနဲ့ထားတဲ့
အဖေကိုမှ အပေါ်ယံရိုသေမပြရင် ဒီသမီးလောက် မိုက်မဲတာ ရှိ
ဦးမလား။ ကျွန်မတို့က ဖအေဆိုလို့သာ ဖအေမှတ်လိုက်ရတယ်။
လုပ်စာလည်း တစ်ခါမှမစားဖူးဘူး။ သားအမိနှစ်ယောက် ရှာတာ

ခန့်ရတာ။ ပြီးတော့ ရှင့်သမီးက ဆေးမဝင်ပါဘူး။ ကျွန်မအမှတ်
က ဆေးဝင်တယ်... ထားမယ့်ဖအေမရှိလို့သာ ကျောင်းဆက်
တောက်ရတာ”

“ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! မိုက်ရိုင်းငိုက်တာ၊ ငါ့ကိုများ”

“ဖျန်း!”

ဖခင်၏လက်ပြန်ရိုက်ချက်ကြောင့် ခိုင်ဝတ်မှုန်မျက်နှာ
လည်သွားပြီး လူက တိုင်နှင့်ခြေးဆောင့်မိသွား၏။ ခင်မေအေး
မုက်စိတွေ ပြာသွားပြီး သမီးကိုပြေးပွေ့ထူလိုက်ရသည်။ သူမ
မုက်ရည်လည်၍၊ ဦးမျိုးဒင်က ထပ်ရိုက်မည်တက်ကဲ။

“ကို... လွန်မယ်၊ တော်တော့။ သမီးပြောတာမှန်နေ
တာပဲ။ ရှင့်လုပ်စာ ကျွန်မတို့ ဘယ်တုန်းက စားရလို့လဲ”

“အောင်မယ်! မင်းကများ၊ တောက်!... ထပ်ရိုက်လိုက်
လို့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး သေသွားမယ်”

ဦးမျိုးဒင် ဒေါသတွေကြီးနေတော့ ခင်မေအေး နှုတ်
ခမ်းကိုကိုက်ရင်း ခိုင်ဝတ်မှုန်ကို ဖြောင့်ဖျံရသည်။

“သမီးရယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး ငရဲမယူပါနဲ့။ သူ
မကောင်းရင် သူ့အကြောင်းပဲ။ သမီးကတော့ ဖအေပဲကွယ်။
သမီးရိတ်တွေ ကြမ်းကမ်းကုန်ပြီး စိတ်ကိုလျှော့နော်”

“ဟေ့... ဘာမှချောမနေနဲ့၊ မနေချင် ဆင်းသွားပစေ၊ သူကများ ဖအေကိုပြန်အာခံလို့”

ပြောရက်လိုက်တာ။ ဆင်းသွားတဲ့ ဒါတောင် သူဝယ် ပေးထားတဲ့အိမ်မဟုတ်။ ဒီအိမ်ကိုပါ သူ့အိမ် သူပိုင်ပစ္စည်းလို သဘောထားလေသလားမသိ။

ဖခင်... တဲ့။

ဖအေ... တဲ့။

ဒီအရွယ်သမီးပျိုလေးကို နှင်ချသတဲ့လား။ ဒီလိုကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်း ရိုက်နှက်ရသလား။

လောကကြီးရယ်... ဝတ်မှုန်ကို ဘယ်လိုဖအေမျိုးများ ပေးသနားလိုက်တာလဲရှင်။

ဒီလိုဖအေမျိုးထက်စာရင် ဘာမှမရှိတာကမှ ကောင်းပါ ဦးမယ်။

အရိပ်မပေးတဲ့ဖခင်...

ရှာမကျွေးတဲ့ဖခင်...

ကိုယ့်သမီးကိုတောင် အပျော်မယ်ကမ္ပေးတယ်ရယ်လို့ အထင်သေးတဲ့ အရှက်ခွဲနေတဲ့ဖခင်ထက်စာရင် ဝတ်မှုန်မှာ ဖအေ မရှိတာကမှ ကောင်းပါဦးမယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သို့သော် ဝတ်မှုန် ဖေဖေကို လက်ဆယ်ဖြာမိုးလျက် ခိုဦးလိုက်သည်။ ဖေဖေက ကျောခိုင်းလျက်။ ဝတ်မှုန်ပြောမိတာ တွေအပေါ် ခွင့်လွှတ်ပါဖေဖေ။ ပြီးတော့ ဝတ်မှုန်တို့သားအမိမှာ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် အတုနဲ့အလှည့်ဆိုတာတွေ ရှိခဲ့ရင် ဒီဘဝနဲ့ပဲ ကျေ နပ်ပါဖေဖေ။

ခိုင်ဝတ်မှုန် ဦးမျိုးဒင်သို့ ယိုကျိုးပျပ်ဝပ်စွာ ဦးသုံးကြိမ် ချလိုက်သည်။ ဖေဖေက လှည့်ပင်မကြည့်။ အသည်းမာလိုက် တာ ဖေဖေရယ်။ ဝတ်မှုန်ကို ဒီလောက်တောင်မုန်းနေသလား။

“မေမေ”

ဒီမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း မေမေ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျ သွားတော့ ဝတ်မှုန် အချိန်မီပြေးပွေ့လိုက်သည်။ ဝတ်မှုန်၏နဖူး မှ စီးကျသည့်သွေးတွေနှင့် သားအမိနှစ်ယောက် စိစိုလူးလူး။

ဖေဖေကတော့ သူတို့သားအမိကို ကျောခိုင်းလျက်သား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...”

ခိုင်ဝတ်မှုန်တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ သူမ
ဖျားလေပြီလား။ ရင်တွေကလည်း ပူလိုက်တာ။

ဒါဟာ နွေဦးရာသီလား...

နွေလိုခြစ်ခြစ်တောက်နေတဲ့ရာသီ...

ခိုင်ဝတ်မှုန်အတွက် ကမ္ဘာကြီးဟာ နွေရာသီတွေကိုပဲ
ပေးစွမ်းခဲ့သည်လား။

“ရေ...ရေပေးပါရှင်”

မေမေ့အတွက် မှီခို အမေပုခြံထဲမှ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာတွေ

၁၈၂ ❀ ကြယ်စင်မျှဝေ

ဟာ တကယ်လား... အိပ်မက်လား...

ဖေဖေတစ်လှည့် အခြားသူများကတစ်လှည့် ဝတ်မှုန်တို့ သားအမိကို ခြောက်လှန့်ရိုက်နှက်ကြပြီး ကျောက်တောင်းခဲ့ကြ တာတွေသည် တကယ်လား... အိပ်မက်လား...

ဘဝဆိုတာ အိပ်မက်တစ်ခုဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီအိပ်မက်မှ နိုး ထချင်လှပါပြီ။ အဲဒီအခါ သေဆုံးသွားခဲ့သည့်မေမေလည်း ပြန် ရှင်လာမှာပဲ။

“မေမေ... မေမေရေ”

အဖြစ်ဆိုးလှသည့်မေမေဘဝနှင့် မေမေအကြောင်းကို တွေးမိသည့်အခါ နိုင်ဝတ်မှုန်၏ရင်ထဲမှာ မီးလောင်ပြင်နယ် ပူ လောင်လာခဲ့ရသည်။

ခရီးသွားရင်းလာရင်း ဆေးရုံမှာ မပြည့်မစုံသေခဲ့ရသည့် မေမေ။ မေမေသေဆုံးသွားတာဟာ နိုင်ဝတ်မှုန်အတွက် အရာ အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားရခြင်းပါပဲ။

ရွှေတောင်ငွေတောင်တွင် ဆုံးရှုံးခြင်းမက၊ ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးသွားခြင်းဖြစ်၏။

ဒီကျောက် ဂြိုဟ်မွေလို့ မေမေသေဆုံးရတာလား။ နိုင် ဝတ်မှုန်ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်လို့မဆုံး။ သူမ လောဘတက်

ခဲ့လို့သာ ယခုလို ဒုက္ခရောက်ကြရခြင်းမို့ ဒီကျောက်ကို လွှင့်ပစ် လိုက်ချင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားတစ်ဆူဆူမှာ ဌာပနာထည့်လိုက် မည်၊ လျှာလိုက်မည်၊ သို့မဟုတ် အဖြစ်မှန်ကို အနီးစပ်ဆုံးဖော် ထုတ်ပြီး ပိုင်ရှင်ရှာကာ ပိုင်ရှင်လက်ထဲသို့ ပြန်အပ်လိုက်ချင်၏။ သူမ ဒုက္ခပေးလှသည့်ကျောက်အပေါ် တပ်မက်စိတ်မရှိတော့။

သည်စဉ် ညဦးပိုင်းက အတူကို လက်သီးနှင့်ဆွဲထိုး ခဲ့မိပြီး အတာ မေးကွဲသွားသည်ကို စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဘာမှလုပ် မပေးလိုက်ရသည်မို့ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ သူ့အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘာပဲပြောပြော အတာဟာ ယခုလို တစ်ခါတလေမှာ ကြောင်တတ်ခြင်းမှလွဲပြီး သူတို့သားအဖအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ရှိသူပါ။ သူ လွန်သွားခဲ့ပြီလား။ တော်ကြာ အတာထွက်သွားလျှင် ဒုက္ခ၊ သားနှင့်အတူ သူလည်း အတူအပေါ် ညီငယ်တစ်ယောက် လို တွယ်တာနေမိပေပြီ။

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့မှာ တစ်ရေးနိုးပြီးမှ အချိန်ကန်နှစ်

နာရီခန့်၊ အတူအခန်းရှေ့သို့ ရောက်သွားလျှင် စေ့စုံစေ့ထားသည့် အတူအခန်းထဲမှ ညည်းသံလေး ကြားလိုက်ရ၏။ ဟာ! ဒီကောင် ဖျားနေပြီလား။ ဒဏ်ရာတော်တော်ပြင်းသလား။

“မေမေ... ရေ... ရေပေးပါ”

သူစိုးရိမ်တကြီးနှင့် အတူအခန်းထဲ ဝင်သွားကာ မီးဖွင့် လိုက်၏။ အတူအိပ်ရာပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရသည်က ရှိက်ကြီး ဖိုငယ်အသွယ်သွယ်နှင့် ကွေးကွေးလေး အိပ်နေသည့်မိန်းမငယ်။

“အတာ... အတာ... ဟာ! မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဘယ် သူလဲ”

အတာမဟုတ်ပေမယ့် သူမဟာ အတာပဲမို့ ဒေါက်တာ နောင်ဖွဲ့ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ပခုံးမဆွဲထူလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ အသေအချာကြည့်မိ၏။

ဆံပင်တွေ ဖွာရရာနှင့် သိပ်လှတဲ့မျက်နှာလေးမှာ မေး က သူ့လက်ချက်ကြောင့် ကွဲနေ၏။ သူကလေးဟာ အတာပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ထို့အတူ အတူမှာလည်း သူမ၏အခန်းကို ချက်ချမှထားမိသဖြင့် သွားပြီဟုခံစားလိုက်ရသည်။ အတာဆိုတာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့သိသွား ပေပြီ။

သို့သော် သူ အတူကို ဆက်လက် စစ်ဆေး မေးမြန်း နေတော့ပါ။ ကွဲသွားသည့်မေးစေ့ကိုချုပ်ဖို့နှင့် ကုသဖို့သာ ပြင် လိုက်သည်။

သူ ဒဏ်ရာကိုအစိမ်းချုပ်တော့မည်။ ခိုင်ဝတ်မှုန်မှာ လူ က စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှမ်းနယ်ပြီး ချုံးချုံးကျနေပြီမို့ ခါတိုင်းလို အသည်းမမာနိုင်တော့။ လူက ယဲ့ယဲ့လေးကျန်တော့သည်။

“အာ... နာတယ်”

“ဘာမှတောင်မလုပ်ရသေးဘူး၊ မနာနဲ့ဦး”

ဖြူစင်ဝင်ပနေသည့်မျက်နှာလေးကို အံ့သြစွာ အနီးကပ် ကြည့်ရင်း ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ အညင်သာဆုံး ချုပ်ပေးခဲ့သည်။

“မင်းဖျားနေတယ်၊ လန့်ဖျားဖြစ်မှာပဲ၊ ညကကိစ္စအတွက် ကိုယ်တောင်းပန်တယ်။ တကယ်ဆို မိန်းမသားတစ်ဦးကို နိုင်ထက် စီးနင်းမလုပ်သင့်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မသိခဲ့ဘူးလေ။ အင်း၊ ခုတော့လည်း မင်းဘာကြောင့် ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်နေတယ်ဆို ဘာတွေ ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်နေတယ်ဆိုတာတွေအားလုံးကို ကိုယ် သဘောပေါက်သွားပြီ”

ညအိပ်ရင်းမို့ ဘောင်းဘီပွပွနှင့် စပွဲရုပ်ပွပွလေး ဝတ် ထားသော်လည်း ခိုင်ဝတ်မှုန်၏ ရှိုက်ကြီးဖိုငယ်တွေက ဖုံးလွှဲမိ

လို့မရ။ ခါတိုင်းလို ကုတ်တွေ ဂျာကင်တွေ အနွေးထည်တွေ ဖို့ယိုဖားယားထပ်မံဝတ်ရသေးလို့ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ အတုကိုတစ်စုံစီမိမ့်ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ ခုန်လာခဲ့သည်။ ယောက်ျားလေးဘဝထဲက တော်တော်ချောသည့်အတာသည် မိန်းကလေးဖြစ်သွားသည့်အခါ ပြောစရာမလိုတော့ချေ။

နတ်ရေကန်ထဲ ခုန်ချလိုက်သည့်ဖားမလေးပေါ့။

“မင်းကွာ၊ ဘာစိတ်ကူးတွေနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ကိုယ်က တော်တော်တုံးတာပဲ။ တခြားယောက်ျားတွေဆို မင်းကိုချက်ချင်းသိမှာပဲ။ အပျိုလေးတန်မဲ့ ဒီစိတ်ကူးမျိုးကို ကူးရက်တယ်နော်။ အဲဒါ တော်တော်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့စိတ်ကူးပဲ”

ခိုင်ဝတ်မှုန် ခေါင်းလေးငုံ့ကာ အိပ်ရာပေါ်မှာ အနေရကျပ်နေမိသည်။ သူ့ကို ဘာစကားမှမပြောချင်သေး။

“ဆေးကုပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ။ ရပါပြီ။ ကျွန်မကိုထားခဲ့ပါတော့”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ စကားလုံးတွေကတော့ အပြည့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမေးသေးပါဘူးလေ။ ဒါ့ထက် မင်း အတာအယောင်ဆောင်လာတာ ငါတို့ကို ရန်ပြုဖို့ မကောင်းတဲ့အကြံအစည်မရှိပါဘူးနော်”

“ဒါတော့ စိတ်ချပါဆရာ၊ ဆရာဟာ မေမေ့အပေါ်နဲ့ ကျွန်မတို့အပေါ်ကောင်းခဲ့လို့ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မရောက်လာပြီစုပေးနေတာပါ။ အဲ. . . ကျွန်မရဲ့အခြားကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလည်း ပါတာပေါ့လေ”

“အေးကွာ. . . အစက မင်းကိုမိန်းကလေးမှန်းမသိလို့ အထင်လွဲခဲ့မိတာတွေ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကဲ၊ ကိုယ်သွားဦးမယ်နော်။ မနက်ကျမှ စကားပြောကြတာပေါ့”

ညက မိုးမလင်းသေးသည်မို့ သူ့ အတုကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ့်အိပ်ခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ သားကတော့ မကျေမနပ်ရုပ်ကလေးနှင့် အိပ်မောကျလျက်။

သားရေး. . . မင်းလည်း မနက်ကျ အရမ်းအံ့သြရဦးမှာပဲ။ မင်းပျော်သွားမယ်ထင်ပါတယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ အတုကို မနှောင့်ယှက်ချင်တာပေမယ့် သားက သူ့ဦးဦးဆီ သွားမယ်ဆိုပြီး တင်ကျီရီ။ ကလေးတစ်စုတွေကလည်း အပျာသား။ သည်တော့မှ သူတို့သားအဖအတွက်

၁၈၈ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

အစစအရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးထားတတ်သည့် အတာအခန်းကဏ္ဍကို ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားမိသွားသည်။

မိုးလင်းဝါနှင့် စားစရာကအသင့် သားကိုကြည့်လိုက်လျှင်လည်း အမြဲမွေးကြိုင်လန်းဆန်းလို့။

သူ့မှာဖြင့် ယခုအိပ်ရာမှထသည်နှင့် အလုပ်တွေက ဂျင်ဂျင်လည်လို့၊ လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိသည်မို့ ဘာကစလုပ်ရမုန်းလည်းမသိ။

ပထမဦးဆုံး သားသားကို သူ့မျက်နှာသစ်ပေးရ သနပ်ခါးလိမ်းပေးရသည်။

“ဖေဖေ၊ ဦးဦးဘယ်သွားလဲ၊ သားသား ဦးဦးဆီသွားမယ်။ ဗိုက်လည်းဆာပြီဖေဖေရဲ့။ ကော်ဖီပူပူနဲ့မုန့်နဲ့ စားမယ်လေ”

“အေးပါကွာ၊ နေစမ်းပါဦးကွာ။ ရေနွေးတောင်မကျိုရသေးဘူးကွ”

သားကို အဝတ်အစားပါလဲပေးလိုက်ပြီးမှ သားအဖနှစ်ယောက် မီးဖိုဆီ သွားရသည်။ နောက် ရေနွေးကျိုပြီး ကော်ဖီဖျော်ဖို့ကိစ္စကိုပင် ယောင်ချာချာ၊ မုန့်ကတော့ ဘိစကွတ်မုန့်ပုံးကိုပင် ဖောက်ရသည်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဘာမှမရှိ၊ အရေးထဲ သား

က တင်္ဂါဂျီနှင့် အလိုမကျ။

“ဖေဖေ၊ ဦးဦးကိုနှင့်ထုတ်လိုက်တာလား။ သားသား ဦးဦးကိုသွားရှာမယ်လေ”

“ရှိတယ် သားရဲ့၊ သားဦးဦး ဖျားနေတယ်။ အနာရှိနဲ့ဖျားနေလို့၊ သား သူ့ကိုသွားမနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

“ဟာ! ဖေဖေကလည်း ဖေဖေ ညကလက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်လို့ ဦးဦးနေမကောင်းဖြစ်သွားတာမလား။ သားတို့ ဦးဦးကို သွားပြီးကုမုပေါ့။ တစ်ခုခုကျွေးမှပေါ့။ ကော်ဖီလေးဘာလေး သွားတိုက်ရအောင်”

“နေဦး၊ ဖေဖေ အရင်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ သားနေခဲ့ဦးနော်။ ဖေဖေ အခြေအနေသွားကြည့်မယ်”

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ ကော်ဖီကို မတ်ခွက်အသေးနှင့်ထည့်ကာ ယူခဲ့သည်။ အတာအခန်းက ဝေ့ရုံပဲမို့ သူတွန်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ အတာ နီးနေပေပြီ။ မျက်နှာသစ်ထားပြီး အဝတ်အစားလဲထား၏။

စတိုင်ဘောင်းဘီနက်ဖြာနှင့် စပို့ရှပ်နဲ့သာရောင်။ အပေါ်မှ ဘာမှထပ်မဝတ်ထားရသေးသည်မို့ မိန်းကလေးမုန်း သိသာနေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

“အတာ၊ မင်းဒီနေ့နားလိုက်ဦးနော်။ အဲ၊ နေမကောင်း
မချင်း နားပါ။ သားလည်း ကိုယ့်ကိုကျကျနေတယ်။ သူ့ဦးဦးတာ
ဆီ သွားမယ်တကဲကဲနဲ့”

“ခေါ်ခဲ့ပါဆရာ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကျွန်မက အတာဘဝ
ကနေ မိန်းကလေးဖြစ်သွားတော့ သား စိမ်းများနေမလား၊ မချစ်
ဘဲနေမလားမသိဘူး”

“မင်းကိုပိုတောင် ချစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ
မင်းအရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေရင် ကိုယ် ဒီနေ့ဆေးရုံသွားလို့ ဆေး
ခန်းဖွင့်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ သားကိုလည်း ကျောင်းပို့ဖို့ ကိုယ်စီစဉ်
လိုက်မယ်။ မဟုတ်ရင် သားက မင်းအနားမှာ ရှုပ်နေမှာ။ တာဝန်
ကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်နေမယ်။ အစားအသောက်ကိစ္စကတော့ ဆိုင်ကို
ဖုန်းနဲ့လှမ်းမှာလိုက်မယ်”

သူက ညင်သာ ညွတ်ပျောင်းစွာ စီစဉ်နေတော့ နိုင်ဝတ်
မှုန် ဝမ်းနည်းရသည်။ အတာကနေ နိုင်ဝတ်မှုန်ဖြစ်သွားရသည့်
အပေါ် သူစိတ်ဆိုးပုံမရ။ မေးစေ့က နာတာ၊ သူ့ကြောင့် ဖျားတာ
တွေပင် မေ့ပျောက်သွားရ၏။

အို... ကျွန်မရော မေမေလုပ် ကျွန်မရဲ့ ရဲတိုက်ကလေး
ပြိုကျတော့မှာလား။

မေမေထက်တောင် အဖြစ်ဆိုးဦးမည်ထင်သည်။ နိုင်
ဝတ်မှုန် ခေါင်းကိုညင်သာစွာခါရင်း မျက်တောင်များကို မှေးယှက်
လိုက်၏။ မျက်ရည်များက ဆီးတားလို့မရ။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့မှာ ဝတ်မှုန်ကိုကြည့်ပြီး “ဟရဏာ
သက်ရ စိုးရိမ်မိရသည်။

“ဟင်! မင်းငိုနေသလား။ အတာ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါ
တယ်။ ညက တကယ်ပဲ ကိုယ်လွန်သွားပါတယ်။ အတာရယ်
ကိုယ်က ကရုဏာဒေါသောနဲ့ပါ။ မင်းကို လူတောတိုးစေချင်လို့
ပါ။ ကိုယ် တကယ်ပဲစိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကဲ၊ ဒါဖြင့် လျော်ကြေး
ပေးတဲ့အနေနဲ့ ကိုယ် ဆေးရုံမသွားတော့ဘူးနော်။ ဆေးခန်းလည်း
ပိတ်လိုက်မယ်။ မင်းကိုပဲ သေသေချာချာစောင့်ကြည့်ပေးမယ်”

“ရ... ရပါတယ်ဆရာ၊ ဝတ်မှုန် နေလို့ဖြစ်ပါတယ်။
ဆရာသွားစရာရှိတာသာ သွားပါ၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ။ ကျွန်မ
အတွက် အလုပ်ပျက်မခံပါနဲ့။ ဒီနေ့ ကျွန်မဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တဲ့
အတွက် အရမ်းအားနာပါတယ်။ သားကို ဒီနေ့ ကျောင်းမပို့နိုင်
တာလည်း ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ”

“...သော်... မင်း နေမကောင်းတာဘဲ အတာရယ်။
ဒါတွေမပြောပါနဲ့ ငါတို့က မင်းကို ကိုယ့်သွေးသားလိုသဘော

ထားတာပဲ။ ဒါ့ထက် မင်းနာမည် 'ဝတ်မှုန်' ဟုတ်လား။

“ကျွန်မနာမည် ခိုင်ဝတ်မှုန်ပါ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ဒီနာမည်ကို တီးတိုးရွတ်ဆိုကြည့်မိသည်။ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့နာမည်လေးပဲ။ ရုပ်ကလေးကလည်း ဖြူပင်သန့်ရှင်းပြီး အပြစ်ကင်းစင်တယ်။ မင်းဘဝမှာ ဘာတွေများဖြစ်ခဲ့လို့ ခုလို ကမောက်ကမဖြစ်နေရတာလဲကွယ်။

“မင်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဒီမှာ အဘာလာလုပ်နေရတာလဲ။ မင်းလုပ်ပုံက အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ အကြောင်းရှိသလား။ ကိုယ့်ကိုရှင်းပြပါဦး”

ဒီအကြောင်းတွေ ပြောရမည့်အခါ ခိုင်ဝတ်မှုန်ရင်ထဲမှာ စူးနှင့် နာကျင်လာခဲ့သည်။

မေမေ...

ဝတ်မှုန်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးမှီခိုရာ...

ဝတ်မှုန်ရဲ့ကမ္ဘာ...

ဝတ်မှုန်ရဲ့ရွှေတောင်ကြီး ပြိုလွင့်ခဲ့ပါပကော။

“ဟေး!... မငိုနဲ့လေ။ မပြောချင်ရင်လည်း နေဦး။ မင်းနေကောင်းအောင်သာနေပါ။ ကော်ဖီတွေ အေးကုန်မယ်။ သောက်လိုက်ဦး။ ကိုယ် သားခပ်သွားဦးမယ်။ သားက မင်းဆီအရမ်းလာ

ချင်နေတယ်။ အင်း... သားသားလည်း မင်းကိုဘယ်လိုခေါ်ရပါ့မလဲ။ ဦးဦးလား... အန်တီလား... ငါလည်း မင်းကိုဘယ်လိုခေါ်ရပါ့မလဲ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့အသံက တစ်ယောက်တည်း စကားပြော၊ တစ်ကိုယ်တည်း ပြီးတွားနေသည့်အသံ။ ဝတ်မှုန် အနေရခက်နေမိ၏။

“အင်း... မြို့ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ညီလိုပြောထားတာ။ အခုမှ ညီမလို့ပြန်ပြောရမှာလည်း အခက်။ ထား... ထားပါကွာ၊ ဒါက ရပါတယ်။ ပြီးရင် ကော်ဖီသောက် ဆေးသောက်ရမယ်နော်။ မျက်နှာတော့ သစ်ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ပြီးပါပြီဆရာ၊ ရပါတယ်... သားကိုလွှတ်လိုက်ပါ။ ကျွန်မလည်း သားကိုတွေ့ချင်နေပါတယ်”

ခိုင်ဝတ်မှုန်၏အခန်းထဲမှ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားသည်။ သားစောင့်နေသည့်ထမင်းစားခန်းသို့ သူထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ ဝေဝါး ထွေပြားနေခဲ့သည်။ ခင်ထဲမှာ နူးညံ့ညင်သာသည့်စမ်းချောင်းလေး စီးဆင်းနေ၏။

အဖြစ်အပျက်တွေသည် ဘယ်လိုဖြစ်လာဦးမလဲ။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ကိုကြည့်ရင်း အတော့စိတ်ထဲ လေအ

လံနေရသည်။ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့သည် လွတ်လပ်သူတစ်ဦး။
ဒီကြားထဲ မိမိကို ညီအဖြစ်ခေါ်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခု သူမက
မိန်းကလေးပြန်ဖြစ်သွားတော့ သူ့ခမ္ဘာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်
လိုဖြေရှင်းရမှာလဲ။

ခေါင်းကို ညင်သာစွာရမ်းရင်း ခိုင်ဝတ်မှုန် အတွေးတွေ
မွန်းကျပ်နေရသည်။ သူမ ဒီသောင်ဒီကမ်းက ခွာမှဖြစ်ပေမည်။
သည်လိုတွေးမိလိုက်တာနှင့် သူမရင်ထဲ လေးလံမွန်းကျပ်သွား
ရတာ အဆမတန်။ သံယောဇဉ်နှစ်ပင်ကြီးက သူမကို တင်းတင်း
ရစ်ချည်မိပြီ။

ခိုင်ဝတ်မှုန် ကုတင်ပေါ်မှ ထရပ်မည်ပြင်တော့ ခေါင်းထဲ
မိုက်ခနဲဖြစ်ရသည်။ အား... ခေါင်းတွေကလည်း ကိုက်လိုက်
တာ။ ဒါ အနာရှိန်ကြောင့် ဖျားတာဖြစ်ရမည်။

လောလောဆယ် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဝတ်မှုန် အိမ်
ရာပေါ်သို့သာ ပြန်လှဲချလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် သူမ၏အခန်းတံဆိပ်
လေး ညင်သာစွာပွင့်လာခဲ့၏။

လေပြည်ကလေး တိုက်ခတ်လိုက်သလို သားသား ကြွင်း
နာမြတ်နိုးဦး အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲအပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

“ဦးဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အို... တစ်ညလေး ခွဲလိုက်ရသည်နှင့် နှိမ်းညှိုးလှသော
သားသား၏ရုပ်ကလေးက မကြည့်ရက်စရာ။

“သား...”

အိပ်ရာပေါ်မှ ခိုင်ဝတ်မှုန်က လက်ကမ်းလိုက်တော့ သား
က အိပ်ရာပေါ်သို့ရောက်လာပြီး သူမ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ မျက်နှာအပ်
လာခဲ့သည်။

အို... သူကလေး ခိုကြွေးနေရှာပါရောလားကွယ်။ သား
သားက ခိုင်ဝတ်မှုန်၏မျက်နှာကို သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်
ပြီး သေသေချာချာကြည့်၏။

“ဦးဦးက နတ်သမီးပဲပြင်ထဲကလို နတ်ရေကန်ထဲ ခုန်
ဆင်းလိုက်တာဆို”

“သားကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဖေဖေပြောတာ။ ဖေဖေက ဦးဦး နတ်ရေကန်ထဲခုန်
ဆင်းလိုက်တာ သိပ်လှတဲ့အန်တီလေး ဖြစ်သွားပြီတဲ့။ ဟုတ်လား
ဟင်”

ကြုံကြုံဖန်ဖန် ကလေးနားလည်အောင် တီထွင်ပြောဆို
တတ်သည့် ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ပါပဲ။ ခိုင်ဝတ်မှုန် သား၏ဆံနွယ်
လေးများကို ပွတ်သပ်ပေးနေရင်း သား၏ကိုယ်လုံးလေးကို ချီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထားမိ၏။

“နတ်ရေကန်ထဲ ဆင်းတာလည်း ဒဏ်ရာတွေခွဲပါလား ဦးဦးရယ်။ သားကတော့လေ ဦးဦးကို ဦးဦးလည်းဖြစ်စေချင်တယ်၊ အန်တီလည်းဖြစ်စေချင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဦး သားကိုတော့ ချစ်နေမှာပဲမဟုတ်လား”

သားသား၏စကားများက ရင်နင့်စွယ်။ သားရယ်... အန်တီ ဒီအနှောင်အဖွဲ့က ဘယ်လိုရုန်းထွက်လို့ ရတော့မှာလဲ။ အားတင်းပြီး ရုန်းထွက်လို့မှ ရပါဦးမလား။

နှောင်ကြီးလေး နည်းနည်းလျှော့ပါဦးတော့နော်။

သားသားလှမ်းဖက်ထားသည့် လက်ကလေးများကို မိမိ လည်တိုင်နှင့်ပန်းကြားမှာ သူမ ညင်သာစွာ ဖိကပ်ထားလိုက်မိ သည်။

“လောဘကြီးလိုက်တာ သားရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဦးဦး ရော အန်တီရော ဖြစ်စေချင်တာလဲဟင်”

ကလေးစကားကို ကလေးပဲ ရှင်းနိုင်တော့မည်မို့ ခိုင် ဝတ်မှုန် သားကိုမေးရသည်။

“ဟာ၊ ဦးဦးကလည်း သားဘောလုံးကန်တော့ ဦးဦးဖြစ် မှ အတူကန်လို့ရမှာပေါ့။ သားသားကိုချောသိပ်တဲ့အခါကျရင်တော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

တိမ်တွေပြိုတဲ့မြန် ❀ ၁၉၇

အန်တီပဲဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ရင်ခွင်နွေးနွေးမွှေးမွှေးလေးကို သား သိပ်သဘောကျတယ်လေ”

သားစကားကြောင့် ခိုင်ဝတ်မှုန် တွေဝေရ၏။ သို့သော် လည်း သူမ ဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေသင့်တော့ပါ။ သူမကြောင့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့သိက္ခာကျမှာ၊ အနှောင်အယှက်ဖြစ်မှာ၊ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုဖြစ်မှာ ခိုင်ဝတ်မှုန် အရမ်းစိုးရိမ်ပါသည်။

“ဟော... သားသား၊ အန်တီက ဖျားနေတာလေ။ အေးအေးဆေးဆေးနေပါစေကွာ။ ကဲ၊ ခိုင်ဝတ်မှုန် ဆေးသောက် ရအောင်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ကိုယ်တိုင် ကော်ဖီတစ်ခွက် ထပ်ယူ လာပြီး ဆေးတိုက်ဖို့ပြင်သည်။

“ကဲ... သားရေ၊ ဖေဖေတို့ အန်တီလေးကို ပြုစုပေး ကြရအောင်။ သားက သူ့ကိုထူပေး၊ သူကပဲ ဖေဖေတို့ကိုအမြဲ ပြုစုနေရတာမဟုတ်လား”

“အိုကေ၊ ဖေဖေ၊ သားသား ဦးဦးကိုထူပေးမယ်”

သားက သူ့ဗလလေးနှင့် ခိုင်ဝတ်မှုန်ကို ဆွဲထုဖို့ ကြိုးစား ၏။ သူတို့သားအဖ ကိုယ့်ကားယားလှုပ်ရှားနေပုံကိုကြည့်ပြီး ခိုင် ဝတ်မှုန် အားနာရသည်။ သို့သော် ကိုယ်ကလည်း နည်းနည်းမှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မထနိုင်။ ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်နေသည်။ မိန်းကလေးပီပီ ခိုင်
ဝတ်မှုန် မျက်ရည်ကျပြန်၏။

“အား... ဝတ်မှုန်၊ အားမနာပါနဲ့။ ဒီလိုပေါ့ ကိုယ်တို့
တတွေဟာ တစ်အိမ်တည်း နေကြသူတွေပါ။ တစ်ယောက် နေ
မကောင်းရင် တစ်ယောက်ပြုစုရမှာပေါ့။ ကဲ. တိတ်တိတ် ခေါင်း
တွေ ပိုကိုက်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဦးဦးကလည်း သားကိုအားမနာနဲ့ ည
ကျရင်သာ ပုံပြောပြ”

သားက သူ့ဗလကလေးနှင့် ဝတ်မှုန်ကို မှေးထားပြီး
ဒေါက်တာက ကော်ဖီနှင့်ဆေးကို တယုတယတိုက်သည်။ ခိုင်
ဝတ်မှုန် အရမ်းအားနာသည်။ စိတ်ထဲမှာ ရှက်တာလည်း တစ်စက်
လောက်ပါနေ၏။ အဖျားရှိန်နှင့်ရောပြီး သူမတစ်ကိုယ်လုံး နှလုံး
နီနီတစ်ပွင့် ဖြစ်နေတော့၏။

“ရ... ရပါပြီဆရာ၊ ကျွန်မ နေတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ
ကိုထားခဲ့တော့နော်၊ ဆရာမှာ အလုပ်တွေအများကြီးရှိသေးတယ်
လေ။ ကျွန်မကြောင့် အလုပ်တွေပျက်ကုန်ပါမယ်။ ဆေးခန်းလည်း
ဖွင့်ပါ။ ဆေးရုံလည်း သွားပါဆရာ။ သားလည်း ကျောင်သွား
နော်”

“ဟာ... ဦးဦးကလည်း၊ ဦးဦး ဒီလောက်နေမကောင်း
နေတာကြီး။ သားက အနီးကပ်နေပေးမှာပေါ့။ ဖေဖေ ခွင့်တိုင်
လိုက်။ ဒီမှာ သားသား ဦးဦးကိုစောင့်ပေးနေလို့... လို့”

သားမှာ အတုကို နှုတ်ကျိုးနေသဖြင့် ဦးဦးလို့သာ
ခေါ်မြဲ။ သူကပင် လူကြီးတွေကို စိစဉ်ပေးနေသဖြင့် ဒေါက်တာ
ဦးရ၏။

ခွေးကလေး... လည်လိုက်တာ။ ဖအေထက်တောင်
လည်သေး။

“အေးပါကွာ၊ ဝတ်မှုန်အနားမှာ မင်းရှိတော့ ငါလည်း
စိတ်ချရတာပေါ့။ ဟုတ်လား... လူကြီးမင်း”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ ဆေးခန်းသွား၊ ဆေး
ခံသွား၊ ဦးဦးက အခုပဲနေကောင်းသွားမှာပါ။ သားသားက ဦးဦး
လိုတာလုပ်ကိုင်ပေးမှာပေါ့။ ဦးဦးကို ဆေးတိုက်မှာပေါ့”

“လိမ္မာလိုက်တာ သားရယ်။ ဦးဦးဆီက အဖျားတွေ
ကူးမှာစိုးလို့ မစောင့်နဲ့တော့နော်၊ ဦးဦးကောင်းသွားမှ အတူအိပ်
မယ်”

“ဟုတ်တယ် သားသား၊ တော်ကြာ ဖေဖေမှာ မင်းတို့
နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တလဲ ပြုစုပေးနေရတာနဲ့ မေးထိုး

မနုရတာနဲ့ အလုပ်တွေပျက်နေဦးမယ်။ ဖေဖေ သားကို ကျောင်း
လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်”

“ဟာ! ဖေဖေကလည်း ဦးဦးတစ်ယောက်တည်း ကျန်
ခဲ့ရမှာ သနားစရာ။ ဒါဆို ဖေဖေ နေပေးလိုက်”

သားအဖနှစ်ယောက် အလှအယက်နှင့် ဝတ်မှုန်ကိုစောင့်
ဖို့ လုနေကြလျှင် သူမပင် အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်ရပါတယ်။

“ဆရာနဲ့သားသားတို့နှစ်ယောက်လုံး သွားကြပါ။ ဝတ်
မှုန် နေလို့ရပါတယ်။ ဆေးတွေလည်း သောက်ပြီးပြီပဲ”

“ကဲ၊ ဝတ်မှုန်၊ သားကို ကိုယ် ကျောင်းပို့လိုက်မယ်။
မင်းတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချပါဘူး။ ဆေးခန်းတော့ ဖွင့်လိုက်
မယ်။ ဆေးရုံကိုလည်း ခဏပဲသွားပြီး ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်
နော်”

နောက်ဆုံး နိုင်ဝတ်မှုန် သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်
ရသည်။ ဆေးတွေသောက်ထားပေမယ့် ခေါင်းတွေမူး၊ ကိုယ်တွေ
ပူနေသောကြောင့် သူမ နားလိုလှပါပြီ။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က သူမကို ကြင်နာစွာပင် အိပ်ရာ
ပေါ် လှဲပေး၊ စောင်ခြုံပေးပြီး ခြင်ထောင်ချပေးခဲ့တော့ သူမရင်
တွေ ခုန်နေရ၏။

မပြုစားပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ဘယ်လိုမှမဆုံးမည်နိုင်ကြတဲ့
ဘဝမှာ ဥပေက္ခာတရားတွေပဲ ကျွန်မလိုချင်မိပါတယ်။

မကြာမီ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့တို့သားအဖ သူမကိုနှုတ်
ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွားကြတော့ ဆေးရုံနဲ့ကြောင့် သူမ
အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရလေသည်။

အခန်း (၇)

သားကိုချော့မော့ပြီး ကျောင်းပို့ရတာ သေချင်စေ နံလှသည်။ ခါတိုင်း လျှော့လျှော့ရှုရှုလည်ပတ်နေသည့်အလုပ်များသည် သူ့အလှည့်ကျ ခက်ခဲလှပေစွ။

အင်္ကျီဝတ်ရာ ဘောင်းဘီဝတ်ရာ သနပ်ခါးလိမ်းရာမှ အစ ချွေးဒီးဒီးကျလှလှ။ မျောက်နှင့်စပ်ကျထားသလားအောင်မေ့ရအောင် ကဲလှ သန့်စွမ်းလှသည့်သားကို အတာ ဘယ်လိုထိန်းကျောင်းယူယခဲ့ပါလိမ့်။

“ဟေ့ကောင် လာကွ၊ အဝတ်လဲရအောင်”

တစ်ယောက်တည်း မျောက်ရုံးအောင် အရှုပ်မျိုးစုံနှင့်

၂၀၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဆော့ကစားနေသည့်သားအား သူ မနည်းချောမော့စည်းရုံးပြီးမှ ကျောင်းကို ဆိုင်ကယ်နှင့်လိုက်ပို့ရ၏။

“ဟူး... မလွယ်ပါလား သားရေ သူများတွေက သမီး တစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်တဲ့။ ငါ့မှာတော့ သားတစ်ကောင် ကျားတစ်ထောင်ပါလားကွာ။ တကယ်ပဲ ကျားဖင်တွေသာ ပြေး နှိုက်လိုက်ချင်တော့တယ်။ မင်းကိုပြုစုထိန်းကျောင်းရတာ မလွယ် ပါဘူး”

သူ ငြီးငြူတော့ သားက တခစ်ခစ်နှင့်ရယ်လျက်။ သူ့ ကိုနှိပ်ကွပ်ပုံလည်း ကြည့်ဦး။

“ဖေဖေက ဖင်နှိုက်တာ တော်တော်ဝါသနာပါတယ်ထင် တယ်နော်။ ဖင်နှိုက်ရတာ ကောင်းသလားဖေဖေ။ သားကတော့ မနှိုက်ချင်ဘူး... ရွံတယ်”

“အေးဟေ့၊ ဆရာဝန်ဆိုတော့ နှိုက်တဲ့အခါနှိုက်၊ ခွဲတဲ့ အခါခွဲရတယ်။ မင်းကိုလူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ခုကတည်း က ငွေရှာနေရတာ”

“မဆိုင်ပါဘူး ဖေဖေရာ၊ သူများအဖေတွေ ဖေဖေလို ဖင်မနှိုက်ပါဘူး။ ခြံစိုက်တယ်၊ ဈေးရောင်းတယ်၊ ကြီးပွားနေကြ သားပဲ။ ဖေဖေကို ဝါသနာပါတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ သားကိုစကားဖက်မပြောတော့ဘဲ မိန်းမတွေကြား ထဲ တိုးရှိုးပြီး သားကို ကျောင်းခန်းထဲသို့ လွယ်အိတ်လွယ်၊ ဆွဲ ခြင်းဆွဲပြီး လိုက်ပို့ရ၏။

ကလေးအမေအုပ်စုထဲမှာ သူ့လူနာတွေလည်း ပါဖူးတာ မို့ နှုတ်ဆက်သူတွေက အများအပြား။

“ဆရာ၊ သားကို ကိုယ်တိုင်ကျောင်းလိုက်ပို့သလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီလေးနေမကောင်းတာနဲ့”

“ဆရာညီလေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပျားတာလား။ အအေး ဟတ်တာ ထင်တယ်၊ တောင်ပေါ်ရာသီဥတုနဲ့မြေပြန့်သားတွေ တွေ့ ဦးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်မေသူ့ခင်ပွန်းရော ကျန်း မာရေးကောင်းသွားပြီနော်”

“ကောင်းသွားပါပြီဆရာ၊ ဆရာ့ကိုအရမ်းကျေးဇူးတင် နေတာ။ ကိုဇော်နဲ့ကျွန်မတောင် ဆရာ့ကိုလာကန်တော့ဦးမလို့”

“ဟာ! နေပါစေဗျာ... နေပါစေ၊ ကျွန်တော်က ရိုးရိုး သေးတာပါ”

“ဒါထက် ဝေသီစိုးတို့သားအမိတွေ ပြောနေပါလား။ ဆရာနဲ့သူ စေ့စပ်တော့မလို့ဆို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဗျာ! . . .”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ပါးစပ်ကြီးအပြဲသားနှင့် အံ့အားသင့်သွားရ၏။ သူ ခေါင်းပူအောင် ကပျာကယာစဉ်းစားလိုက်သည်။ ငါဘာတွေများ စကားကျွံမိသလဲ။ ဟင့်အင်း၊ မအေအပေါ်လည်း မကျွံပါဘူး။ သမီးအပေါ်လည်း မကျွံ။ အကြီးဆို သာတောင်ပေးသေး။

ဘုရားရေ! ဒါဟာ တိုက်ကွက်တစ်မျိုးလား။ သတင်းတွေ ထွက်နေပြီဆိုတော့ အားနာပြီး မယူမဖြစ်၊ ယူအောင် လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ဖြန့်သည့်သတင်းလား။

သူ့အနေနှင့် သူတို့ထမင်းစားဖိတ်လျှင် အရေးတယူနှင့် သွားစားမိသည်။ ရဲမှူးကြီးကိုယ်တိုင်ဖိတ်တာမို့ ဒီမြို့မှာ အတူနေ ဖြစ်ကြသည့်အရာရှိတွေပီပီ ဘုတ်၊ ကျီးရိုသေ၊ ကျီး၊ ဘုတ်ရိုသေ ခြင်းမျှသာ။

နောက် သူတို့အမျိုးတွေရဲ့သာရေးနာရေးမှန်သမျှ ဖိတ်မန္တကပြုလို့ သွားခဲ့မိသည်။ ဒါလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့လူမှုရေးအခန်းကဏ္ဍမျှသာ။

သူ ဝေသီစိုးကို မြင်ယောင်လိုက်သည်။ အသက်အစိတ်လောက်၊ အပျိုကြီး။ လှပေမယ့် ခပ်ဝဝ။ မိဘက ချမ်းသာသို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘာအိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုမှမတတ်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်။

အဆိုးဆုံးက သားရဲ့သည်းညည်းကို ဝေသီစိုး လုံးဝ ခံနိုင်မည်မထင်။

“ဆရာ၊ သူတို့ပြောတာ ဟုတ်သလားဟင်။ ဆရာကို မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ အားနာလို့၊ ဝေသီစိုးတို့က ချမ်းသာတာထက် ပိုပြီးကြွေးတယ်၊ လက်သုံးကြီးတယ်၊ အိမ်ထောင်မှုလည်း မနိုင်ပါဘူးဆရာရယ်။ ဈေးထဲက ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ညီအစ်မကို စဉ်းစားပါ။ သူတို့အမေ အစာအိမ်ပေါက်လို့တောင် ဆရာခွဲပေးရသေးတယ်လေ။ သူတို့လည်း ချမ်းသာတယ်ဆရာ၊ အိမ်ထောင်မှုလည်း နိုင်နင်းတယ်။ သဘောလည်း ဖြူကြတယ်။ ဆရာစိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်မ နားဖောက်ရုံပဲ”

ဒေါ်မေသူ သွားရင်းလာရင်း အောင်သွယ်တော်လုပ်နေလျှင် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ကပျာကယာလက်ကာရသည်။

“နေ . . . နေစမ်းပါဦး ဒေါ်မေသူရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ သားတစ်ယောက်နဲ့ပါဗျာ။ ဘယ်သူနဲ့မှလက်ထပ်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကဲ၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်ဗျာ။ ဆေးရုံပြေးရဦးမှာမို့”

“ကျွန်မပြောတာ မသေမနဲ့နော်ဆရာ၊ ရဲမှူးကြီးသမီးက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေရည်စိမ်ကြီး၊ ဘာမှအသုံးမကျဘူး၊ ကျွန်မပြောတဲ့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲကပဲ စဉ်းစား၊ မေသူတို့က ပိုင်ပြီးသားပါဆရာ"

"ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့"

သားကို သူ့ အတန်းထဲလိုက်ပို့ပြီး ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ တစ်ချိုးတည်းပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ အချိန်မရှိတော့ပြီမို့ ဆေးရုံသို့ တန်းသွားလိုက်မည်။ ပြီးမှ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အိမ်သို့ စောစောပြန်မှပါပဲ။ ဒီနေ့အတွက် စားသောက်စရာများကိုတော့ ထမင်းဆိုင်မှဝင်ယူရမည်။ အင်း... အတာ၊ အဲလေ... နိုင်ဝတ် မှန်အတွက် လူမမာစာကတော့ နွားနို့ပူပူ တိုက်မှထင်သည်။

ကြက်သားလေးဘာလေးဝယ်ပြီး စွပ်ပြုတ်လုပ်ပေးလျှင်လည်း ကောင်းမည်လား။ ခါတိုင်းဆို ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်ရဲမှူးကြီးကတော်ကို အပူကပ်မိမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမခိုင်းရဲတော့၊ တော်ကြာရှုပ်ကုန်မည်။

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့သက်ပြင်းချရင်း ဆေးရုံသို့ တန်းဝင်ရသည်။ စိတ်ထဲမှာ အတုကိုစိတ်မချပေမယ့် တာဝန်တွေပြီးစီးအောင် အလျင်အမြန်လုပ်ရပေဦးမည်။

ဒီနေ့မှ ဆေးရုံမှာ အရေးပေါ်လူနာတွေကလည်း ကျနေ၏။ ကားတိုက်မှုကြောင့် ရောက်လာသည့်လူနာခြောက်ယောက်ကို ဖြေရှင်းလုပ်ကိုင်ပေးပြီးမှ သူ အိမ်သို့အမြန်ဆုံး ပြန်လစ်လာရသည်။ သည်အချိန်မှာ နေ့လယ် (၁၁)နာရီခွဲပေပြီ။

'ဝတ်မှန်တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေများဖြစ်နေမလဲ။

အပူတွေ ကြီးနေမလား'

ဆေးက မနက်ကပဲ တိုက်ခဲ့၊ ဆေးထိုးပေးခဲ့သဖြင့် ဆေးပတ်မလည်သေး။ အဖျားလုံးဝပျောက်ဦးမှာမဟုတ်။ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ အိမ်သို့အမြန်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ထမင်းဆိုင်မှအထုပ်တွေ ဆွဲလျက်။

ကိုယ့်ဘာသာ သော့ဖွင့်ဝင်ပြီး အထုပ်တွေကို ထမင်းစားပွဲပေါ်သို့ သွားတင်ပြီး ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ နိုင်ဝတ်မှန်ရှိရာအခန်းသို့ အမြန်ဆုံးဝင်လာခဲ့သည်။

"ဝတ်မှန်... အိပ်ပျော်နေသလား"

အိပ်ရာပေါ်မှာ စောင်ခြုံပြီး ငြိမ်သက်နေသည်ကြောင့် သူ စိုးရိမ်စွာ စောင်ကိုဆွဲခွာလိုက်သည်။

"ဟာ!"

ချွေးတွေ ရွဲနစ်နေပြီ။ ကိုယ်တွေကလည်း မှုတ်ကုန်

ဒုက္ခပါပဲ။ ချွေးအအေးပတ်သွားပြန်ပြီ။

“ဝတ်မှုန်... ဝတ်မှုန်”

“အင်... မေမေ... မေမေ”

အပူသည်ကြီးမို့ သူမအသွင်က ကယောင်ကတမ်း၊ မေမေဆိုပြီး သူ့လက်ကိုဆွဲထားတော့ သူ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟု အမြန်ဆုံးစဉ်းစားရသည်။

ရှင်နေသည့်အဝတ်အစားတွေကို အဝတ်ခြောက်နှင့် အမြန်ဆုံးလဲလှယ်ပစ်ရမည်။ ကိုယ်က ဆရာဝန်မို့ လူပျိုရိုင်းလေးလို ရင်တွေ့ဝန်နေလို့မရ။ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ သူမ၏အဝတ်ဗီရိုထဲမှ သင့်လျော်မည့် သက်တောင့်သက်သာရှိမည့်အဝတ်ကို အရင်ဆုံး ရွေးလိုက်၏။

ချည်ဘောင်းဘီပွပ္ပလေးနှင့် တီရှပ်လက်ရှည်တစ်ထည်။

“ကဲ”

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကံသွင်းလိုက်ပြီး သူမ၏အပေါ်ဝတ်စပို့ရှပ်လေးကို သူ ချွတ်လိုက်သည်။

“အဲ!...”

ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည့် အပျိုစင်လေး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ တုန်ယင်စွာဖြင့် မြင်လိုက်ရပေမယ့် မှင်သက်မိမနေအား။ ဘရာ

စိယာပါ အမြန်ဆုံးချွတ်၊ ချွေးသုတ်ပြီး တီရှပ်ကို အမြန်ဆုံးဝတ်ပေးလိုက်ရသည်။ လက်တွေ့ကတော့ အရက်ဖိုးသမားလို တုန်ယင်နေတော့တာပဲ။

နောက် သူမဝတ်ထားသည့် စတိုင်ဘောင်းဘီလေးနှင့် သူရွေးထားသည့် ဘောင်းဘီရှည်ပွပ္ပလေးကို လဲလှယ်ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားနေမိသည်မို့ အခန်းပြင်သို့ထွက်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်ရင်း သူ့စိတ်ကို သူထိန်း၊ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းရသည်။

သူမဟာ ဒုက္ခသည်လေးပါ။ ငါ့ကိုယုံကြည်လို့ ငါ့အိမ်မှာ လိုက်နေတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ။ သူမကို လူနာလိုသဘောထားပြီး ပြုစုပေးရမယ်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဆုံးမပြီးမှ သူ ဝတ်မှုန်ကို ဆေးထိုးပေး၊ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ ကိုယ်ပူကျအောင် ရေခဲတင်ပေး၏။ တစ်နာရီလောက်ကြာမှ ဝတ်မှုန် ငြီးသံလေးနှင့်အတူ မျက်လုံးပွင့်လာ၏။

“ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း အပူတွေကြီးပြီး ချွေးတွေရွှဲနစ်နေ

လို့ ကိုယ် အဝတ်လဲပေးရတယ်”

“ရှင်!”

သူကလည်း ကိုယ်ပြုမိသည့်အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့များ ချက်ချင်းဝန်ခံချက်ပေးမိလိုက်ပါလိမ့်။ ခိုင်ဝတ်မှုန်တစ်ယောက် မျက်နှာဘယ်လိုတားရမုန်းမသိ။ အသက်ဘယ်က ရှူရမုန်းမသိ အောင် ဖြစ်သွားလေမှ...

“ဆောရီးကွာ... ကိုယ်မညာတတ်လို့ ဖွင့်ပြောမိတာ ပါ။ နေကောင်းသွားပြီလား”

သူမေးမိမေးရာတွေ လျှောက်မေးမိတာပါ။ ချက်ချင်းကြီး ဘယ်လူနာက ကောင်းသွားမှာတဲ့လဲ။

“ဆာတယ်၊ ရင်ထဲမှာ နုံးခွေခွေကြီး”

“ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲ၊ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ဟာနေတယ်၊ ဒုက္ခပဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းမသိဘူး”

“အာ... ဆရာ”

“ဆောရီး ဝတ်မှုန် ကဲ... အားရှိအောင် နွားနို့ပူလေး ယူခဲ့မယ်။ ဆေးလည်းသောက်ရအောင်”

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ အခန်းပြင်သို့ထွက်သွားမှ ဝတ်မှုန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည်မိသည်။ ဘုရားရေ! အင်္ကျီရော ဘောင်းဘီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါ လဲပေးထားပါလား။ အင်္ကျီက ဘရာစီယာဝတ်မထားရသည် မို့ အပျိုစင်လေး၏ရင်နှစ်မြွှာက တောင်ပူစာကလေးတွေနယ် မို့ မောက် ရုန်းကြွလျက်။

“ရှက်လိုက်တာ၊ ငါ့မျက်နှာ ဘယ်မှာသွားထားရမလဲ”

သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို ဆရာမြင်သွားပြီပေါ့။ တစ်မိမိစိမ့် တွေးပြီး အရှက်တွေ လွန်နေသဖြင့် လောလောဆယ် ခိုင်ဝတ်မှုန် ဆရာမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့။

သူကတော့ ဘာမှမျက်နှာမပူဘူးလားမသိ။ အေးလေ၊ သူက ဆရာဝန်ပဲ၊ လူသေအလောင်းတွေ လူရှင်တွေရဲ့ကိုယ်တုံး လုံးတွေ အမျိုးမျိုးမြင်နေကျပဲ။ ငါ့ကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ သဘော ထားလိုက်မှာပေါ့။

သူမတွေေးပြီး နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေစဉ် ဒေါက်တာ နောင်ဖွဲ့ နွားနို့ပူတစ်ဖန်ခွက်နှင့် ကိတ်မုန့်ချပ်လေးများကို သူမ အတွက် ယူလာခဲ့သည်။ ဝတ်မှုန်နိုးကြည့်တော့ သူ့ရုပ်က ကူခြေ မပျက်။ ဒီတော့ သူမလည်း မျက်လွှာချပြီး တုံ့လိုက်တာဝေလုပ်နေ ရတော့သည်။

“အဟမ်း... အဟမ်း”

ဪ... ရှက်ပါတယ်ဆို၊ ဒေါက်တာက ချောင်းဟန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၁၄ ❀ ကြယ်စင်မျှဝေ

သံပေးလိုက်ရသေး၏။

“နို့သောက်မယ်၊ ပြီးရင် ဆေးတိုက်မယ်နော်”

“ဟတ်”

အသံလေးတိမ်တိမ်နှင့် ခိုင်ဝတ်မှုန် ခေါင်းကိုင့်လျှိုးထားလိုက်တာကိုကြည့်ပြီး ဒေါက်တာ အသည်းယားနေမိ၏။ သို့ပေမယ့် အပျိုစင်လေးမို့ ဒီလောက်အရှက်တွေသည်းနေတာကို သူနားလည်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟ”

နို့ဖန်ခွက်လေးကို သူမ၏လက်ထဲ မပေးဘဲ သူက နှုတ်ခမ်းနားသို့ တော့ပေး၏။

“ရ. . . ရပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မ ပြီးတော့သောက်ပါ့မယ်၊ ဆရာ ထမင်းသွားစားလေ”

“ပြီးမှစားမယ်၊ မင်းက ဆေးကြောက်တော့ ဆေးတွေ လွှင့်ပစ်မှာစိုးလို့။ တစ်ခါတည်းသောက်ရမယ်၊ သားဆိုရင်လည်း ဆေးလုံးတွေကို လူကြီးတွေအလစ်မှာ လွှင့်ပစ်တာပဲ”

မျက်စိမှိတ်ချပြီး ခိုင်ဝတ်မှုန် ပါးစပ်ဟပေးတော့ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အသံထွက်အောင် ရယ်မိသည်။ ဖျားနေသည့်ကောင်မလေးခမြာ အရှက်ဖျားတွေ အချစ်ဖျားတွေပါရောပြီး နလန်ထူ

နိုင်ပါဦးမလား။

ဆေးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပေးပြီး နွားနို့ကို ယုယစွာတိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းနုနုလေးဟပြီး သူမက ငှက်ပေါက်လေးလို သောက်သည်။

အို. . . သေသေချာချာကြည့်လေ၊ ပိုချောလေပါလား အတာရယ်။

အသားလေးတွေက အဖြူဆွတ်ဆွတ်မဟုတ်ဘဲ စကားဖြူပန်းလေးလို စိမ်းဖန့်ဖန့်နှင့်။ အကြောလေးတွေ မွေးညင်းနုလေးတွေ ယုက်ဖြာနေသည့်မျက်နှာလေးတစ်ခုတင် ကမ္ဘာကြီးနှင့် မလဲနိုင်ပြီ။

မျက်တောင်ကော့ကလေးတွေ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် အတင်းမှိတ်ထားသည့်မျက်ဝန်းလေးကရော. . .

သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ အတာလေးပါပဲ။

နွားနို့တစ်ဖန်ခွက် ကုန်သွားသည်အထိ မျက်လုံးကို မဖွင့်သည့် မချော၏နှုတ်ခမ်းလှလှလေးထဲသို့ သူ ချစ်စနိုးဖြင့် လက်ညှိုးကို ထိုးထည့်ပေးလိုက်၏။

“အာ. . .”

သူမ ပိုရှက်သွားစဉ် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ခပ်ဖွဖွရယ်ရယ်

ပြီး သူမ၏ကိုယ်လေးကိုပွေ့ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချပေးလိုက်သည်။

“အိပ်လိုက်ဦး၊ ဒါမှအားရှိသွားမှာ။ အဲဒီတစ်ခါ ချွေးတွေရွဲလို့ ကိုယ်လဲပေးရရင်တော့... အာမ မခံနိုင်ဘူးနော်”

“ရှင်!”

သူမကိုထားခဲ့ပြီး ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားတော့ သူ့မျက်နှာက ပြုံးယောင်သန်းလို့၊ ဝတ်မှုန်ကို မကျီစားပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ဆရာက အချစ်ဆရာကြီးပါပဲ။ အချစ်ကျမ်းတွေ ကျေနပ်တဲ့ ကျေနပ်တဲ့ အချစ်ဆရာ အချစ်ဂုဏ်ကြီးပါ။

ကလေးမြို့ထဲမှာ ဆရာဟာ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီ ခိုင်ကြီးနော်။

မမဝေသီရီးတို့အိမ်ကလည်း အရမ်းအရေးပေးတယ်။ ဆေးရုံမှာရှိတဲ့ဆရာဝန်မလေးတွေ ဆရာမလေးတွေကလည်း အရေးပေးထားကြတယ်။ ဆရာကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှအရေးမလုပ်ဘဲ ကောင်မလေးတွေအားလုံးရဲ့နှလုံးသားကို ထွေခင်းကစားနေတာလားဟင်။

အပြင်မှာ ဘယ်လိုပင် ကြည်ရွှင်ဆော့ကစားနေပါစေ ဝတ်မှုန်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါဆရာရယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝတ်မှုန်က ဆရာကို လမ်းကြီးလှိပ် အဝေးက ပြတ်နီးချစ်ခင်နေမယ့်သူမို့ပါ။

ဝတ်မှုန်ရဲ့လမ်းကြီးဟာ အခြားကမ္ဘာမှာပဲ သာပေးပါ။ အခြားကမ္ဘာမှာပဲ ကြည်စင်ရွှန်းလဲ့နေပါဆရာ။

စောင်ကိုဆွဲချရင်း ဝတ်မှုန်မျက်ဝန်းမှိတ်လိုက်တော့ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ နှလုံးသားထဲမှာ ပုံရိပ်နှစ်ခုက ကမ္ဘည်းထိုး ကြီးစိုးနေကြသည်။

အဲဒါကတော့ ဆရာပုံရိပ်နှင့် သားလေး ကြင်နာမြတ်နိုးဦးတို့၏ပုံရိပ်လေးများပင် ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၈)

“ဝတ်မှုန်”

ခိုင်ဝတ်မှုန်မှာ နှစ်ရက်မျှကြာတော့ နေကောင်းသွားပေပြီ။ ပင်ကိုကပင် ကျန်းမာရေးကောင်းသူမို့ ရောဂါမှ လျင်မြန်စွာ ထမြောက်ခြင်းလည်းဖြစ်ပေမည်။

ကိုယ်က သူ့အိမ်မှအလုပ်သမားမို့ သူ့ဘယ်လောက်ပဲ ဂရုစိုက်စိုက် အရေးပေးပေး ဝတ်မှုန် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့နံနက်တော့ သူမအလုပ်ဝင်ပေပြီ။ နံနက်ခြောက် နာရီခန့်မှာ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ နီးလာတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဝတ်မှုန် လက်ရာ နံနက်စာပူဇွန်ဇွေး မွေးမွေးပျံ့ပျံ့က အသင့်စောင့်ကြို နေခဲ့ပြီ။

၂၂၀ ❀ ကြယ်စင်ရှုးဝေ

“နေရောကောင်းရဲ့လားကွယ့်၊ ဝတ်မှုန်က သိပ်အားနာ တတ်တာပဲနော်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က ကြင်နာသောစကားကိုဆိုလျှင် ဝတ်မှုန် မချိုပြီးဖြင့် တုန့်ပြန်ဖြစ်သည်။

“အားနာတယ်ဆိုတာထက် ဝတ်မှုန်ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိ တာပါဆရာ။ ဝတ်မှုန်နေမကောင်းတဲ့အတွက် ဆရာတို့သားအဖ ကသိကအောင်ဖြစ်နေရတာလည်း စိတ်မကောင်းဘူးလေ”

“ဟာကွာ၊ ဒါတမင် မင်းခိုနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ မဟုတ် သေးပါဘူး... ကိုယ် မင်းကိုဘယ်တုန်းကမှ အလုပ်သမားတစ် ယောက်အဖြစ် တစ်ဆင့်နိုင်ပြီး မမြင်ခဲ့ဘူး။ မင်းကလည်း အခြား အလုပ်သမားတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူးလေ။ အဆင့်အတန်းရှိတယ်။ အလုပ်လုပ်ရာမှာ စေတနာပါတယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သား ကို ကိုယ့်သွေးသားလိုသဘောထားနိုင်တာပဲ”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ဒါလုပ်ရိုးလုပ် စဉ် ကိုယ့်တာဝန်ဝတ္တရားကို ကိုယ် ထမ်းဆောင်တာပါ။ အဲဒီ အတွက် ကျွန်မ၊ ဆရာ့ဆီက ထမင်းစားရတယ်။ အဝတ်ဝတ်ရ တယ်လေ”

“မင်းဘယ်လိုပြောပြော ကိုယ် မင်းကို ညီတစ်ယောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လို တကယ်သဘောထားခဲ့တယ်။ အင်း... ခုတော့ ဘာတွေ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး။ လူတွေကို ဘယ် လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ဘယ်လိုပြင်ပြောရပါ့မလဲ”

နံနက်ခင်းမှာ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အတန်ငယ်စိတ်ရှုပ် ထွေးသွားပုံရ၏။ ထမင်းစားဖွဲ့မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း ခေါင်း ကိုထိုးဖွနေပုံက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးနှင့်မတူဘဲ ဆယ်တန်း ကျောင်းသားလေး စာမရလို့ စိတ်ညစ်နေသည့်ပုံနှင့် သွားတူနေ တော့သည်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဝတ်မှုန် ဝမ်းနည်းအားငယ်မိ၏။ သူမ နားထဲမှာ ခေါင်းလောင်းသံတွေ၊ ခွဲခွာကြရတော့မှာပေါ့။ ဒေါက် တာနှောင်ဖွဲ့ပါးစပ်မှ ပြောမထွက်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ကို သူမ သိတတ်နားလည်နိုင်ရပေမည်။

“ကျွန်မအတွက် စိတ်မညစ်ပါနဲ့ဆရာ။ ဆရာ နောက် ထပ် ယောက်ျားလေးအလုပ်သမားတစ်ယောက် ထပ်ရှာပါ။ ကျွန်မ ဒီအလုပ်က ထွက်ပေးပါ့မယ်။ ဆရာ လူစားရှာလို့ရတာနဲ့ ကျွန်မ သွားပါ့မယ်ရင်”

ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း တုန်ယင်သောအသံဖြင့် သူမ ပြော ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်နေတာ ဘွာကြောင့်မသိ။ ခိုင်ဝတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှုန်အတွက် ကမ္ဘာကြီးမီးလောင်နေပေပြီ။

စိတ်မကောင်းပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်မအတွက် ဆရာ ဘာ ပြဿနာမှမတက်စေချင်ပါဘူး။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ခိုင်ဝတ်မှုန်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ... အတော့ကို သူလက်မလွှတ်နိုင်။ သားကလည်း ခွဲနိုင်မည်မဟုတ်။ ဒီလိုအဖက်ဖက်က ပြည့်စုံအောင်တော်တဲ့သူ၊ အဆင်ပြေတဲ့သူ၊ စေတနာပါတဲ့လူမျိုး သူ ဘယ်တော့မှရတော့ မှာမဟုတ်။

ထို့ထက်မကလည်း သဘောထားမိနေတာ သူမတတ် နိုင်တော့။

စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်လေးနှင့် ရုပ်ပွားအနီကွက် ဝတ် ဆင်ထားသော ခိုင်ဝတ်မှုန်ပုံစံက ဂျပန်မင်းသားလေးသဖွယ်၊ ထို့ပြင် ထိုလှပချောမောသည့်ကောင်မလေး၏ အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ် ကိုလည်း သူ့မြင်ဖူးထားသည်မဟုတ်ပါလား။

အတော့ကိုကြည့်တိုင်း သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတာ လည်း ဘာကြောင့်မသိ။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့မှာ ခိုင်ဝတ်မှုန်ကိုအငေးလွန်နေသဖြင့် ချက်ချင်းစကားမပြန်နိုင်။ ဒါ့ကို ခိုင်ဝတ်မှုန် သဘောပေါက်လွှဲ

သွားသည်။ သူမအတွက် သူတော်တော်ဆုံးဖြတ်ရခက်နေပါလား လေ။ သူမ စိတ်ကိုတင်းရပ်ပါသည်။ သူ အဆင်ပြေရေးအတွက် ပါ။

“ကျွန်မ သားအတွက် နောက်ဆံတင်းပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချပါ... ကျွန်မ ဆရာအဆင်ပြေသွားအောင် စိတ် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် ခုပဲအလုပ်ထွက်ပေးပါမယ်”

ခေါင်းကို ချာခနဲလှည့်ရင်း ခိုင်ဝတ်မှုန် ထမင်းစားခန်း ထဲမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်သွားတော့ မျက်ရည်ပွင့်လေးနှစ်ပွင့်က ဒေါက်တာခြေထောက်သို့ လာစင်သည်။

“ဟာ! ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်အတာ၊ အဲလေ၊ ဝတ် မှန်။ ကိုယ်ပိုင်နေတာ ဒီအတွက်မဟုတ်ပါဘူး။ အတွေးတွေ လွန် သွားလို့ပါ။ မင်းထွက်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ အားလုံးအဆင် ပြေသွားအောင် ကိုယ်ကြည့်လုပ်ပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ မင်းလည်း အရင်လိုပဲ အတာအဖြစ်နဲ့နေပါဦးနော်။ အများအမြင် မှာ အတာလို့ပဲ ရှိပါစေဦး။ ကိုယ်စီစဉ်ပါမယ်။ ဒီအတွက် မင်း စိတ်မညစ်စေရပါဘူး။ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်။ မင်းကို တို့သား အဖ လုံးဝမခွဲနိုင်ပါဘူးကွာ။ လက်လည်းမလွှတ်နိုင်ဘူး။ ကဲ၊ မင်းအရင်လိုပဲ လုပ်ခရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပေတော့”

ခိုင်ဝတ်မှုန် တွေဝေနေမိ၏။ ကောင်းပါ့မလား၊ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ကိုယ်တိုင် မိန်းကလေးမှန်းသိသွားမှာတော့ မည်သူ့ကို မည်သည့်အတွက် ဆက်လက်ဟန်ဆောင်နေရတာတဲ့လဲ။ အဓိပ္ပာယ်ရှိသေးရဲ့လား။ မိမိခြေရာဖျောက်လိုသည့် ဖေဖေတို့ အုပ်စုကလည်း အတာဆိုတာ ခိုင်ဝတ်မှုန်လိုသိနေသည့်နောက်၊ သည်စဉ် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ သားသားဝင်လာသဖြင့် ခိုင်ဝတ်မနေ ပြေးလို့ကြိုမိသည်။

“လာ၊ သားသား၊ မျက်နှာသစ်ရအောင်၊ သွားတိုက်ရအောင်။ ဒီနေ့ သားသားကြိုက်တဲ့ ယဲပုပ်ထောင်နဲ့ခေါပုတ်ကြော် လုပ်ထားတယ်။ ကော်ဖီနဲ့မျှောချပေါ့ကွာ”

“ကောင်းတယ်၊ ဦးဦးက သိပ်တော်တာပဲ။ ဒါထက် သားက ဦးဦးကိုဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ။ ဦးဦးလား၊ အန်တီလား။ သားသား အစထောင်နေလျှင် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ကော်ဖီသောက်နေရာမှ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။

“ဟာ! ဟေ့ကောင်၊ ငါ့သား။ ဦးဦးလို့ပဲခေါ်နော်။ ဦးဦးက မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပါးစပ်မဖွာလိုက်နဲ့ဦးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေရဲ့၊ သားက ဦးဦးဟာ သိပ်ချော

တဲ့အန်တီလေးဖြစ်သွားကြောင်း ကြားချင်နေတာ။ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောချင်နေတာ”

“မပြောနဲ့ဦး သား၊ တော်ကြာ အန်ကီကနေ ဦးဦးပြန်ဖြစ်သွားရင် သားကြားထားတာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်မယ်။ သားလည်း လူပေါ့ကြီး ကြွေးကြီးလို့ သူငယ်ချင်းတွေက ထင်ကုန်လိမ့်မယ်။ မပြောနဲ့ဦးနော်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ သားကို အသည်းအသန်ခြောက်လှန့်နေတော့ သားခမြာ နဝေတိမ်တောင်နှင့်။

“ကောင်းပါပြီဖေဖေ၊ သားမပြောသေးဘူး။ စိတ်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်တော့မယ်”

စကားတတ်သည့်သားကို ခိုင်ဝတ်မှုန် ရေချိုးခန်းဆီခေါ်သွားပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ပေး၏။ နောက် သားသားကြိုက်တတ်သည့်မုန့်ပဲသွားရည်စာများနှင့်ကော်ဖီကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာကတော့ တည်ငြိမ်လေးနက်သည့် အလှရှင်လေးကို ငေးမောတွေးတောရင်း ရှေ့ရေအတွက် စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေ၏။ သည်တော့လည်း ဝတ်မှုန်ကပင် လောဆော်ရသည်။

“ဆရာ... ဆေးခန်းမှာ လူနာတွေ အများကြီးဖြစ်နေ

လောက်ပြီ။ စဉ်းစားစရာရှိရင် ညကျမှစဉ်းစား။ အခုတော့ ကြပေတော့”

“ဆေးခန်း အစောကြီးပြေးပြီး ငွေတွေအများကြီးရတော့ ရော ဝတ်မှုန်သုံးရတာလိုက်လို့”

ဆရာဝန်ကြီးက စကားကပ်နေလျှင် သူမက ဘာမှပြန် မပြောချင်။ တော်ကြာ ရေလာမြောင်းပေးစကားတွေလို့ သူက ထင်ဦးမည်။ သားသားကတော့ ခေါ်ပုပ်ကြော်ကို ပလုပ်ပလောင်း စားလိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်နှင့်။ လူကြီးတွေ၏စကားထက် မုန့်တွေကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားနေသည်။

“ဘယ်သူသုံးသုံး ဆရာရယ်၊ ဆေးခန်းဖွင့်တာ ငွေရလို့ မှုတစ်ခုတည်းအတွက်မှမဟုတ်ဘဲ။ ပြည်သူတွေကျန်းမာချမ်းသာ ဖို့လည်း ရည်စူးတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဝတ်မှုန်စကားကို ကိုယ်နားထောင်ပါ့မယ်ကွာ။ သွားပြီ... သားရေ သွားပြီဟေ့”

သည်တော့မှ ဒေါက်တာကြီး ထမင်းစားခန်းမှထွက်ကာ အိမ်ရှေ့ရှိဆေးခန်းသို့ သွားတော့သည်။ ဝတ်မှုန်လည်း ကိုယ် လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

ရဲမှူးကြီးမိသားစုက ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့တို့မိသားစုကို မွေးနေ့ပွဲ ဖိတ်ပြန်လေပြီ။

ဝေသီစိုး၏ အသက် (၂၅)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲမို့ အကြီး အကျယ်ကျင်းပမည်။ နေ့တိုင်းဖုန်းဆက်ပြီး ဂျီကျနေတာကြောင့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ လန့်နေရသည်။ သတင်းတွေကလည်း ထွက် ပြီးသားကိုး။

အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ရှောင်လျှင် ကောင်းမည်ထင် သည်။ ခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်တော့ရှိမှ။ နို့မို့ ရဲမှူးကြီးကို အားနာစရာ။ မွေးနေ့ပွဲက မနက်ဖြန်ညနေခြောက်နာရီ။ ညဉ့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီနေ့ကတည်းက ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ ဦးနှောက်စားနေရသည်။
မနက်ကလည်း သုံးခါဖုန်းဆက်သည်။ နားထောင်ကြည့်ပါဦး။

“ဆရာနော်၊ ဝေသီမွေးနေ့မလာလို့ကတော့ ဆရာနဲ့
ဒီတစ်သက်အပြတ်ပဲ”

“ဗျာ!”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ ဝေသီနဲ့ဆရာက အရမ်းခင်တော့
အပေါင်းအသင်းတွေ ဆွေမျိုးတွေကလည်း ဆရာမလာရင်
ဝေသီကိုအပြစ်တင်ကြမှာပေါ့။ လာရပယ်နော်။ မနက်ဖြန်ကျရင်
ညနေလေးနာရီလောက်ကတည်းက ကားနဲ့လာခေါ်မယ်”

“ကားလွှတ်စရာမလိုပါဘူးဗျာ။ ဆိုင်ကယ်နဲ့လာခဲ့မှာပါ”

“မယ့်ဘူး။ ဆရာက ဟိုဆို ဒီရောက်၊ ဒီဆို ဟိုရောက်
နဲ့။ ဝေသီကိုယ်တိုင် လာကြိုမှာ။ ဒါပဲ... ဝေသီမျက်နှာပျက်
အောင် မလုပ်ရဘူး”

ဝေသီမျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ရဘူးတဲ့။ ဒေါက်တာ
နောင်ဖွဲ့ သည်စကား၏အတိမ်အနက်ကို စဉ်းစားပြီး လန့်နေရ
သည်။

“အင်းလေ... လူပုံအလယ်မှာ ငါ့ကိုမတရားတော့
ညှက်မဆင်လောက်ပါဘူး။ အကြောင်းပြချက်ခိုင်ခိုင်လုံလုံလည်း

မရှိတဲ့အတူတူ သွားမှထင်ပါတယ်”

နောက်ဆုံး ကိုယ့်တရားကိုယ်ချရင်း ဒေါက်တာနောင်
ဖွဲ့ စိတ်ကိုခုံးခုံးချရသည်။ ညနေစာစားဖို့ သူ ထမင်းစားခန်းထဲ
ဝင်ခဲ့ချိန်က ညရှစ်နာရီ။ ဒါတောင် ဒီနေ့ လူနာနည်းပေလို့။

မီးဖိုထဲမှာ ဝတ်မှုန်ကို အလုပ်တွေနှင့်တွေ့ရပြီ။

“ဝတ်မှုန်၊ သားရော၊ အိပ်သွားပြီလား”

“မအိပ်သေးဘူးဆရာ၊ ကျွန်မအိပ်ရာထဲက စောင့်နေ
တယ်။ သူအိပ်ခါနီးတိုင်း ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြရတယ်လေ”

“အင်း၊ ကြာလာတော့ ပြောစရာပုံတွေ ရှိသေးရဲ့လား”

“ဘယ်ရှိမလဲ၊ ပုံဆယ်ပုံလောက်ကိုပဲ လှည့်ပတ်ပြော
နေတာလေ။ သားက အားလုံးအလွတ်ရနေပြီ။ သူကတောင်
ဘယ်ပုံပြောပါဆိုပြီး တောင်းဆိုတာ”

ဝတ်မှုန်မှာ ဆရာအတွက် ဟင်းများကို အမြန်ဆုံးနွေး
ပြီး ပူပူနွေးနွေးလေး ပြင်ဆင်ပေးရင်း စကားပြောနေခြင်းပါပင်။

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လည်း သားနဲ့အတူအိပ်
ချင်တယ်ကွာ။ သားက ကိုယ့်ကိုထားပြီး ဝတ်မှုန်အနားချည်း
ကပ်နေတော့ ကိုယ့်မှာ အထီးကျန်နေရတယ်”

ထမင်းစားရင်း ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ ညည်းတွားနေတော့

ဝတ်မှုန် ကရုဏာသက်ရသည်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါတောင် သား သားကို ဒီလောက်ချစ်နေတာ။ ဖအေအရင်းက ပိုပြီးချစ်တော့မှာ ပေါ့။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ဆရာ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“သားသားအိပ်ပျော်တော့မှ ဆရာက သားကိုလာခေါ် လေ”

“အပျိုလေးရဲ့အခန်းထဲ ဝင်ရမှာ အားနာတယ်ကွာ”

“ဝတ်မှုန်ကို အတာလို့ပဲ သဘောထားပေါ့ဆရာ”

“အေးလေ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါထက် မနက် ဖြန် ဝေသီစိုးမွေးနေကျရင် မင်းပါလိုက်ခဲ့နော်”

“ဆရာကလည်း ဝတ်မှုန်ဘဝကိုသိရဲသားနဲ့၊ တော်ကြာ အတာဟာ ဝတ်မှုန်ဆိုတာ သိကုန်ကြရင် ဆရာပဲသိက္ခာကျမှာ”

“မသိပါဘူး၊ သိလည်း တစ်မျိုးစီစဉ်တာပေါ့။ ဝေသီ စိုးက ကိုယ့်ကိုအရမ်းကပ်နေတာ။ တော်ကြာ တစ်ခုခုအကောက် ကြိုမှာစိုးလို့”

“ဆရာပဲ အစကတော့ ဦးစားပေးတာကိုး။ အခုလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ရဲမှူးကြီးသမီးပဲ။ ယူလိုက်ရလည်း ဆရာမနာပါဘူး”

“တကယ်လား... ဝတ်မှုန်”

ဆရာလေသံနှင့်ဟန်ပန်က လှောင်သလိုလို။ ဝတ်မှုန် မခံချင်ဖြစ်ရသည်။

“တကယ်ပေါ့ ဆရာ၊ မမဝေသီစိုးက လှပါတယ်။ နည်း နည်းဝတာလည်း အသက်ကြီးလာရင် ပိန်သွားမှာပါ”

“မပိန်ဘဲ ပွင့်တို့လောက် ဝလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒါကတော့ ကံပေါ့”

“အဲ့၊ ဝတ်မှုန်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မငြင်းနဲ့တော့ကွာ။ ဆရာ ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ မင်း လိုက်ကိုလိုက်သင့်တယ်။ တော် ကြာ ဆရာတစ်ယောက်တည်းဆို အရက်ထဲအိပ်ဆေးထည့်ပြီး မလှုပ်နိုင်အောင် လုပ်ချင်လုပ်မှာ”

“မထင်ပါဘူးဆရာရယ်၊ အေးလေ... ဆရာက လက် ဖျားငွေသီးနေတဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးဆိုတော့လည်း လိုချင်ရင် လိုချင်ကြမှာပေါ့”

“မင်းရော မလိုချင်ဘူးလား”

“ရှင်!”

ဆရာလျှပ်တစ်ပြက်မေးခွန်းကြောင့် ဝတ်မှုန် ဆုံးအသုံး ပြီး အခုပဲကလေးလို ကြောင်သွားရာ...

“ဆောရီး... ဆရာနောက်တာပါ”

ထမင်းစားပြီးသွားပြီမို့ ဆရာ စားပွဲမှထသွားတော့ ဝတ်မှုန် ရှက်ရွံ့စွာ ကျန်ခဲ့ရသည်။ အချစ်ဆိုတာ လိုချင်တိုင်း ရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလား ဆရာ။ ဆရာအချစ်တွေက ဒီလိုပဲ လိုချင်သူတိုင်းကို ပေးနေမှာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဝေသီစိုးကိုပဲ စွန့်ကြဲလိုက်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီညနေတော့ သူမ လိုက်ရမည်။

ညနေလေးနာရီအချိန်လောက်မှာ ဝေသီစိုးတစ်ယောက် တကယ်ပင် ကားနှင့်ရောက်လာတော့ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့မှာ ဆေးခန်းထဲတွင် လူနာတွေကို စကြည့်နေတုန်း။

တစ်ကိုယ်လုံး မွှေးကြိုင်လှပနေပြီး အဝါရောင်ဝတ်စုံ အိအိလေးနှင့် သူမအသွင်က တော်တော်လှပါသည်။ ဆေးခန်းထဲသို့ ပြုံးပြုံးလေးရောက်လာပြီး...

“ဆရာ ဆိုးတယ်ကွာ၊ ဒီနေ့တစ်ညနေလောက် ဆေးခန်းပိတ်လိုက်ရတော့ ဆရာ မွဲသွားမှာမို့လား”

“ဆေးခန်းစောစောပိတ်မှာပါ ဝေသီရယ်၊ ခြောက်နာရီလောက် လာနိုင်ရင် မပြီးဘူးလား။ ဝေသီမွှေးနေ့က ခြောက်နာရီက ကိုးနာရီထိမဟုတ်လား။ ဆရာ တစ်ချိန်လုံးနေမှာပါ။ တိုက်သရွေ့သောက်ပြီး ကျွေးသရွေ့စားပစ်လိုက်မှာ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း... မရဘူး၊ မရဘူး။ ဝေသီ ဆရာ့ကို အစောကြီးကတည်းက တောင်းဆိုထားတာ။ ထက္က... ထဆေးခန်းကို ဆရာမနဲ့လွှဲပစ်ခဲ့။ အခုလိုက်ရမှာပဲ၊ အခုဆို အခုမှ ဝေသီကကြိုက်တာ”

ကလေးဆိုးကြီးလို ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ကို အတင်းဆွဲထူဆွဲခေါ်တော့ ဆရာမလေးခမြော အိုးတို့အမ်းတမ်း။ လူနာများက လည်း ကြည့်လို့။ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ စိတ်ကုန်ရသည်။ ယူများယူဖြစ်ရင် ငါတော့ တစ်စက်မှစိတ်ချမ်းသာရမှာမဟုတ်ဘူး။

“ဆောရီး ဝေသီ၊ ဆရာ့ကိုအကြမ်းမဖက်နဲ့၊ လူနာတွေ အရေးကြီးနေပါတယ်ဆိုမှ ကိုယ့်က အချိန်တွေ မတရားဖြုန်းနေရမှာလား။ ညနေခြောက်နာရီထိုးရင် ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲ”

ဆရာလေသံက နည်းနည်းမာသွားတော့ ဝေသီစိုး အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူမက ဘဝမှာ လိုတရ လက်ညှိုးညွှန်နေရေပြစ်ခဲ့သူ။ စိတ်ကူးကလည်း ယဉ်တတ်သူ၊ သူမရဲ့စိတ်ကူးထဲ

မှာ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က ရွှေမင်းသား။

“အဟင့်... ဟင့် ဟင့်... ဆရာမှာ အကြင်နာတရား မရှိဘူး။ ဝေသီကို အော်တယ်။ ဝေသီကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ”

ငိုပြီး သူမ ဆေးခန်းထဲမှ ပြန်ပြေးထွက်သွားတော့ လူနာတွေမှာ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်။ သမီးရည်းစား စိတ်ကောက်သွားသည်များ ထင်ကြသလားမသိ။ သူ့မှာ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာကို နီချင်ချင်။ ပြီးမှ စိတ်ကိုဖျောက်လိုက်ပြီး လူနာတွေကို စိတ်ပါလက်ပါ ကုသပေးလိုက်သည်။

ညနေခြောက်နာရီအထိ လူနာတွေက မပြတ်သေး။ သူနာပြုဆရာမလေးက သတိပေး၏။

“ဆရာ၊ ခြောက်နာရီ၊ တော်ကြာ တစ်သက်လုံး စိတ်ကောက်နေဦးမယ်”

“နီး... ပရော်ဘလမ်ပါ ဆရာမရယ်၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက် အနိုင်ယူတတ်တာ မသိသားဆိုးဝါးတာလည်း စိတ်ကုန်ပါတယ်”

“သူက ငယ်တာကိုး ဆရာရဲ့၊ ဒီတော့ နွဲ့ဆိုး ဆိုးတာနေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ချင်း ဘာမှမဟုတ်သေးဘူးဆရာမရဲ့၊ ဒီ

လောက်ဆိုးနေတော့ လန့်သွားပြီ။ နေပစေဗျာ... လာတဲ့လူနာတွေ ကုန်မှသွားမယ်။ နေဦး... သားနဲ့ညီကို အဆင်သင့်ပြင်ထားဖို့ ပြောရဦးမယ်။ သွားတော့သွားရမှာပေါ့လေ၊ ရဲမှူးကြီး မျက်နှာက ရှိသေးတယ်”

တကယ်ပင် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ လူနာတွေကုန်မှ အဝတ်အစားလဲပြီး မွေးနေ့ပွဲသွားဖို့လုပ်ခဲ့သည်။ အချိန်ကတော့ ည (၇)နာရီ။ ပြီးတော့ သားနှင့်အတူကိုလည်း သူခေါ်ဖြစ်အောင်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ သူ အတန်တန်ခေါ်သဖြင့် အတာလည်း လိုက်ရ၏။

“ဝတ်မှုန်ရယ်၊ မင်းမပါရင် ကိုယ်အင်အားမရှိဘူး။ ဟိုကျရင် ဝေသီစိုး လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေမှာကို ကိုယ်က အရပ်ကြီးလို့ ခံမနေနိုင်ဘူး။ မင်းကိုလည်းမြင်လိုက်ရမှ ကိုယ့်အားနာစိတ်တွေ ပျောက်သွားမှာ။ သတ္တိတွေရှိလာမှာ” တဲ့။

မဆိုင်လိုက်တာဆရာရယ်... ဝတ်မှုန်ဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ရေမျောက်ကမ်းတင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။

သို့သော် သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ဝတ်မှုန် လိုက်သွားရပါသည်။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်ပါစေတော့။

အခန်း (၁၀)

မွေးနေ့ပွဲကတော့ အရှိန်တော်တော်ရနေပေပြီ။ မြို့ခံ
နာမည်ကြီးတီးဝိုင်းနှင့် အဆိုတော်တွေက ဖျော်ဖြေနေပြီး စားပွဲ
ဝိုင်းတိုင်းမှာလည်း ပရိသတ်တွေကအပြည့်။

“လာ... အတာ၊ ရဲရဲလျှောက်။ ဘာမှမကြောက်နဲ့။
တစ်ခုခုဆို မင်းဘက်မှာ ကိုယ်ရှိတယ်”

ဒေါက်တာအသံနှင့် ဒေါက်တာအသွင်က တကယ့်ကို
အားမာန်တပြည့်။ မွေးနေ့ပွဲထဲဝင်မှာက စစ်ပွဲထဲဝင်တော့မည့်နယ်။
ဒေါက်တာအသွင်က သားမွေးဂျာကင်၊ စပို့ရှပ်ဘောင်းဘီရှည်က
အစ သမင်ရောင်၊ သူနှင့်တော်တော်လိုက်ဖက်ပြီး ချောမွေ့ခန့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထည်နေပုံက ရှေးတုန်းက စော်ဘွားလုလင်ပျိုတစ်ယောက်လို။

အတာကတော့ သက္ကလပ်ဘောင်းဘီအနီ၊ အနက်ကွက် နှင့် အပေါ်မှအနွေးထည်ဆွယ်တာအနီ၊ ဂျာကင်အနက်ကို ထပ် ဝတ်ထားသေးသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာက ပွယောင်းယောင်း၊ သိုးမွေး ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည့်မျက်နှာလေးကတော့ ပွေးနု သန့်စင်နေ သည်။ လူချောလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသွင်။

သားမှာလည်း ဆွယ်တာအဝါလေး၊ ဘောင်းဘီအဝါ လေးနှင့်မို့ ဝက်ဝံအဝါကလေးပေါ့။ အနွေးထည်အထပ်ထပ်မို့ တကယ့်ဝက်ဝံပွပွလေးပါပဲ။

ဒေါက်တာက လက်ဆောင်အဖြစ် ဘူးတစ်ခုကို ယူလာ ခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲမှူးကြီးရဲ့မျက်နှာနှင့် လက်စွပ်လှလှတစ် ကွင်းတော့ ပေးရမည်။

သူတို့ဆိုင်ကယ်ဝင်သွားတော့ အားလုံးကပင် ပြာပြာ သလဲ ကြိုဆိုကြ၊ နေရာချထားပေးကြသည်။

“လာ... ဆရာ၊ လာ... လာ၊ အစောကြီးကတည်းက မျှော်နေတာ။ သမီးတောင် စိတ်ကောက်နေပြီ။ ခုမှမနည်းချော ထားရတာ”

ဒေါ်နယ်လို့စကားကို ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အရေးတယူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖြေရှင်းရသည်။

“ဆောရီးပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော်လည်း အစောကြီးလာ မလို့ပါ။ ဒီနေ့မှ အရေးပေါ်လူနာတွေကလည်း ရောက်လာတာနဲ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို ကဲတာ ပါ။ ဆရာက အလုပ်များတာပဲ။ သူ့လိုအားနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ လာလေ၊ ဆရာ၊ သမီးဆံသွားရအောင်”

“ဒီကပဲ ထိုင်စောင့်ပါမယ် အန်တီ၊ တီးဝိုင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းမြင်ရတာပေါ့။ ကလေးတွေက တီးဝိုင်းကိုသဘော ကျတယ်”

တီးဝိုင်းနှင့်မနီးမဝေးစားပွဲဝိုင်းမှာ ဒေါက်တာတို့သုံးဦး နေရာယူဖို့ပြင်ပေမယ့် ဒေါ်နယ်လီက အတင်းပင် သူတို့အဖွဲ့ကို မွေးနေ့ကိတ်မုန့်အနားသို့ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့သည်။

“သမီးက မွေးနေ့ပွဲဖွင့်ဖို့ ဆရာကိုစောင့်နေတာ။ လာ၊ ပြီးမှ ကြိုက်တဲ့နေရာ အဆင်ပြေတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ကြတာပေါ့။ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့တဲ့”

“ဗုဒ္ဓေါ!”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ရင်ထဲမှာ ဘုရားတ၊ရပါသည်။ သူက လည်း ကာဗာအဖြစ် သားနှင့်အတူကို အတင်းပင် တရွတ်ဆွဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မတတ် ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“လာပါကွ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းဆို ဝါးစားကြမလား မသိဘူး။ အရိုးအသားတောင် ပျောက်မလားဘဲ”

အသံတီးတိုးနှင့်ပြောလိုက်ပြီး အတာနှင့်သားကို သူ ပန်းတွေဖက်ပြီး ခေါ်ခဲ့သည်။ အတာမှာ ရှေ့နားထိမလိုက်ချင်ပေမယ့် ဒေါက်တာဆွဲခေါ်လို့ မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နှင့် လိုက်နေရ၏။

ဝေသီစိုးမှာ ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် တော်တော်လေး လှပ နုနယ်နေခဲ့သည်။ မွေးနေ့ရှင်ပီပီ ဗျူတီပါလာမှာ စပယ်ရှယ် သွားပြီးပြင်ထားတာကြောင့် လှပနုနယ်နေပါ၏။ ဒေါက်တာကိုမြင်သည်နှင့် သူမမျက်နှာက အလိုမကျသလို ခေတ္တဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ကို လာပြီးဆွဲခေါ်လေ၏။

“လာ... ဆရာ၊ ဆရာကို ဝေသီစောင့်နေတာ။ ခုမှပဲ မွေးနေ့ပွဲစတင်ရမယ်”

ပြောပြီး မွေးနေ့ကိတ်အနားတွင် သူမ၏အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများအားလုံး ဝိုင်းဝန်းလိုက်ကြ၏။ နောက်တော့ ဖယောင်းတိုင်မှုတ်၊ ကိတ်မုန့်လှီးပြီး မွေးနေ့သီချင်းတွေဆိုကြ၊ မုန့်တွေခွံကြ။

ဝေသီက ဒေါက်တာကို ပထမဦးဆုံး ကိတ်မုန့်ခွံတော့

ရွှေပဒသာစာပေ

သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ငြင်းသည်။

“ဝေသီ၊ မင်းမိဘတွေကို အရင်ကျွေးပါ”

“ဟာ၊ ဆရာကလည်း ဒါ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဝေသီမွေးနေ့မှာ ဝေသီအချစ်ဆုံး အခင်ဆုံးကို အရင်စကျွေးတာပါ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“ဆရာနဲ့ဝေသီတို့ အမြန်ဆုံးအဆင်ပြေကြပါစေ”

“အမြန်ဆုံး ဘဝကိုလက်တွဲနိုင်ကြပါစေ”

ဝေသီသူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းအော်ကြတော့ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ပါးစပ်ထဲက ကိတ်မုန့်ကို မျိုချရမလို၊ ထွေးပစ်ရတော့မလို၊ ဒုက္ခပါပဲ။

ဝေသီမွေးနေ့မှာ ကောင်မလေးတွေကလည်း ရောင်စုံလိပ်ပြာလှလှလေးတွေလို လှပဝေဝနေကြသည်။ အပျော်လွန်နေကြသည်မို့ စကားတွေကလည်း စည်းလွတ်ဝါးလွတ်၊ ဘီယာတွေကလည်း အလျှံပယ်လေ။ အချို့ရည်တွေလား ဘီယာတွေလား။

ရဲမှူးကြီးရဲ့မိတ်ဆွေတွေလည်း လာကြသည်မို့ ဝီစကီတွေ ရစ်တွေကလည်း အလျှံပယ်။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ပေးသည့်လက်ဆောင်ကို ဝေသီက

ရွှေပဒသာစာပေ

ချက်ချင်းပင်ဖွင့်ပြီး သူမလက်မှာ ဝတ်လိုက်သည်။ ပုလဲလက်စွပ်
လေးက သူမလက်နှင့်ကွက်တိ။

“ဟာ! ဆရာက အရမ်းတော်တာပဲ။ ဝေသီနဲ့ပုလဲက
တည့်တယ်။ ဝေသီအနှစ်သက်ဆုံးက ပုလဲပဲလေ”

‘မိန်းမ... ပိုပြီ၊ ဒေါက်တာ စိန်ပေးရင် စိန်ကိုအနှစ်
သက်ဆုံး လုပ်ဦးမှာမလား’

“ဒါပေါ့”

“ပုတ်သင်ညိုမ၊ ဒါ စေ့စပ်လက်စွပ်လား”

အားလုံးပင် ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြပေမယ့် ဒေါက်တာ့ခြာ
အီလယ်လယ်။ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ဆိုတာ ဒါ
လား။

ဝေသီက သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲဖက်ထားပြီး တစ်ဝိုင်း
ဝင်၊ တစ်ဝိုင်းထွက် ညှော်ခဲနေတော့ ဒေါက်တာ ဇောချွေးတွေ
ပျံလာသည်။ သူ့မှာ တစ်မြို့လုံးအသိချည်းမဟုတ်ပါလား။ သည်
နွံက လွတ်အောင် ဘယ်လိုရုန်းရပါ။

သူ ဒီလိုဒုက္ခရောက်နေရစဉ် ဝတ်မှုန်နှင့် သားကတော့
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာယူပြီး ထိုင်နေကြရ၏။
အားလုံးက ဆရာကိုပဲ ဂရုစိုက်နေတော့ သူမနှင့်သားမှာ ကိုယ့်

နေရာ ကိုယ်ကြည့်လုပ်ကြသည်။

ပြီးတော့ ချပေးသည့်အစားအစာများကို ဣန္ဒြေမပျက်
စားနေသည်။ ဆရာ ချွေးပျံ့နေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဝတ်မှုန် စိတ်
မကောင်းပါ။ သားကတော့ တီးဝိုင်းမှသီချင်းသံကို စိတ်ဝင်စား
နေ၏။ နောက် ဝတ်မှုန်ကျွေးသည့်အသားကင်များကို မကြည့်ဘဲ
စားနေခဲ့သည်။

“ဦးဦး၊ လူတွေက ဖေဖေကိုပဲ ဂရုစိုက်တယ်နော်”

“သားဖေဖေက ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီးကို။ သား
လည်း သူ့လိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေါ့”

“သားက အဲဒီလိုလူတွေကို မခွဲချင်ပါဘူး။ စစ်ပဲတိုက်
ချင်တာ”

“ဒါဆိုလည်း စစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ပေါ့ကွာ။ နေ
ရာအနှံ့လည်း သွားရတယ်။ လူတွေကလည်း ဂရုစိုက်မယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ကဲ၊ ရော့... ဟ”

အသားကင်ကို စိတ်ရှည်စွာ ခွံ့ကျွေးလိုက်၊ အချိုရည်
တိုက်သိုက်နှင့် သူမမှာ ကိုယ်စားဖို့ပင် သတိမရ။

“ဦးဦးလည်း စားလေ၊ ဒီအသားကင်တော်တော်ကေ”

တယ် ဦးဦးရဲ့။ ပါးစပ်ထဲမှာ အရည်ပျော်မတတ်ပဲ။ စားကြည့်”
ကလေးက သူမကိုပြန်ခွံ့ပေးတော့ ဝတ်မှုန် ကြည်နူးရ
သည်။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ အပျိုတွေကြားထဲမှာ ချွေးပျံ့ဆဲး
သူမတို့နှစ်ယောက် တီးဝိုင်းမှသီချင်းသံများကို နားထောင်နေကြ
စဉ် အနားသို့ လူတစ်ယောက်ကပ်လာပြီး သူမတို့စားပွဲမှာ ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။

“သိန်းထွေးဝင်း”

“ဟုတ်ပါ့... မှတ်မိသားပဲနော်”

“နင်တို့ ခုထိမပြန်ကြသေးဘူးလား။ ငါ့ကို ဘယ်အထိ
အောင် နှောင့်ယှက်နေကြဦးမှာလဲ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဝတ်မှုန်လေးရယ်။ တို့တွေက တစ်လှေ
တည်းစီး တစ်ခရီးတည်း သွားကြရမယ့်သူတွေပါ”

“တောက်! ဘာတစ်လှေတည်းစီးလဲ၊ နင်တို့လို လူသတ်
စားပြတိုက်နေတဲ့လူတွေနဲ့ ငါမဆက်ဆံချင်ဘူး။ သွား... နင်
ထွက်သွား”

မွေးနေ့ပွဲမှာ သူမနေရာယူထားသည့်နေရာက အစွန်ကျ
နေပြီး မီးရောင်လေးတွေကလည်း တမင်တကာ မှိန်ဖျော့ထား
လေရာ သိန်းထွေးဝင်းလှုပ်ရှားမှုကို မည်သူမျှသတိမထားမိကြ။

သူ့မှာ အဖော်တွေတောင် ပါချင်ပါနိုင်သေး၏။

“ခေါင်းမမာပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ခေါင်းမာရင် နင် ဒုက္ခ
လှလှရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“အောင်မာ! ဘာလဲ... ငါ့ကိုသတ်သွားမလို့လား။ သတ်
လိုက်... ငါသေရဲတယ်”

“အို... ကျွတ်! ကျွတ်! ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
မနမြောတာလဲ ညီမလေးရယ်။ ဒီလောက်လှပတဲ့ကိုယ်ခန္ဓာလေး
ကိုမှ အားမနာ”

“နင် အနှစ်မရှိတဲ့စကားတွေ ပြောမနေနဲ့။ ငါ့သဘော
ထားက ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲဘူး။ သွားတော့... နင်ထွက်
သွားတော့။ ဖေဖေကို ငါမုန်းတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ သူ့အလို
ဆန္ဒကို မလိုက်နာဘူးလို့ပြောလိုက်”

သိန်းထွေးဝင်း ကုလားထိုင်မှာမို့ပြီး ခေတ္တအကြံထုတ်
သည်။ ဒီနေရာမှာတော့ ရုတ်ရုတ်သံသလုပ်လို့မဖြစ်။ ဒါ ရဲမှူး
ကြီးရဲ့အိမ်။ အပြင်မှာလည်း ရဲပတ္တရောင်တွေနှင့်။

“ကောင်းပြီလေ၊ နင် မာတုန်းတော့ မာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
နင်သိထားရမှာက ငါတို့မှာ နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။
ဥပမာ- သေချင်နေတဲ့နင့်ကို မသတ်ဘဲ ဒေါက်တာ့ကိုဖြစ်ခြင်

ကလေးကိုဖြစ်ဖြစ်”

သိန်းထွေးဝင်းစကားမဆုံးမီ အတာ တွန့်ခနဲတုန်လှုပ်
သွားပုံက ကမ္ဘာပျက်တော့မည့်နယ်။

“အောင်မာ! နင်တို့နဲ့မဆိုင်တာတွေ မရမ်းနဲ့။ ငါ့ကိစ္စ
ငါနဲ့ပဲရှင်းရမှာပေါ့”

“အေးလေ... နင်က ရှင်းလို့မှလက်မခံတာ”

သူတို့စကားပြောနေကြစဉ် ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ ခပ်ယိုင်
ယိုင်နှင့် သူတို့စားပွဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“အတာ၊ ငါတို့လစ်ကြစို့။ ကိုးနာရီထိုးတော့မယ်”

“မဝေသီကို နှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား”

“မဆက်တော့ဘူး... လစ်စို့”

သူက လစ်မယ်ဆိုတော့လည်း လစ်ရုံပေါ့။ ဆရာရောက်
လာတာ အတော်ပါပဲ။ နို့မို့ သိန်းထွေးဝင်း ဘယ်အထိခြောက်
လှန့်နေမည်မသိ။ ရဲမှူးကြီးအိမ်ဝင်းထဲအထိ လူကြီးလူကောင်း
ယောင်ဆောင်ကာ ဝင်လာနိုင်သည့်သိန်းထွေးဝင်းကို ဝတ်မှုန်
ကြောက်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုရန်မှူမှာထက် ဆရာတို့သားအဖကို
ထိပါးမှာစိုးလို့ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာက သားကို လက်ကဆွဲ၊ အတာ့ကိုပုခုံးဖက်ပြီး

အရှိန်တက်နေကြသည့်လူအုပ်ထဲမှ အသာလစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ကလေးမြို့၏ဆောင်းညထဲမှာ ဆိုင်ကယ်စီးကြရတော့ ချမ်းအေး
မှုက အရိုးကွဲမတတ်။

ဆရာကတော့ ဆိုင်ကယ်စီးလက်အိတ်နှင့်။ ကလေးက
လည်း လက်အိတ်နှင့်။ ဝတ်မှုန်တစ်ယောက်သာ လက်အိတ်တွေ
ဘာတွေ ဝတ်လေ့ဝတ်ထမရှိလို့ အေးလိုက်တာ။ ကလေးကို
အလယ်တွင်ညှပ်ပြီး ဆိုင်ကယ်စီးသည်မို့ အတာက နောက်ဆုံး
မှ။

“ဝတ်မှုန်၊ ပြုတ်ကျမယ်နော်။ ကိုယ့်ကိုဖက်ထား။ သား
နဲ့ရောဖက်”

ဆရာက နောက်လှည့်အော်တော့ ချမ်းနေသည့်ဝတ်မှုန်
၏လက်ကလေးများ ဆရာသားမွေးဂျာကင်အောက် လျှိုလိုက်
သည်။ အား... နွေးသွားတာပဲ။ သားအဖနှစ်ယောက်လုံးကို ကျုံး
ဖက်ထားလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်စီးနေရသည်မို့ စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံမှု
ရသွားသည်။

သို့သော် သိန်းထွေးဝင်းတို့ ဘယ်အချိန်ထိ ဘယ်လို
နှောင့်ယှက်နေမှာလဲဟု တွေးမိတော့ အရိုးကွဲမတတ်အေးသည့်
ဆောင်းညထဲပေမယ့် သူမရင်ထဲ မီးလိုပူလာရသည်။

ကမ္ဘာကြီးရယ်...

ချမ်းအေးလှပတဲ့ ဒီညလေးမျိုး ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ နောက်
တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ပေးသနားလိုက်ပါဦးနော်။

အခန်း (၁၁)

အိမ်ရောက်တော့ ကိုးနာရီခွဲနေပေပြီ။ သားက လမ်းမှာ
တင် အိပ်လာသဖြင့် ဝတ်မှုန် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ချက်ချင်းဆင်းမရ။
ကလေးကိုပွေ့ချီထားရ၏။

“နေဦး ဝတ်မှုန် ကိုယ်ဆင်းပြီးမှဆင်း။ သားက တကယ်
အအိပ်ကြီးတယ်ကွာ၊ ဖုအေအတိုင်းပဲ။ ကိုယ်လည်း ငယ်ငယ်က
သိပ်အအိပ်မက်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာ တကယ်ခွဲစိတ်ဆရာပန်ကြီးဖြစ်လာတာ
ပါပဲ”

“ငါ့သြော်၊ အဲဒါကတော့ ဉာဏ်ကောင်းလို့ပါ။ ကိုယ့်

ငယ်ငယ်က စာကျက်ရင် ခဏလေးနဲ့ရတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်
ငယ်ငယ်က အရမ်းတော်တာ။ အဟဲ့... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချီးမွမ်း
ရတာလေ။ မရှက်ပါဘူး။”

ဆိုက်ကယ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းရပ်ပြီး သူက ညင်သာစွာ
အရင်ဆင်းသည်။ ပြီးမှ ဝတ်မှုန်ပွေ့ဖက်ထားသည့်သားကို လက်
လွှဲယူ၏။

“အို!”

ကလေးကို လက်လွှဲယူတော့ သူ့လက်များက သူမ၏
ရင်ခွင်ကို တိုးတိုက်သွား၏။

“အာ... ဆောရီး၊ ဆောရီး၊ ကိုယ်မူးနေတယ်ကွာ။
သားကိုလည်း မနိုင်တော့ပါဘူး။ မင်းကိုလည်း မနိုင်တော့ဘူး။
ကြည့်လုပ်ပါဦး။”

တစ်လမ်းလုံး ဆိုင်ကယ်မောင်းလာသည်ဆရာ ခုမှ ငွေ
ဖောက်လာပြီလား။ အေးလေ... သူ နည်းနည်းမူးနေတာပဲဟာ။
သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ယိုင်တိုင်တိုင်။ ကလေးကိုလည်း ဝတ်မှုန်ကုပ်
ပြန်ပေး၏။

“ဒါဆိုလည်း ဆရာ အိမ်တံခါးဖွင့်”

“အား... ကိုယ့်မျက်လုံးတွေ ပြာနေပြီ။ ဘာဖြစ်သွား

တာလဲ၊ ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းထန်နေသလိုပဲ”

“ရှင်!”

ဘောစောက သူမ၏ရင်ခွင်နံရံကို ထိတွေ့လိုက်ရလို့လား။
ဝတ်မှုန်မျက်နှာလေး ရှက်သွေးနှင့် နီနေသလို ဆရာမျက်နှာက
လည်း အရက်ကြောင့်လား၊ အရှက်ကြောင့်လား။ ခပ်နီနီ။

“ကဲပါကွာ၊ ကိုယ်ပဲ သော့ရအောင် ဖွင့်ပါမယ်”

သူက သော့ကို အတန်ကြာအောင်ဖွင့်မှ ဖွင့်လို့ရသွား
ခဲ့သည်။ ဆရာမျက်လုံးများက ခိုဝေဝေ။

“ကဲ၊ ဝင်၊ သားကို ကိုယ်မချီတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်မပို့ပေးပါမယ်”

သားကိုယ်လေးကို ယုယစွာပွေ့ချီပြီး ဝတ်မှုန် ဆရာအိပ်
ခန်းထဲသို့ ပို့ပေးပြီး စောင်ခြံပေး ခြင်ထောင်ချပေးခြင်းများ ပြု
လုပ်နေစဉ် ဆရာက အပြင်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခွေတီခွေခေါက်ထိုင်
နေခဲ့သည်။

ခါတိုင်းက အတာလို့ သူထင်စဉ်က ရင်းရင်းနှီးနှီးပူးပူး
ကပ်ကပ်နေခဲ့ပေမယ့် ယခုကဲ့ သူဆင်ခြင်ရမှန်းသိပါသည်။ ဝတ်
မှုန် သားကိုသိပ်ခဲ့ပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့မှ ဆရာက ဒုဗယ်၊
ဒပိုင်နှင့် နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

၂၁၂ ❀ ကြယ်စင်မျှောဝေ

“ဝတ်မှုန်”

“ဗျာ... ဆရာ”

ဝတ်မှုန် အလိုလိုသွေးလန့်နေမိသည်မှာ ဘာကြောင့်
မသိ။ အစကမကြောက်မိပေမယ့် သည်ညတော့ အရမ်းကြောက်
နေမိ၏။

“အား... ဆရာ အရမ်းမူးတယ်ကွာ။ အမူးပြေအောင်
သံပရာရည်ချဉ်ချဉ်လေးတစ်ခွက်လောက် လုပ်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

သည်တော့မှ သက်ပြင်းချပြီး ဝတ်မှုန် မီးဖိုဘက်သို့
လှစ်ခနဲပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဆရာကတော့ မူလနေရာမှာ အရပ်ကြီး
ပြတ် ပြန်ပြီးပုံကျသွားခဲ့၏။

ဟုတ်မှာပဲ။ အူရိုင်းတွေက တဖြည်းဖြည်းငိုမူးလာတတ်
သတဲ့။ ဆရာ တဖြည်းဖြည်းငိုမူးနေတာလား။ ဘုရားရေ! အမူး
လွန်ပြီး အအေးပတ်ရင် သေတတ်တယ်တဲ့။ ငါ သူ့ကိုအသေမခံ
နိုင်ပါဘူး။

ဝတ်မှုန် သံပရာရည်ကို အမြန်ဆုံးဖျော်ပြီး အပြင်သို့ပြန်
ထွက်ခဲ့တော့ ဆရာ ညှော်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဆက်တီတွေကြား
ထဲ ခွေတီခွေခါက်။ ဆို! စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလာပြန်ပြီ။ သူ့ဗလ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြီးကို ငါဘယ်လိုထူပြီး ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ။ သံပရာရည်
ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ဝတ်မှုန် ဆရာပန်းကိုအတင်းလှုပ်နှိုး
ရ၏။

“ဆရာ... ဆရာ၊ သံပရာရည်ရပြီ။ ထလေ”

“အင်း... အဲ”

ဆရာ တမင်လုပ်နေတာတော့ မဟုတ်နိုင်။ အင်း၊ အဲနှင့်
သာ ထူးနေသည်။ လူက မလုပ်။ ဝတ်မှုန် အတင်းဆွဲထူလိုက်
တော့ သူမကိုဖက်ကာ သူ့ကြမ်းပြင်သို့ပြန်လဲကျသွား၏။

“အို... ဆရာ... ဆရာ”

ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဝတ်မှုန်ကို သူ့သားအမှတ်နှင့်များ
ဖက်ထားသလား။ သူမ ရုန်းလို့မရ။ သူ့ပါးစပ်မှလည်း ဗလုံးဗထွေး
နှင့် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။

“အေး... အေးရယ်၊ ကိုယ်တို့သားအဖကို ပစ်ထား
ရက်လိုက်တာ”

ဘုရားရေ! အေးဆိုတာ သူ့ရဲ့ဆုံးသွားတဲ့မိန်းမမဟုတ်
ဘူးလား။ ဝတ်မှုန် ဘုရား၊ တနေဆဲ သူ့ ကမူးရှူးထိုး နွားသိုးကြီး
ပြတ်အမူအရာများကြောင့် ဝတ်မှုန် အတင်းပင် သူ့ကိုဆောင့်တွန်း
ကာ ထရပ် ပြေးခွာလိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူကတော့ နေရာမှာပင် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားလျက်။
ဆရာ တမင်လုပ်တာတော့မဟုတ်နိုင်။ အရက်နှင့်အိပ်ချင်မှူးတူး
စိတ်ကြောင့်ဖြစ်မည်။ သို့သော် ဝတ်မှုန်မှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသည့်
အဝတ်အစားများကို ဖုံးဖိရင်း ဆရာအပေါ်မညာတာနိုင်တော့။

သူ ဒီမှာပဲ အိပ်ပေစေတော့။ အရက်မှူးနေသူကို စေတနာ
တွေပိုနေလျှင် စောစောကထက် အဖြစ်ဆိုးသွားလိမ့်မည်။ သူမ
ဆရာအခန်းထဲမှ စောင်တစ်ထည်ကိုသွားယူကာ ဆရာကိုယ်ပေါ်
သို့ ကပ်ကပ်သပ်သပ်ခြုံပေးလိုက်သည်။ ဆက်တီများကိုလည်း
နောက်သို့ရွှေ့ပေးထားလိုက်၏။ ကြမ်းပြင်ဆိုပေမယ့် သစ်သား
တွေမို့ ဆရာ ဒီလောက်အအေးပတ်မည်မထင်။

ထို့နောက် သားကို သွားပွေ့ချီလိုက်ပြီး ဝတ်မှုန် ကိုယ့်
အခန်းထဲသို့ ခေါ်သိပ်လိုက်သည်။

ဆရာနီးလာရင်တော့ သူမကိုအပြစ်တင်လေမလား။ သို့
သော် သူမ မတတ်နိုင်ပါ။ အပြစ်တင်တာကိုပဲ ခံလိုက်ပါမည်။

အခန်း (၁၂)

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ဆရာက ဝတ်မှုန်ကို
အပြစ်မတင်သည့်အပြင် သူ့အမူးလွန်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုလည်း တွေး
ပြီး ရှက်နေပုံရလေ၏။ ပြီးတော့ ဆရာဟာ သူတစ်ပါးကိုအပြစ်
မတင်တတ်သည့်အပြင် ဖြူစင်သည့်နည်းသားပိုင်ရှင်မို့ သူ့ကိုစောင့်
ခြုံပေးခဲ့တာကိုပင် ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံး။

အဲဒီမနက်က လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ဆရာ မျက်နှာမထား
တတ်အောင်ဖြစ်နေပြီး လက်တွေက တုန်တုန်ယင်ယင်။ ဝတ်မှုန်
ကတော့ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ခွံပေး၊ မုန့်ခွံ
ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်နေ၏။

သားကတော့ ဒီမနက် အထူးပြီးခွင်ပြီး စကားတွေများ
နေလေသည်။

“ဦးဦး၊ ညက သားသား အရမ်းအိပ်လို့ကောင်းတယ်။
မေမေရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်နေတယ်လို့ အိပ်မက်မက်နေသေး
တာ ဖေဖေသိရဲ့လား။ မိုးလင်းတော့မှ ဦးဦးရင်ခွင်ထဲရောက်နေ
တာ သိရတယ်။ မိုက်တယ်ဗျာ၊ ဦးဦးရင်ခွင်က အရမ်းနွေးတာပဲ၊
နောက် ဖေဖေနဲ့အိပ်တော့ဘူး၊ ဦးဦးနဲ့အိပ်တော့မယ်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း”

သူ့ခမြာ စကားလည်းများများမပြောရဲ၊ အလိုလိုအာစေး
ထည့်ထားခံရသလိုဖြစ်နေ၏။

“ဖေဖေက လူကြီးပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းအိပ်ပေါ့။ ဒါမှ
မဟုတ် သားတို့နဲ့လာအိပ်လေ။ ဖေဖေအခန်းထဲတော့ ဦးဦးက
လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာကွာ... ဒီကောင်”

ဒေါက်တာမျက်နှာကြီး ပိုပြီးနီရဲလာရာမှ ဝတ်မှုန်ကိုလည်း
အပြစ်မကင်းသလို ခိုးကြည့်ပြီး...

“ညက စောင်ခြုံပေးထားတာ ကျေးဇူးပဲ။ မဟုတ်ရင်
အအေးပတ်သေမှာ။ ညက ဟော်တော်အေးတယ်”

ဝတ်မှုန် ဘာမှပြန်မပြောမိပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညက သူ့
ကိုထူရင်း လုံးလားထွေးလားဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူမလည်း တွေးမိ
တိုင်း ရှက်နေမြဲ။

စားသောက်ပြီးတော့ ဒေါက်တာ ဆေးခန်းသို့သွားလေ
မှ ဝတ်မှုန် နေသာထိုင်သာရှိသွား၏။ ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့
သားနှင့်အတူ အိမ်မှာပဲ မေမေပျောက်ပျောက်နေလို့ရမည်။

တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေမအားရသည်မို့ သည်အဖြစ်
အပျက်ကို ဝတ်မှုန် မေ့ထားလို့ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

အတာ ဒေါက်တာကို ရှောင်ဖယ်ဖယ်နေလို့ရသမျှ နေ
ခဲ့တာ သုံးလေးရက်ပင် ရှိချေပြီ။

မနက်စာဆိုလည်း အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေးထားပြီး အုပ်
ဆောင်းနှင့် အုပ်ထားလိုက်၏။ သူ စားနေကျအချိန်မှာ စားလိုက်
ပေါ့။

နံနက်စာ ညစာ အားလုံး ဒီအတိုင်းပါပဲ။ သူမရဲ့တာဝန်
မလစ်တင်းစေရပေမယ့် ဒေါက်တာအနားသို့ သူမ မကပ်တော့

ခါတိုင်းလို သားနှင့်သူ့ရှေ့မှာ၊ သူ့မြင်ကွင်းမှာ ကစားတာတွေ ရယ်မောရွှင်ပျတာတွေလည်း မလုပ်မိတော့ပါ။ ဝတ်မှုန်ရဲ့ဘဝက ဆင်သေကောင်စီး လိုက်သွားရသည့်ကျီးမိုက်လိုဆိုလျှင်ဖြင့် သူမ ပင်လယ်ဝသို့ရောက်တော့မည်။

ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ထဲမှာ စုန်းစုန်းနစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့၏။ တစ်ဖက်မှာ သူမရဲ့အကြောင်းကိုသိသွားသည့် ဒေါက်တာ။ တစ်ဖက်မှာတော့ အစွယ်ဖြူးဖြူး ဘီလူးနှင့်တူသည့်ဖေဖေ တို့အဖွဲ့။

ဝတ်မှုန်မှာ လွတ်လမ်းမရှိတော့။ လမ်းတွေပိတ်နေခဲ့ ပေပြီ။ ရှေ့ဆက်ဘာတွေဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲဟု သူမ စဉ်းစား လို့မရ။

တင်းတင်းရစ်ရစ်ချည်မိသည့် ကြိုးနှစ်မျှင်ကြောင့် သေမထူး နေမထူးလို့ ထင်ခဲ့မိသည့်ကိုယ့်ဘဝကို ဝတ်မှုန် ခင်တွယ်နေမိ၏။ သူမ ဒီနှံမှရုန်းမထွက်ချင်။ နောင်ခါလာနောင်ခါဝေးပေါ့လော-

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတာဆိုတာ ခိုင်ဝတ်မှုန်ရယ်လို့ သိသွား သည့်နောက်၊ မွေးနေ့ပွဲမှအပြန် ဆရာနှင့်လုံးထွေးခဲ့ရသည့်အဖြစ် အပျက်ရဲ့နောက်မှာ သူမ ဆရာ့အပေါ် အနေအထိုင်ပို၍သိသိ ဆင်ခြင်မိပါသည်။

ယခုဆို သူမဟာ တစ်နေ့လုံးနေလို့မှ ဆရာ သူမကို တစ်ခါမမြင်ရအောင် သိုသိပ်နေခဲ့၏။

ဝတ်မှုန် ယောက်ျားလေးယောင် ဆောင်နေခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို ဆရာကလည်း မမေး။ သူမကလည်း မပြောဖြစ် ခဲ့။ ကိုယ် ယောက်ျားလေးယောင်ဆောင်ခဲ့တာ သူ့ကိုဖြားယောင်း သွေးဆောင်ဖို့မဟုတ်ကြောင်းတော့ ဆရာလက်ခံနားလည်စေချင် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ဆရာ့ကို ဒီလောက်ရှောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

လုပ်ကိုင်ပေးစရာရှိသည်များကို နောက်ကွယ် ခပ်ဝေး ဝေးမှသာ သူမလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ ယခုလည်း ဒေါက်တာနှောင် ဖွဲ့ ညစာစားဖို့ ဝတ်မှုန် ပြင်ဆင်ပေးနေခဲ့သည်။ သားကတော့ (၆)နာရီကတည်းက ထမင်းစားပြီးသွားပေပြီ။ ယခု ဝတ်မှုန်နှင့် အတူကစားဖို့ သားက သူ့စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အိမ်စာရေးရင်းနှင့် စောင့်နေ၏။

ယနေ့ည ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏ဆေးခန်းက ည (၈)နာရီ ကျော်သည်အထိ လူနာက မကုန်သေး။ သူထမင်းဆာရောမည်၊ အတန်ကြာမှ ဆေးခန်းပိတ်ပြီး သူနာပြုဆရာမလေး ပြန်သွားတာ တွေ့လိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာ ထမင်းစားဖို့ ဟင်းတွေနွေးပြီး ထိုင် မှုန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

နောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲရှောင်ထွက်လာခဲ့ပြီး သား၏စာကြည့်ခန်းသို့ သူမလာခဲ့သည်။

“ဟောတော့”

သားက သူမကိုစောင့်ရင်း စားပွဲပေါ် မျက်နှာလေးတင်လျက် အိပ်ပျော်နေလေ၏။ သနားစရာ သား၏မျက်နှာဖောင်းဖောင်းလေးကို ခိုင်ဝတ်မှုန် ငုံမွှေးမိသည်။

မေတ္တာငတ်နေရှာသူလေး...

ဖခင်ကလည်း အလုပ်တွေများလှသူ...

ဒါကြောင့်လည်း ကလေးက တွယ်မိတွယ်ရာအဖြစ် ခိုင်ဝတ်မှုန်ကို အရမ်းတွယ်တာနေခြင်းဖြစ်မည်။ ယခုတော့ သား၏အိပ်ရာသည် ခိုင်ဝတ်မှုန်၏ကုတင်ပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူမ သားကို ညင်သာစွာ ပွေ့ချီလိုက်ပြီး မိမိအခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့တော့ ဆရာနှင့်တိုးတော့သည်။

“ဟင်! သား အစောကြီးအိပ်သွားပြီ ဟုတ်လား။ မှန်းစမ်း!... ကလေးနေကောင်းရဲ့လား”

ညွှတ်ခန်းသို့အဖြတ်မှာ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ သူမထံသို့ လျှောက်လာ၏။ သူ့သားကိုဦးကြည့်ပြီး နူးလေးကိုမွှေးတော့ သူ့ဦးခေါင်းက ဝတ်မှုန်၏ရင်ခွင်နုနုနှင့် သွားထိသည်။ အနီးကပ်

ပုံစံက တော်တော်နှင့်မခွာ။ သူမ အဖျားတက်သလို တုန်ရီလာခဲ့တာ ဘာကြောင့်မသိ။

“ပေး... သားကို ကိုယ်ချီခဲ့မယ်။ မင်းမနိုင်တော့ဘူး”

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သူ သားကိုလက်လွှဲယူသည်။ ဝက်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်လို တစ်ရစ်ထွားကျိုင်းသောသားသည် သူ့လက်ထဲမှာ အရပ်ကလေးသဖွယ်။

“အို!...”

ကလေးကို လက်လွှဲလက်ပြောင်းမှာ သူမနှင့်သူ အထွေးထွေးအယှက်ယှက်။ ဒုက္ခပါပဲနော်။

ဤပုံအတိုင်းဖြင့် ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်ရပါလိမ့်မည်။ မဆံ့နိုင်မည့်ဘဝတွေမှာ ရောဂါမကျွမ်းမီ အမြန်ဆုံးခွဲခွာမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုတောင် ရောဂါက နသေးရဲ့လား။

ခွဲခွာဖို့စဉ်းစားကြည့်လိုက်တိုင်း ရင်ကိုနင်းဖျစ်ဆုပ်ချေသကဲ့သို့ ခံစားနေရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ရင်ထဲမှာ မီးလိုပူလောင်နေရတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

သားကိုသွားသိပ်နေစဉ် ခိုင်ဝတ်မှုန် အခန်းထဲသို့ လိုက်မသွားတော့ပါ။ မိမိသည် အတာမဟုတ်တော့။ အပျိုစင် ခိုင်ဝတ်မှုန်ဖြစ်သွားမေ့ပြီ။

သူလည်း ကလေးအဖေကြီးမို့ ကလေးသိပ်တတ်ပေမည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာလည်း သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးပြီးပြီမို့ မီးဖိုထဲမှာပဲ သိမ်းစရာရှိတာ လုပ်စရာရှိနေသည်များကိုသာ ဝတ်မှုန်လုပ်ကိုင်နေမိသည်။ ဆရာကိုလည်း ရှောင်ပြီပေါ့။

ယခုအထိတော့ အများအမြင်မှာ ဝတ်မှုန်ဟာ အတာဖြစ်နေဆဲ။ ဂျင်းဘောင်းဘီခပ်ပွပွနှင့် ဆွယ်တာခေါင်းစွပ်အပြာက ဖို့ယိုဟားယားမို့ စာခြောက်ရှပ်လေးလို။ မျက်နှာနုနုလေးမှာလည်း သနပ်ခါး မိတ်ကပ် ဘာမှတင်မထားခဲ့။

သားကိုသိပ်ပြီး ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ထမင်းစားခန်းဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်ပီပီ လက်ကိုသေချာစွာ စင်ကြယ်အောင် ဆေးနေဆဲ။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ခိုင်ဝတ်မှုန် လှစ်ခနဲ ထွက်ခဲ့သည်။ ဆရာစားပြီးချိန်လောက်မှ လာသိမ်းတော့မည်။

“နေပါဦး၊ အတာ၊ ကိုယ့်အနား ခဏလောက် လာထိုင်ပါဦး။ မင်းကိုပြောစရာတွေ ရှိနေလို့”

ဆရာခေါ်သံကြောင့် ခိုင်ဝတ်မှုန်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဟီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူ စစ်ဆေးမေးမြန်းတော့မည်ထင်သည်။ မိမိကရော အမှန်တရားတွေ ပြောနိုင်ပါမည်လား။ ပြောရဲလို့လား။

မိမိ၏ဘဝသည် အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ရာ တင့်တယ်ပါရဲ့လား။ ခိုင်ဝတ်မှုန် မျက်ရည်ဝဲရပြီ။ မလုံသည့်အိုး တုတ်မမိုးခင်ပဲ ကွဲတော့မည်ထင်ရဲ့။

မုသားစကားဆိုတာလည်း ရှေ့ဖုံးနောက်ပေါ်တာပါပဲ။ သို့သော် ခါးသီးသောအမှန်တရားများကို ခိုင်ဝတ်မှုန် လှစ်မပြရဲ့။ သို့သော် သူခေါ်တော့လည်း ဝတ်မှုန် အာမမခံရဲ့ပါ။ သူ့အနားသို့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကပ်သွားရသည်သာ။

“ထိုင်၊ မင်း ကိုယ့်ကိုရှောင်နေတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ”

သူက သူ့ဘေးမှာထိုင်စေတော့ ဝတ်မှုန် ထိုင်ရသည်။ ဆရာက ထမင်းအုပ်ထဲမှထမင်းကို သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ထည့်ရင်း ပွင့်လင်းသောစကားကိုဆို၏။

“မင်းရော မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား။ ကိုယ် မစားရသေးခင် မင်းစားလေ့မရှိတာ ကိုယ်သိတယ်။ ထိုင်၊ ကိုယ်ထမင်းထည့်ပေးမယ်”

“နေ... နေပါစေ ဆရာ၊ ကျွန်မ၊ ပြီးမှပဲစားပါ့မယ်”

ခိုင်ဝတ်မှုန် အထိတ်တလန့်ငြင်းဆို၏။ တကယ်လည်း သူနှင့်အတူ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း မစားရဲ့။ သိမ်ငယ်စိတ်ထက် ရုက်ရွံ့ကြောက်လန့်စိတ်က ပိုများလို့ပါ။

“မရဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက်မနှိပ်ချနဲ့လေ။ ရှစ် နာရီပဲကျော်နေပြီ။ တော်ကြာ အစာအိမ်တွေဘာတွေ ဖြစ်လိမ့် မယ်။ သားကိုကျွေးကတည်းက တစ်ခါတည်းထည့်စားလိုက်ရ မှာ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ကိုယ်တိုင် ပန်းကန်တစ်ချပ်ဆွဲယူပြီး ထမင်းလည်း ထည့်ပေးသည်။ ဖွန်းခက်ရင်း တင်ပေး၏။ ဝတ် မှုန် အလွန်စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူမ ဖွန်းခက်ရင်းနှင့် ကျင်လည် စွာ မစားတတ်တာရော၊ သူ့ကိုရှက်တာရော။

အင်း... ရှက်လို့သာ ရှက်မိသည်။ ဒေါက်တာနှင့်သူမ သည် ရွယ်တူတွေလည်းမဟုတ်၊ အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်ဆယ့်ငါး နှစ် ကွာလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့ကိုရွယ်တူလေးလို့ ဘာကြောင့် ထင်မိတာမသိ။

“စားလေ”

ဝတ်မှုန်၏ ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်းကလေးများကို ကြည့်ရင်း သူမ ဟင်းများထည့်ပေးသည်။ ဒီနေ့ ကြက်သားဆီ ပြန်နှင့် မုန့်ညင်းရွက်ချဉ်ရည်။ နောက် ဘာလချောင်ကြော်၊ ငါးခူ ကြော်။

“စား၊ ပြီးရင် ဒီည မင်း တကယ့်ကို ဆိုင်ကယ်ဦးသင်

ရမယ်။ ဒီည လသာတယ်၊ လမ်းမီးတွေလည်း လာတယ်”

“ဟာ... ဆရာ”

“ဆင်ခြေမပေးနဲ့တော့၊ မင်းဟာ မိန်းကလေးမို့ ပိုပြီး တော့တောင် လိုအပ်သေးတယ်။ ခါတိုင်းလို ခြေကျင်လျှောက် သွားနေလို့ မတော်တော့ဘူး။ စား... ထမင်းသာ မြန်မြန်စား”

ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲသို့ ယခုမှရောက်ရချေပြီ။ ခိုင်ဝတ်မှုန် ကလောဆောင်းညထဲ ချွေးတွေစို့လာရ၏။

ဖေဖေတို့အဖွဲ့တွေရော ငြိမ်နေကြပါလား။ စိတ်ပျက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဖေဖေကိုလှမ်းခေါ် နေကြသလား။ သွားခေါ်နေကြသလား။ ဝတ်မှုန် စိတ်တွေလေး နေမိသည်။

“ဟိတ်! စားလေ၊ ဘာလဲ... ဆိုင်ကယ်ဦးရမယ်ဆိုတာ နဲ့ ရင်ပြည့်သွားတာလား။ မင်းဟာလေ၊ ခေတ်လူငယ်မဟုတ် သလိုပဲ။ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က လူဝင်စားကျနေတာပဲ။ စား၊ ကိုယ်တောင် တစ်ပန်းကန်ကုန်ပြီ”

“ဟို... ကျွန်မ လက်နဲ့ပဲစားပါရစေ”

ဒီတော့မှ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ပြုံးရသည်။

“စောစောက ပြောရောပေါ့၊ သွား! လက်ဆေး၊ ပြန်

၂၆၆ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သလိုစား။ ပြီးရင် အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့။ ဦးထုပ်ဆောင်းခဲ့။ ခါတိုင်းလို
ရှောင်နေပုန်းနေလို့တော့ လုံးဝမရဘူးနော်။ ကိုယ် တကယ်စိတ်
ဆိုးမှာ။ ကြမ်းပစ်လိုက်မှာ”

ဝတ်မှုန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပြေး
လို့ပုန်းလို့ရမည်မဟုတ်တော့။ သူမထမင်းစားလို့တောင် မပြီးသေး။
သူက အိမ်ရှေ့မှ အဆင်သင့်စောင့်နေတော့သည်။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ...

လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရရုံပဲပေါ့နော်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၃)

“အင်”

စကတည်းက ယဉ်သကိုဆိုသလို ဆိုင်ကယ်ပေါ်စတက်
ရကတည်းက ဝတ်မှုန် စိတ်ချပ်သွားသည်။ သူက နောက်မှာ၊
သူမက ရှေ့မှာ၊ ပူးပူးကပ်ကပ် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထိုင်ရသည်။

အစကတည်းက သူများတွေ သင်တာမြင်ဖူးသည်ပင်။
ဒါကြောင့်လည်း ဝတ်မှုန် အကြောက်အကန်ငြင်းခြင်းဖြစ်သည်။
နောက်မှ သူက ညွှန်ကြားချက်တွေနှင့် သင်ပေးနေ၏။ လက်
နှစ်ဖက်က ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကို သူလည်းကိုင်၊ ကိုယ်လည်း
ကိုင်မို့ ဝတ်မှုန်မှာ ဆရာ့ချစ်စွမ်းထဲ ရောက်နေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၈ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

အိမ်ရှေ့ကတ္တရာလမ်းလျှောလေးမှာ လူလည်း ပြတ်နေပြီ။ ဆိုင်ကယ်ကို ညင်သာစွာမောင်းရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သူက သင်ပေးသည်။ ဝတ်မှုန်က တော်တော်နှင့်မမောင်းတတ်သေး။ သူမခေါင်းထဲမှာ သားများ နိုးနေမလား။ ခေါင်းရင်းအိမ်က ဒေါ်နန်းချိုကိုတော့ အစောင့်ထားခဲ့သည်။

“ဟိတ်! ကွေ့လေ၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ဉာဏ်ကလည်း ထိုင်းလိုက်တာ။ ခုထိမတတ်သေးဘူး”

သင်တာဖြင့် နှစ်နာရီမပြည့်သေး။ သူက စိတ်တိုနေခဲ့သည်။

“ကဲ... မြို့တစ်ပတ်လောက် စီးကြည့်ရအောင်။ ခုချိန်က လူရှင်းနေတာပဲ။ မြို့တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် မင်းလည်း တတ်ရောပေါ့”

သူပြောသမျှ ခိုင်ဝတ်မှုန် မလှုပ်မယှက် နာခံနေရသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သင်နေရတာမို့ ရင်ခုန်နှုန်းတွေ များနေပြီး ဘယ်နုပတ် ပတ်သည်ဖြစ်စေ တတ်မည်မထင်။

“ဆရာ၊ ညီလေးကို ဆိုင်ကယ်စီးသင်ပေးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့... ဟုတ်တယ်”

လမ်းတစ်လျှောက် နှုတ်ဆက်သူများကိုဖြေကြားရင်း သူ

ကတော့ လေကလေးတချွန်ချွန်။

ဪ၊ သူလည်း ပျော်နေသလားပဲနော်။ ခိုင်ဝတ်မှုန်ကတော့ မောပန်းလှပါပြီ။ ရင်ခုန်သံတွေနှင့်အတူ လူက တိမ်တွေကို စီးနေရသလို။ ထို့အတူ သားကိုလည်း စိတ်မချ။ အိမ်ထဲများ သိန်းထွေးဝင်းတို့အဖွဲ့တွေ ဝင်မွေ့နေလျှင် ဒုက္ခ။

“ပြန်ကြစို့ဆရာ၊ ကျွန်တော် မောပြီ”

“အေး၊ ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြစို့၊ ကဲ၊ မင်း... မောင်း။ ငါ နောက်က အဆင်သင့်ထိုင်လိုက်ခဲ့မယ်”

အပြန်မှာ သူက ဆိုင်ကယ်ကိုမထိန်းတော့။ ဝတ်မှုန်ခါးကိုသာ ဖက်လိုက်လာခဲ့သည်။ ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းကိုမသိ။ အတာဆိုတာ ခိုင်ဝတ်မှုန်မှန်း သိရက်သားနဲ့။

“အား... တိုက်ပြီ”

တစ်ဖက်မှ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တက်လာသည့်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လမ်းချိုးမှ ဘွားခနဲပေါ်လာသဖြင့် ဝတ်မှုန် လန့်ဖျပ်ပြီး အော်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အချိန်မီဆွဲထိန်းလိုက်သော်လည်း ဆိုင်ကယ် လဲကျသွားခဲ့သည်။ သူမတို့လည်း လမ်းဘေးခြုံပုတ်များထဲသို့ လွင့်စင်သွား၏။

“အား... ဟေ့ကောင် အတာ၊ မင်းဘာဖြစ်သွားသေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သလဲ”

တစ်ဖက်မှ ဆိုင်ကယ်က သိတောင်သိလိုက်မည်မထင်တောင်ပေါ်မြို့မို့ ည(၁၀)နာရီခန့်ပေမယ့် လူခြေတိတ်လို့ အေးစက်နေခဲ့ပြီ။

ခိုင်ဝတ်မှုန် လဲကျသည့်နေရာမှာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ဘယ်နေရာမှ မနာပါ။ ပွယောင်းသောဝတ်စုံများကြောင့်လား၊ ခြုံပုတ်ပေါ်ကျလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သွေးပူနေလို့လည်းဖြစ်မည်လမ်းကလည်း မြေညီလမ်းကလေး။ သူမ ရှက်လို့ငြိမ်နေသည်။ တော်တော်အတတ်ဆန်းတဲ့လူကြီး။

ဝတ်မှုန်ထဲမှ အသံမကြားတော့ သူက ပျာယာခတ်စွာ ပြေးလာခဲ့သည်။

“အတာ၊ ဘယ်ထိသွားသလဲ၊ မင်းကွာ... အတော်ညံ့တဲ့ကောင်”

ပြောရင်း သူက လက်မြန်ခြေမြန်နှင့် ဆွဲပွေ့ထူခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ပီပီ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် လက်ကလည်း ဒဏ်ရာရှာ၏။

“ထ... ထကြည့်စမ်း အဆစ်များ လွဲသွားသလား”

သူက ဝတ်မှုန်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထူ ထစေပြန်သည်။

“အား... နေဦး၊ ဆရာ၊ နည်းနည်းတော့ နာကယ်”

လမ်းဘေးသို့ အထုပ်လိုက် ပစ်ကျသည်မို့ အတွင်းကြေကြေသွားသလား။ သူ့ကြောင့်ပဲ အတွင်းကြေ ကြေသွားသလားတော့မသိ။ ဝတ်မှုန် အနည်းငယ်တော့ နာပါသည်။ ခြေထောက်တစ်ဖက်က ဟော့နှင်းထော့နှင်း။ ဒီတော့လည်း သူက ပွေ့ချီတော့မတတ်။

“မှားပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ် ဆတ်ဆော့မိတာ။ အေးလေ၊ ခုတော့လည်း တတ်သွားပြီပေါ့။ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ကောင်းကောင်းစီးတတ်သွားမှာပါ”

“အာ... အာ၊ တော်ပါပြီဆရာရယ်၊ ပြန်စို့... ပြန်ကြစို့၊ သားနိုးနေလိမ့်မယ်”

အပြန်မှာတော့ ဝတ်မှုန်က သူ့နောက်မှ ဖားပျံသဖွယ် ကပ်လိုက်ရတော့သည်။ ခါးတော့မဖက်ချင်ပါဘူး၊ ရှက်စရာ။

“ဟေ့ကောင် လိမ့်ကျလိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုဖက်ထား၊ အားမနာနဲ့”

“ရတယ် ဆရာ”

“ရတယ်မလုပ်နဲ့ အတာ၊ ပြုတ်ကျလိမ့်မယ်”

“အတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ခိုင်ဝတ်မှုန်”

သူမစကားကြောင့် သူပြီးလိုက်သည်။ သို့သော် သူမက

လူလည်ကြီးပါ။ ဘုရားရေ၊ ဖေဖေလိုလား။ ဖေဖေလို လူညာကြီးလား။ ပျော်ရွှင်နေသည့်ဝတ်မှုန်စိတ်တွေ ဖေဖေကိုသတိရလိုက်သည့်အခါ နောက်ကျိသစ်ထေးသွား၏။

“ဟေ့! အတာဖြစ်ဖြစ် ဝတ်မှုန်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ခါးကိုမြဲမြဲသာ ဖက်ထား။ ဒါ အမိန့်။ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်”

သူက ဆိုင်ကယ်အရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်ရင်း အမိန့်ထုတ်တော့ ဝတ်မှုန် မနာခံလို့မရတော့ပါ။ ဆရာခါးထဲ လက်လျှိုဖက်ရင်း အေးချမ်းလှသည့်ဆောင်းညထဲမှာ သည်အဖြစ်ဟာ အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို။

“ဝတ်မှုန်”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ (၁၁)နာရီတိုးတော့မည်။ သားက မနိုးသေး။ တစ်ဖက်အိပ်မှ ဒေါ်နန်းချိုကလည်း အိပ်ချင်သဖြင့် ချက်ချင်းပြန်သွားခဲ့သည်။

ဆိုင်ကယ်လဲတုန်းက အဝတ်တွေ ပေကျဲခဲ့သဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်အခန်းမှာကိုယ် အဝတ်လဲကြရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဝတ်မှုန် ထွက်ခဲ့ဦး၊ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်မယ်”

ဒေါက်တာလှမ်းခေါ်သဖြင့် သူမ ထောင့်ထောင့်နဲ့ဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာရ၏။ ဆရာက သူမ၏ဒဏ်ရာများကို လှန်ကြည့်မည်ပြင်တော့ ဝတ်မှုန်ရှက်လို့ တွန့်နေရသည်။

“နေပါစေ ဆရာ၊ ဝတ်မှုန်ဘာသာ ဆေးထည့်ပါ့မယ်”

ဒူးစုတ်သွားပြီး ခြေသလုံးလည်း ပွန်းရှသွားပေမယ့် ဝတ်မှုန် ရှက်ပါသည်။ လှန်မပြရဲပါဘူး။ သို့သော် ဆရာက စိတ်မြန်လက်မြန်။ သူမ၏ဘောင်းဘီပွပွလေးကို ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်သည်။

“အာ!”

အနာကို အရက်ယုံနှင့်ပွတ်ပြီး ဆေးထည့်၊ ပလာစတာကပ်နေတော့ ဝတ်မှုန်အံ့ကြိတ်ပြီး မျက်ရည်ဝဲချင်ချင်။ သာမန်ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ငိုပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် သူမဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို အံ့ကြိတ်ခံနေသဖြင့် ဆရာကရုဏာသက်ရသည်။

“ဝတ်မှုန်”

ဆရာ၏နီရဲဝေအကြည့်၊ ဆွေးမြည့်သည့်ခေါ်သံကြောင့် ဝတ်မှုန်ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်းခနဲပေါက်ပြီး လူရိုင်းတွေ ဗုံတီးသလို

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာယာတွေနဲ့ မဖမ်းစားလိုက်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ဒီပန်းလေးက နဂိုကတည်းက ယဲ့ယဲ့လေးပါ။ ရင်ထဲကအချစ်တွေကို မနိုင်ရင်ကာ သိမ်းဆည်းသော့ခတ်ထားရတာပါ။

ပွန်းပဲ့ရာများကို ဆေးထည့်ပေးပြီးတော့ ဒေါက်တာက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကောင်မလေးကို စပါးကြီးမြွေကြီးနွယ် ရစ်ပတ်ပွေ့ယူလာခဲ့သည်။ သူမ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရ၏။

“ဆရာ”

“ချစ်တယ် ကလေးရယ်... အရမ်းပဲ”

သူ့လက်များက အထူးပင် သန်မာနေခဲ့ပြီး သူမကိုမွှေဖက် ဖျစ်ညှစ်နေပုံက အရူးအမူး။

ဒါဟာ ဟိုးရှေးရှေးကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ အိမ်ကြီးရှင်နဲ့ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မရိုးနိုင်တဲ့ဇာတ်လမ်းမျိုးလား။

အတွေးဖြင့် ရင်နင့်ဆဲ၊ မှတ်သိပ် ကြမ်းရိုင်းသည့်သူ့ အနမ်းများမှာ သူမ မေ့မူးမတတ်။

“ဟင့်အင်း... ဆရာ”

မကြာမီ သူမ သူ့ကို ရုန်းဖယ် ထရပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ခြေထောက်ကလေးတစ်ဖက် ထောင့်ထောင့်ဖြင့် သူမ ညှော်ခန်းထောင့်သို့ အပြေးကလေး သွားရပ်နေမိသည်။

“ဝတ်မှုန်”

ဆရာက လက်ဆန့်တန်းပြီး စိုးရိမ်တကြီးခေါ်၏။ ခိုင်ဝတ်မှုန် မယာယာနိုင်တော့ပါ။ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိရမှာတဲ့လား။

“တော်ပြီ ဆရာ၊ ဝတ်မှုန် ဆရာ့ကို ဘုရားလောက်နီးနီး အထင်ကြီးခဲ့မိတာ။ ခုတော့ မှားတယ်၊ ဆရာလည်း ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ယောက်ပဲ။ အတ္တကြီးတဲ့ယောက်ျားပဲ”

“ဟာ... ဝတ်မှုန်၊ ကိုယ့်ကိုအထင်လွှဲနေပြီ၊ ကိုယ် မင်းကိုတကယ်ချစ်တာပါ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့စကားကြောင့် ခိုင်ဝတ်မှုန် တိုးတိုးညှင်းညှင်းရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမရယ်သံက အသည်းအက်သံ။

“ဘာလဲ ဆရာ၊ အိမ်ကြီးရှင်တစ်ယောက်က အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးလား။ မကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းချစ်လိုက်တဲ့အချစ်မျိုးလား ဆရာ”

သူမစကားကြောင့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ပျားတုပ်ခံလိုက်ရသလို ဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။

“ဝတ်မှုန် ကိုယ့်ကိုအထင်လွဲနေပြီ။ ကိုယ့်အချစ်ကို နားလည်လိမ့်မယ်ထင်တာတော့ ကိုယ်မှားသွားပြီ။ ကိုယ် မင်းကို အတာဘဝကတည်းက သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ မင်းဟာ မိန်းကလေးလားလို့ အမြဲသံသယရှိခဲ့တယ်။ နောက် မင်းဟာ ဝတ်မှုန်ဖြစ်သွားတော့ ကိုယ့်အချစ်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်လာရတယ်။ ကိုယ်ဟာ လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်ပါ ဝတ်မှုန်။ မင်းကို ကိုယ် တကယ်ချစ်တာပါ။ မင်းအယူအဆတွေက တစ်လွဲချည်းပဲ”

မတ်တပ်ရပ်နေရတာ ခြေထောက်နာလာသဖြင့် ဝတ်မှုန် အခန်းထောင့်ကြမ်းပြင်မှာပဲ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ဂွမ်းဘောင်ဘီပွပွလေးနှင့် သိုးမွှေးဆွယ်တာအဝါလေးက သူမကို ချောမော နဖတ်သည့်မိန်းမပျိုလေးအသွင်ပဲ ပေါက်၏။

“ကျွန်မ အိပ်တော့မယ်ဆရာ၊ ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ဆရာ အပျော်တမ်းရည်းစားထားဖို့အတွက်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့မလိုက်ဖက်ပါဘူး။ တခြားသင့်တော်ရာတစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲ ရှာမိနော်”

ပြောပြီး ခိုင်ဝတ်မှုန် နေရာမှထရပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“အာ... အရေးထဲ”

သွေးအေးသွားသည့်ခြေထောက်ကလေးက လေးဖက်

ကြိုးထပေမယ့် ချက်ချင်းမရ။ ဒေါက်တာနောင်ဖို့ သူမအနားသို့ လျှောက်လာပြီး ဝတ်မှုန်ကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ သူမက ရုန်းဖယ်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွား၏။

“မင်း ဘာပဲပြောပြော မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပွေ့ဖက်ရင်း သူ အနမ်းတွေ ဆင်လာပြန်တော့ ဝတ်မှုန် ချက်ချင်းရုန်းဖယ်မရ။ သူမ ဆရာကိုချစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မသာယာ။ သူမမှာ သတိအမြဲရှိနေသဖြင့် အချစ်က တိုးမဝင်။

ဒါ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့တာလား...

ကျားနဲ့သမင် တွေ့တာလား...

ကွေ့ရင်း ရှောင်ရင်း၊ လှော်ရင်းခတ်ရင်း ဒီမြစ်မှာ သူမ အကျဆုံးမခံနိုင်ပါ။

ခိုင်ဝတ်မှုန်မျက်ဝန်းထဲမှာ ဖေဖေရပ်သွင်က ထင်ထင်ရှားရှား ပြက်ပြက်လင်းလင်း ပေါ်လာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ မေမေ... ဒေါ်ခင်မေအေး၏ရုပ်လွှာ။

ပြီးတော့ လောကရဲ့ဇာတ်နိမ့်သူမလေး ခိုင်ဝတ်မှုန်။ လူရာမဝင်လိုက်တာမှ ဖအေအရင်းကတောင် အရာမသွင်း။

ကြည့်စမ်း! အငယ်အနှောင်းကမွေးတဲ့ သမီးတဲ့။

သည်းလာတဲ့အတွေးတွေထဲ စီးပျောနေမိဆဲ။ သတိရတော့ သူမက ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အချစ်မုန်တိုင်းထဲမှာ လိမ့်လိမ့် လူးလူး။

သူမ ဆရာကို အတင်းတွန်းဖယ် ရုန်းထပ်လိုက်သည်။

“ဟာ! ဆရာ၊ ကျွန်မအရမ်းစိတ်ဆိုးလာပြီနော်။ ကျွန်မကို အနိုင်မကျင့်နဲ့။ ဒါ ဆရာချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သားသတ်သမားလိုပဲ ဆရာကိုထင်တယ်။ ဖယ်! လွှတ်! မနက်ကျရင် ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာမနေတော့ဘူး။ မုဒုံပဲ ပြန်တော့မယ်”

“ဝတ်မှုန်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့အသံက အလန့်တကြား။ သူ့ယစ်မှီးရီဝေနေသည့်အချစ်တွေ နှိုးထကုန်ပေပြီ။

“မခေါ်နဲ့၊ ကျွန်မ ဆရာကိုမှန်းတယ်။ ဆရာလည်း အားနည်းသူကို အနိုင်ကျင့်တတ်တာပဲ။ ဘာလဲ... တကယ်ချစ်တာပါလို့ ပြောဦးမလို့လား။ ဒါဆို လက်ထပ်မယ်လို့ပြောလေ။ ဒါဆို ကျွန်မ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်လိုတွေဖြစ်လို့ ဒီအခြေရောက်နေရတာလဲလို့ စုံစမ်းဦးလေ။ ဘာလဲ၊ ဆရာ့ကိုယ်ဆရာ သူငယ်နှစ်စားလေးလို ဘာမှမသိနားမလည်ယောင်ဆောင်နေတာလား”

အမြဲမလှုပ်တလှုပ်ပုံစံလေးနှင့် အတာ။ ယခုကျတော့လည်း သူမစကားတွေက လျှမ်းလျှမ်းတောက်။ အတာပုံစံက တကယ့်ကို ကျားသစ်မလေးနယ်။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ သူမကို ဒေါသတကြီးနှင့် ဆွဲကိုင်လှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲကွ၊ မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုအပေါစားကောင်မျိုး အောင့်မေ့လို့လဲ။ တဏှာရူးကြီး၊ အလကားကောင်ကြီးလို့ မှတ်နေတာလား။ ငါ့ရင်ထဲမှာ မင်းကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်နက်နေလို့ ဘာစကားမှမပြောနိုင်သေးတာ။ မင်းထင်နေသလို လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ မင်းထင်ရာတွေ စွတ်ပြောမနေနဲ့။ ငါ့အချစ်ကိုစော်ကားရင် လုံးဝသည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

သို့သော် သူမကလည်း အလျှော့မပေးပါ။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မဘယ်သူလဲ၊ ပြောလေ၊ ကျွန်မ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မဟာ ဂျစ်ပစီလား၊ ဂျလေဘီလား။ လူလည်ကြမ်းပိုးမလေးလား”

“တောက်! ငါ့ကိုင်လှုပ်ပစ်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်၊ သိတယ်... မင်းကိုယ်မင်း လည်လှပြီထင်မနေနဲ့၊ မင်းအကြောင်းတွေ ငါ့အကုန်သိတယ်။ ပြောရမှာအားနာလို့ ငါမပြောဘဲ နေတာ၊ ဒီလောက်ကြားချင်နေရင် ပြောမယ်၊ ငါ ဆရာမနော်ကျွန်းကို ခေါ်မယ်”

မိုင်းထားတာ။ မင်းအဖေနာမည် ဦးမျိုးဒင်၊ မင်းမေမေက ဒေါ်ခင်မေအေး။ မင်းတို့နေတာ မုဒုံ၊ မင်းက ဆယ်တန်းကို မနှစ်က သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ထားတယ်။ နောက်ပြီး မင်းဖေအေက မင်းတို့သားအမိကို မကြင်နာဘူး။ ပစ်ထားတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ရုန်းကန်ရှာဖွေစားရတယ်”

“တော်... တော်ပါတော့ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ဆက်ပြီး မကြားပါရစေနဲ့တော့”

ယခုတော့လည်း ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာ ဖွက်ပြီး သူမငိုနေရပါပြီ။ မိန်းမများ တယ်အသိရခက်တာပဲ။ စောစောကတော့ သူပဲ လူကို မတရားစွပ်စွဲပြီး စော်ကားမော်ကား။ ခုကျတော့လည်း သူ့ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံအားကိုးနေပြန်၏။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေမိသည်။ ခိုင်ဝတ်မှုန်၏ငိုရှိုက်သံများက သူ့ရင်ကို ပူလောင်နာကျင်စေပါသည်။ သို့သော် သူမလှုပ်ချင်။ ကိုယ့်မေတ္တာ ကိုယ့်အကျင့်သိက္ခာကို ရစရာမရှိအောင် ထိပါးပုတ်ခတ်သူဟာ ကိုယ် အဆမတန် ချစ်မြတ်နိုး ကြင်နာရသူလေးဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်နာကြည်းမို့ကောင်းလိုက်သလဲ။

ဒီကောင်မလေး မသိသားဆိုးလှချည်း။ ဒီကောင်မလေး

ဟာ ဘီလူးသရဲမလေး။ အချစ်ကဝေမလေးပါပဲ။

သူမကတော့ သူ့ရင်ခွင်မှာ အတင်းတိုးဝံ့ရင်း ဝိုကြွေး ရှိုက်ငင်ဆဲ။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ခံစားနေရပုံကို သတိတောင့်ထား မိရဲ့လားပင်။

“ဆရာရယ်၊ ဆရာတို့အရွယ်မှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ လက်တွေ့ကျကျ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ကြတဲ့အရွယ်မို့ ဆရာမှာ အချစ်မရှိတော့ဘူး။ ဆရာအချစ်ကို ဝတ်မှုန်သံသယဝင်တာ ဆန်းသလား။ ဆရာတို့နားလည်တဲ့အချစ်ဆိုတာ အဆာပြေစားသုံးရတဲ့ သစ်သီးလေးတစ်လုံးလောက်ပါ”

သူကပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အချစ်ဒဿနတွေ ဖွင့်လို့ ရိုက်ပစ်ချင်လိုက်တာ။ ခွေးမလေး... သူ ဆွဲကိုင်မထားသည်မို့ ပျော့ခွေကျတော့မည့်အနေအထားမို့သာ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ သူမပခုံးကို ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကြည်းမှုကမပြေ။

တစ်ဖက်သတ်စွဲချက်တင်နေသည့် ကောင်မလေး၏ စကားများကို သူနားထောင်နေရသည်။ ခံစားချက်တွေနှင့် အရူးအမူးဖြစ်နေသည့်ဝတ်မှုန်ကို သူတဖြည်းဖြည်းနားလည်ခွင့်လွှတ်ရသည်သာ။

“ကျွန်မက အထိနာလွန်းခဲ့သူမို့ ဘဝကို အလေ့အနက်

ထားလွန်းတာ အပြစ်လား ဆရာ။ အချစ်ဆိုတာ ကစားစရာမဟုတ်ပါဘူး။ အပျော်ချစ် မချစ်တတ်ဘူးဆရာ။ ကျွန်မက ချစ်မိသွားရင် လက်ထပ်တဲ့အထိ ချစ်ချင်တယ်။ ဆရာ ကျွန်မကိုလက်ထပ်လို့ မတင့်တယ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဘာမှအခြေအမြစ်မရှိတဲ့၊ ဂုဏ်ခြပ်ကင်းမဲ့တဲ့ ဂျစ်ပစ်သာသာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာ ကျွန်မရဲ့ဇာတ်လမ်းကို အလုံးစုံမသိသေးပါဘူး။ ကျွန်မမေမေလို ဖြစ်မှာ အရမ်းစိုးတယ်။ မေမေဘဝက သိပ်ပြီးသနားစရာကောင်းလွန်းလှပါတယ်။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အလိမ်အညာပလီတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့အချစ်ဆိုတာကြီးမှာ ယဇ်ပူဇော်ခံရတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါ။ ဖေဖေရဲ့အသုံးချခံဘဝနဲ့ မေမေသေဆုံးသွားခဲ့ရတာပါ။”

နာကြည်းချက်ကြောင့် စကားတွေပြောရင်း မောပန်းသွားသည့်ကောင်မလေးကို ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အလုံးစုံနားလည်မိပါသည်။ ညင်သာစွာ ပိုက်ပွေ့ယူယရင်း...

“မောမယ် အချစ်ရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေအားလုံး ကိုယ်သိပြီးသားတွေပါ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကိုယ်ချစ်နိုင်ပါတယ်၊ လက်လည်းထပ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်။ ဆရာ

အချစ်ကို မင်းအထင်မမှားနဲ့၊ မစော်ကားနဲ့တော့နော်”

“ကဲ... ထ၊ ကိုယ် မင်းအခန်းထိ လိုက်ပို့မယ်။ စိတ်ချပါအချစ်ရယ်၊ မင်းဆန္ဒမပါရင် ကိုယ် လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုအမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့တော့ ကိုယ်ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ မြင်ရုံမြင်ရပြီး နည်းနည်းလေးတောင် မတို့မထိဘဲနေရတာ တကယ်တော့ တော်တော်မလွယ်တာဘဲကွာ။ အဲဒါမင်းစွပ်စွဲသလို နာမူးကျတာမဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းကိုအရမ်းချစ်လို့။ ကိုယ်တို့ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူလေးနဲ့ အတူနေနေရတဲ့အခါ အနည်းဆုံးတော့ ပိုက်ထွေးယုယ နှမ်းရှိုက်ချင်တာပဲ။ ကဲပါ... မလန့်ပါနဲ့၊ အိပ်တော့နော်၊ အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေအချစ်ရယ်”

သူမရဲ့အိပ်ခန်းပေါက်အထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး ချာခနဲအားတင်းထွက်ခွာသွားသည့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ကိုကြည့်ပြီး ဝတ်မှုန်မျက်ရည်ဝဲရသည်။ ရင်ထဲနှင့်အောင် ချစ်မိရသည်။

သို့သော် သူမရင်ထဲမှာ သံသယကလည်း ကြီးကြီးမားမား၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ခွင့်ရကြပါ့မလား။

ဒီဘဝမှာ အတူနေခွင့်မှ ရကြပါ့မလား ဆရာရယ်။

အခန်း (၁၄)

“ချစ်”

“အို! ဆရာ၊ သားမြင်သွားဦးမယ်။ အတာလေ၊ အတာ”

“သားမနိုးသေးပါဘူးကွာ၊ အတာဖြစ်ဖြစ် ဝတ်မှုန်ဖြစ်
ဖြစ် နစ်ယောက်လုံးကို ဝါးစားချင်လာပြီ”

ဆိုင်ကယ်စီးသင်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာ တော်တော်
ဆိုးလာပါသည်။ ဝေသီစိုးကိုလည်း သိသိသာသာရှောင်လိုက်ပြီး
သူ အားမနာတော့။

ချစ်သူနှစ်ဦး တင်အိမ်တည်း အတူနေခွင့်ရတာလည်း
ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလား။ နိုင်ဝတ်မှုန် စိတ်ညစ်မိပါ
သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ယခုလည်း နံနက်စောစော နံနက်စာပြင်ဆင်နေသည့် ဝတ်မှုန်ထံသို့ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ဝီရိယကောင်းစွာ ရောက်ရှိလာ ခဲ့ခြင်းပါပင်။

“ညက ဆရာ အိပ်လို့ပျော်ရဲ့လားဟင်၊ ဘာလို့ အစော ကြီးထလာရတာလဲ။ ဝတ်မှုန် လာနှိုးမှာပေါ့ကွယ်။ ဆေးခန်းက ရှစ်နာရီလောက်မှ ဖွင့်လည်းရတာပဲ”

“ဆေးခန်းဖွင့်ချင်လွန်းလို့ အစောကြီးထတယ်များ မှတ် နေသလား ဒေါ်ခိုင်ဝတ်မှုန်ရယ်။ ရွှေဉာဏ်တော်ကလည်း ကြီး ပါပေ။ အခုက ချစ်စခင်စဉ်း... ချစ်စခင်စ၊ သိရဲ့လား။ ရင်ထဲ မှာ ဘယ်လိုမှနေလို့မရဘူး။ အိပ်လို့လည်းမရ စားလို့လည်းမဝင် ရှေးသီချင်းထဲကလို စားလည်းဒီစိတ်ကွယ်၊ အိပ်လည်း ဒီစိတ် ကွယ် ဖြစ်နေရတယ်။ ကိုယ့်မှာ ရူးမတတ်ဘဲ၊ သူကတော့ သာ သာလေး၊ ပြုံးပြုံးလေးပဲ။ အရမ်းအသည်းယားတယ် သိလား။ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်လောက်ချစ်ရဲ့လားကွာ... ပြော”

ဝတ်မှုန်ကို နောက်မှခါးဖက်ရင်း ဆရာ သံသယတွေ ဝင်နေတော့ သူမ ချစ်မျက်စောင်းလေး ထိုးမိ၏။

“ပိုလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ သမားရိုးကျပဲ ကောင်းပါတယ်။ အိုဗာတွေ ဖြစ်လာရင် ရေမရှည်ပါဘူးဆရာ

ရယ်။ စားလည်းဒီစိတ် အိပ်လည်းဒီစိတ်ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေ ရဲ့အချစ်ပါ။ ဝတ်မှုန်ပူဖို့ပဲ ထားပါဦးရှင်။ ဝတ်မှုန်က ခုမှအသက် (၁၈)နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာက ဝတ် မှုန်ရဲ့အချစ်ဦးသခင်ပါ”

“ဆောရီး အချစ်ရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် သတိနဲ့ ထိန်းချုပ်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ကွာ... ကြီးမှဝက်သက်ပေါက်ရတာ တယ်အခံရဆိုးတာပဲနော်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ခပ်ညည်းညည်းပြောတော့ သူ့လက် များကို ရုန်းဖယ်ရင်း ခိုင်ဝတ်မှုန် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ဖို့လုပ်နေရာ မှ အသံလေးထွက်အောင် ရယ်မိ၏။

“အပိုတွေ ဆရာရယ်၊ သူ့ကိုယ်သူများ လုံ့ပျိုရှိင်းလေး ကျလို့။ ဝက်သက်ကဖြင့် ခုမှပေါက်ဖူးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ အနည်း ဆုံး သားတို့အမေတုန်းက တစ်ခါ၊ ခု တစ်ခါ”

ခိုင်ဝတ်မှုန်စကားကြောင့် ဒေါက်တာကြီး ရှက်ရယ်ရယ် လိုက်တော့ ဖြူစင်သည့်မျက်နှာကြီးက ချစ်စဖွယ်။

“အေးကွာ ဘဝမှာ ဝက်သက်ဆိုတာ ဘယ်နှခါထိပေါက် တတ်သလဲ၊ ဘယ်နှခါပေါက်ပေါက်... မသက်သာပါဘူးကွာ၊ ကဲ၊ ရှိသေးရင် နည်းနည်းကျွေးပါနော်”

ဆရာက တစ်ဆက်တည်းပြောချလိုက်တော့ နံနက်ဦးမှာ ဝတ်မှုန်မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဆရာနော်၊ ပေါက်ကရတွေ တော်တော်ပြော။ သွားအပြင်ပြန်ထွက်။ Breakfast လည်း အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး”

“မဖြစ်သေးလည်း ထိုင်စောင့်မယ်၊ သူ့ဘာသာ ဝါသနာပါတာတွေ လျှောက်တွေးနေပြီး လူကို တောင်ထင်မြောက်ထင်နဲ့”

တကယ်ပဲ သူက စားပွဲမှာ ဟန်ကျပ်နံကျ ထိုင်စောင့်နေပါ၏။ သူ့မျက်လုံးကြီးများကတော့ ချစ်ရည်တွေ ရွန်းလဲမြဲနေပြီး ဝတ်မှုန်ထဲမှာ အရိပ်သဖွယ်။ တကယ့်ကို ကြက်သီးထစရာ အဲလေ၊ ကြည်နူးစရာပါ။

“ဒါဆိုလည်း ဆရာ ဝတ်မှုန်ကိုလိုက်ကြည့်မနေနဲ့၊ ဒီမှာအလုပ်လုပ်ရတာ မဖြောင့်တော့ဘူး၊ သိလား”

“ကြည့်ရုံလေးပဲကွာ၊ သိပ်တိုတာပဲ။ လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ တိုလို့မရတော့ဘူးနော်။ ကိုယ့်သဘောကိုယ့်စိတ်ကြိုက်တစ်ကိုယ်လုံးအရည်ဖျော်သောက်မှာ”

သူ့အပြောကို ဝတ်မှုန်ကျောချမ်းပေမယ့် ရယ်ချင်နေတာလည်း ဘာကြောင့်မသိ။ ဆရာရယ်...

“ဪ၊ ဝတ်မှုန်၊ အဲလေ၊ အတာ၊ မနက်ဖြန် ကိုယ်တို့တောင်ကြီးသွားရမယ်။ ကိုယ်တို့ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့သမီး မင်္ဂလာဆောင်မှာ။ အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းမှာပဲ”

“သွားလေ ဆရာ၊ နေ့ချင်းပြန်လား”

ခုဆို ဆရာဟာ ဝတ်မှုန်ကို အိမ်သူသက်ထားဇနီးမယားသဖွယ် အရာရာအလေးထားပြီး ပြောဆိုခွင့်တောင်းတတ်သဖြင့် သူမ အသည်းခိုက်မတတ် ကြည်နူးကျေနပ်ရပါသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့သားအမိပါ လိုက်ရမှာ။ ဆရာကြီးက မိသားစုလိုက် ခေါ်ခဲ့ခိုင်းတာ။ တစ်နေ့လုံးလည်း အချိန်မဖြုန်းနိုင်ပါဘူးကွာ။ ညနေမှ ထွက်ကြမှာ။ နောက်နေ့ ဆေးရုံအမိ ပြန်လာကြမယ်။ ညပွဲက အရမ်းစည်မှာ”

သူ့အသွင်က လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်နယ်။ တက်တက်ကြွကြွနှင့် အားတက်သရောရှိလှသည်။

“ဟာ! အတာ မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ သားလိုက်ချင် ခေါ်သွားပေါ့။ အတာကျန်ခဲ့မယ်”

“ကြည့်... အဲလိုခွဲခြားခွဲခြားလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဟိုတုန်းကတောင် ကိုယ့်ညီလေးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချတတ်တာ။ အခု ပိုပြီးစိုးရိမ်တာပေါ့ကွ။ တစ်ယောက်တည်း

မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး။”

“သူများတွေနဲ့ကပ်လိုက်ရမှာ။ ပြီးတော့ သူများတွေနဲ့ ကြာကြာနေရင် အတာ မိန်းကလေးဆိုတာ ပေါ်သွားမှာပေါ့။ သူပဲ အရှက်ကွဲနေဦးမယ်”

တကယ်က ဝတ်မှုန် စိတ်ညစ်နေပါ၏။ ဘယ်နှယ်...

“ကဲ၊ ကြီးဒေါ်၊ ဆင်ခြေတွေ ထူမနေပါနဲ့နော်။ ကားကလည်း ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်၊ မနေ့က ကိုယ်ဝယ်လိုက်တဲ့ကား ဖြူလေး”

“ဟင်! အဲဒါ ဒေါက်တာကျော်အောင်ကား မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူက နောက်တစ်စီးဝယ်တော့ ကိုယ်က သူ့ကားပြန်ဆွဲလိုက်တာပေါ့”

“ဆရာတို့ဒေါက်တာတွေကလည်း ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကားစီးနေကြတာပဲ။ မတရားပါဘူးနော်”

ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဝတ်မှုန် နှုတ်ခမ်းစုဖြစ်သည်။

“ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ပိုက်ဆံနဲ့မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ သူဌေးတွေရဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ပါ။ ပြီး... ကိုယ့်မှာ အစကတည်းကလည်း ပိုက်ဆံရှိပါတယ်။ မေမေတို့ကားကို ယူမလာချင်လို့သာပါ။ ကဲ၊ အမိ

စကားတွေရည်မနေနဲ့။ မနက်ဖြန် တောင်ကြီးသွားရမယ်။ အခုကတည်းက ထည့်သိုပြင်ဆင်ထားပေတော့။ သားဆရာမတွေကိုလည်း ခွင့်တိုင်ခဲ့ဦး”

စားသောက်ပြီး သူထွက်သွားတော့ ဝတ်မှုန် ခေါင်းခဲရသည်။ ရောင်လွှဲလို့ ရမှာမဟုတ်ပါ။ သူ့ရဲ့ရာသီဖြစ်သည်။ ပြီး သူ့ကိုဆန့်ကျင်ရမှာ သူ့စိတ်ဆင်းရဲမှာလည်း ဝတ်မှုန်က စိုးရိမ်မိပြီမို့။

တောင်ကြီးခရီးက ပျော်စရာကောင်းပေမယ့် ဧည့်ခံပွဲကတော့ စိတ်ညစ်စရာကောင်းလှသည်။

ဆရာဝန်ကြီး၏အဖွဲ့တော်သားတွေသာမက လာသမျှလူကြီးလူကောင်းတွေလည်း အရက်ယဉ်ကျေးမှုထဲမှာ စီးမျောကုန်ကြပြီထင်သည်။

ညပွဲပေမို့ ဒီလိုများဖြစ်ကုန်ကြသလား။ လဲအောင်ကဲ့အောင် မသောက်ကြပေမယ့် ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ခုလုံး ခိုဝေဝေဖြစ်နေသည်ဟု ဝတ်မှုန်ထင်မိသည်။ ခရီးပန်းနေသည့်ဝတ်မှုန်နှင့်

သားကတော့ ထောင့်စားပွဲလေးတစ်ခုမှာ စားစရာများ တစ်ခုပြီး တစ်ခုသာ ဆွဲယူစားသောက်နေတော့သည်။

ဒေါက်တာကြီး ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ပျော်ပစေလေ၊ သူ့ကိုသွားဆွဲရအောင်လည်း ကိုယ်နှင့်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆိုင်တာမဟုတ်။ ဆိုင်သည့်သူတွေတောင် သူတို့ယောက်ျားတွေကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြသေးတာ။ မိမိကိုတောင် သူတို့ယဉ်ကျေးမှုထဲ ဆွဲမသွင်းကြတာ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

“ဦးဦး၊ သားသားတော့ အိပ်ချင်ပြီဗျာ။ တီးဝိုင်းကလည်း ဆူလိုက်တာ။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေချည်းပဲ”

“အေးပါ သားရယ်၊ အိပ်ရမှာပေါ့။ သားအရမ်းအိပ်ချင်နေရင် ဦးဦးပေါင်ပေါ် လာအိပ်လေ”

သားက ခုထိ သူ့ကို ဦးဦးဟုပဲခေါ်သည်။ သူ့အမြင်မှာ ဦးဦးတာပဲမဟုတ်လား။

“အဲလိုတော့ မအိပ်ချင်ပါဘူး။ ဦးဦးညောင်းမှာပေါ့။ အလကားမဖြစ်အောင် အစားအသောက်တွေပဲ စားပစ်လိုက်ဦးမယ်”

“လူလည်လေး”

ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သူမတို့စားသောက်နေကြဆဲ။ သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တို့စားပွဲသို့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံမီးခိုးရောင်ဖြင့် စမတ်ကျကျလူကြီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး ခပ်တည်တည်ထိုင်လိုက်သည်။ ဝတ်မှုန် မျက်မှောင်တွန့်သွား၏။ သို့သော် ဒါညွှတ်ခံပွဲ၊ မည်သူမဆို ထိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။

ညကြီးမင်းကြီးတောင် မျက်မှန်အနက်နှင့် ဂေါ်ဒီဖားသား ရုပ်ထွက်နေသည့်လူကြီးက သူ့မျက်မှန်အနက်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ နိုင်ဝတ်မှုန် လန့်ဖျပ်သွားပါ၏။

“ဇေဇေ”

ညွှတ်ခံပွဲသို့ ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့တာလဲ။ မော်လမြိုင်ဘက်တွင်သာမက တစ်ပြည်လုံးမှာ မှောင်ခိုလုပ်နေသလား။ သို့သော် ဝတ်မှုန်တို့သားအမိ ဇေဇေထံမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမစားခဲ့ရဖူးတာတော့ အသေအချာ။

နိုင်ဝတ်မှုန် အဖေကိုအလွန်တကြားဖြစ်သွားသည့်နည်းတူ ဗီအေသီအရ သားကိုလှမ်းပွေ့ချီဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် သူမနောက်ကျသွားပေပြီ။ ဇေဇေက သားကို သူ့ပေါင်ပေါ်ဆွဲပွေ့တင်ထားလိုက်သည်။ ဝတ်မှုန် လန့်အော်မိသည်။

“ဇေဇေ!”

“အေးအေးနေပါ ဝတ်မှုန်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့ဟာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့်အဖေဆိုတာလည်း သတ်ရဦး။ ထိုင်... ပြန်ထိုင်၊ ငါပြောတာ နားထောင်”

ညွှတ်ခွဲရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားစေချင်တာရယ်၊ ကိုယ့် ဖအေဆိုသည့်အသိရယ်ကြောင့် သွေးဆူသွေးသည့်ဦးနှောက်ကို ဝတ်မှုန် ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။

“ပြောကြည့်ပါ ဖေဖေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကြောင့် စေမေလည်း သေသွားခဲ့ပြီဆိုတာလေးတော့ ခေါင်းထဲထည့်ပါ။ ပြီးတော့မှ ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့သူတွေ ဒုက္ခမပေးပါနဲ့။ ကျွန်မ ဘဝကတော့ မထူးပါဘူး။ မွေးကတည်းက အောက်ဆုံးအဆင့် အနိမ့်ဆုံးအဆင့်က လူဖြစ်လာတာပဲ။ ကျွန်မ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် မနုဋ္ဌောပါဘူး”

ဝတ်မှုန်စကားကြောင့် ဦးမျိုးဒင် အနည်းငယ်တွေ့စေ သွားသယောင်။ ဒါလည်း သူမအထင်ပါ။ ဖေဖေလိုလူစားမျိုးမှာ အသည်းနှလုံးမရှိတတ်၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာ၊ ပြီးရော။ သူ ကောင်းစားဖို့ သူ့မိသားစုကောင်းစားဖို့၊ ဒါပဲ သူသိမည်။

“ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့ ဝတ်မှုန်၊ နင့်မအေ သေရတာက လည်း နင်တို့ဘာသာနှင့်တို့ အတတ်ဆန်းလို့ပဲ။ ငါ့ကိုအာခံချင် ကြတာကိုး။ အစကတည်းက ငါမိမံသလို လိုက်နာခဲ့ရင် နင်လည်း

အခုလို ကမ္ဘာပတ်ပြီး ပြေးနေစရာမလိုဘူး။ ဦးတင်ထွတ်ဆီက နင်တို့ရထားတဲ့ကျောက်ကို ငါ့လက်ထဲအပ်ပါ။ နင့်အတွက်လည်း ဝေစုပေးပါ့မယ်”

ဦးမျိုးဒင်၏စကားကို ဝတ်မှုန် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မပေးနိုင်ဘူးဖေဖေ၊ ဒီကျောက်ကို ဝတ်မှုန် မတရား မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဖေဖေက ပိုင်ရှင်မှမဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မ ပိုင်ရှင်ရှာ မယ်။ သူ့မှာ မိသားစုရှိမှာပဲ။ ပိုင်ရှင်မတွေ့တဲ့အဆုံး ဘုရားတစ် ဆူဆူမှာ လှူပစ်လိုက်မယ်။ ဖေဖေကိုတော့ ကျွန်မလုံးဝစေတာနာ မရှိဘူး”

တူးတူးခါးခါးပြောလိုက်သည့် ဝတ်မှုန်အသံ၊ ဝတ်မှုန် ဟန်ကြောင့် ရိုက်ပစ်လိုက်ဖို့ ဦးမျိုးဒင် လက်ရွယ်မိသည်။ သို့သော် ညွှတ်ခွဲရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားမည်စိုးသဖြင့် ဦးမျိုးဒင် ပြန်လည် ချုပ်ထိန်းလိုက်ရ၏။

“စကားကိုဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစမ်း ဝတ်မှုန်၊ ဒီညွှတ်ခွဲ ပွဲထဲမှာ ငါ့လူသုံးယောက်တောင်ရှိတယ်။ နင့်ကိုသတ်ပစ်လိုက် လို့ရတယ်၊ သိလား”

ဦးမျိုးဒင်စကားကို ထိမထင်ရပ်ဖြင့် တုန်ပြန်သည်။

“ကိုယ့်သမီး ကိုယ်သတ်ဖို့များ ဘေးလူတွေ ပါစရာမလို

ပါဘူးပေမယ့်။ ရတယ်... ဖေဖေလိုချင်ရင် ကျွန်မအသက်ကိုလျှော်
ကြေးပေးလိုက်မယ်”

အံတင်းထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက် တောက်
ခနဲပြုတ်ကျသွားသည်မို့ ဝတ်မှုန် ခေါင်းကိုမော့ရမ်း ခါထုတ်ပစ်
လိုက်သည်။

သွားစမ်းပါ။ ဖေဖေရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျ
ဘူး... ဒူးမထောက်ဘူး...

“နင်တော်တော်ခေါင်းမာတယ်။ ငါ့အတိုင်းပဲ၊ မဟုတ်
တဲ့နေရာကျမှလာပြီး တူနေရတယ်။ ကဲ၊ ပေးစမ်း အဲဒီကျောက်”

“ဟေ့! ဒီတူဝရီး အိပ်ချင်ပြီလား။ ဟား... စားထား
သောက်ထားလိုက်ကြတာလည်း မနည်းမနောပါလား။ ဆေးတော့
တိုက်ရလိမ့်မယ်ဟေ့။ ကဲ၊ သွားကြစို့၊ ကိုယ်တို့တည်းရမှာ ဟို
ဘက်တိုက်၊ ဆရာကြီးရဲ့ယောက္ခမတွေနေတဲ့တိုက်။ လူတွေက
တော့ ခုထိလူစုမကွဲသေးဘူး။ လာ၊ သားသားက ဒီဘာကြီး
အပေါ်မှာ ထိုင်နေတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က သားကိုပွေ့ချီ၊ ဝတ်မှုန်ကို ပခုံး
ဖက်ပြီး ညှော်ခဲပွဲမှထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဦးမျိုးအင် ငေါင်ငေါင်ကြီး ကျန်ခဲ့ရပါ၏။

တိုက်ပေါ်မှာ တည်းခိုဧည့်သည်တွေက အများကြီးဖြစ်
သည်။ သို့သော် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့တို့အတွက်လည်း တစ်ခန်း
ရသည်။ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းရှေ့မှအခန်းလေ။

“လာ... အတာ”

သူက သားကိုချီရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့ ဝတ်
မှုန် အခန်းပေါက်ဝမှာ ရပ်ကျန်မိသည်။ အံစကတည်းက ကြို
မတွေးထင်မိခဲ့သည့်အတွက် သူမ နောင်တရ၏။

“လာလေ... ညီလေးကလည်း”

လူတွေ ဥဒဟိုနို့ သူတမင်ပြောသလား။ သူ ရိုဝေမှူးယစ်
နေတာလည်း သေချာ၏။ အမူးသမားဆိုတာ ထိန်းချုပ်မှု လျော့
နည်းတတ်တာပဲ။

“ဟေး... ကိုနှောင်ဖွဲ့၊ ခင်ဗျားကတော့ ကလေးပါတော့
အခန်းရတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့တော့ အပေါ်ထပ်ဝရံတာမှာဗျို့။
ဒီည တောင်ကြီးဆောင်းရဲ့အရသာကို ဘီယာနဲ့မြည်းမယ်ဗျာ။
လာ... ခင်ဗျားလည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲရမယ်။ ခင်ဗျားညီကတော့
မစွဲပါဘူးဗျား... အခြောက်”

“ကလေးကို မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့ဗျာ။ နောက် ခင်ဗျားတို့
ကျွန်တော်တို့အရွယ်ကျတော့လည်း သူ့အလိုလိုတတ်လာမှာပေါ့။

မဟုတ်ဘူးလား။ ကဲ... ကိုကျော်နိုင်၊ ဂွတ်နိုက်”

ဒေါက်တာကျော်အောင်က အခန်းပေါက်ဝမှာ လာရပ်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားပြောရုံတင်မက အခန်းထဲထိ ဝင်လာပြီး ကုတင်ပေါ်ပစ်လှဲလိုက်သေးသည်။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က ဝတ်မှုန်ကို မသိမသာ သူ့ဘက်ဆွဲခေါ်ထား၏။ သူ့ပစ္စည်းတော့ အထိမခံသည့်ပုံစံ။

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ မေး... မယ်... မေးမယ်နဲ့ ခင်ဗျားညီက အရင်းလား၊ တစ်ဝမ်းကွဲလား၊ မဟုတ်တာ ဘာမှမလုပ်တတ်သေးလို့ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ နှုတ်ခမ်းလေးကို ရဲစိုနေတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါက်တာကျော်အောင်က ဝတ်မှုန်နှုတ်ခမ်းလေးကို လှမ်းပြီးဖျစ်ညှစ်၏။ သူ့အတော်မူးနေပြီထင်သည်။

“ကဲ၊ ဟေ့လူ၊ သွားတော့ဗျာ။ သားအိပ်ချင်နေပြီ၊ သွားတော့... သွားတော့”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၊ ကွဲမြီးတိုစွာဖြင့် ဒေါက်တာကျော်အောင်ကို ဆွဲထူစွန်းထုတ်သည်။

“ဟာ! မရဘူး၊ ကျုပ်ပါ ဒီအခန်းထဲမှာ အိပ်မယ်ဗျား၊ ကုတင်က မိသားစုကုတင်ကြီး၊ နောက်ထပ်နှစ်ယောက်လောက်တောင် ဝင်အိပ်လို့ရသေးတယ်”

အမူးသမားများ တော်တော်ရပ်ပါလား၊ အတင်းဆွဲထုတ်ရအောင်လည်း သူ့အမြင်မှာ ညီအစ်ကိုတွေ သားအဖတွေမဟုတ်လား။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဒေါက်တာကျော်အောင်ကတော့ ကုတင်ပေါ်မှာ မှောက်ချည်လှန်ချည်နှင့် ဖိမ်လုပ်နေတော့၏။

“ဒီလူတော့ ခက်တော့တာပဲ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ တိုးတိုးညည်းရုံမှတစ်ပါး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့။

“ကျုပ်က လူကျပ်ရင် မအိပ်တတ်ဘူးဗျ”

“ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဆင်အိပ်မယ်”

ခင်ဝတ်မှုန်ပြောလည်း သူကလက်မခံ။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကဲကဲ... အားလုံး အတူတူအိပ်ကြတာပေါ့”

ဒီတော့မှ ဒေါက်တာကျော်အောင် ဘဝင်ကျသွားသည်။

“ကျုပ် နံရံဘက်က အိပ်မယ်ဗျ၊ ကျုပ်က အအိပ်ကြမ်းတယ်”

ဒေါက်တာကျော်အောင် စတင်နေရာယူသည်။

“ကဲ၊ ဒါဆို ကိုကျော်အောင်ပြီးရင် သားအိပ်”

၃၀၀ ❀ ကြယ်စင်စုးစေ

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေသည့်သားကလည်း သူ့စကားကို မနာခံ။

“ဟင့်အင်း၊ သားက ဦးဦးတာရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်မယ်။ ဖေဖေဘာသာ အိပ်ချင်သလိုအိပ်”

ကိုကျော်အောင်ကလည်း တစ်မှောင့်။

“ဟေ့လူ! ခင်ဗျားအနားတော့ မအိပ်ချင်ဘူးနော်။ ချဉ်စော်နံ အရက်စော်နံကြီး”

သူကပဲ တစ်ပြန်ကြီးပြန်ပြောရသေးသည်။ ခေါင်းကို ထိုးဖွရင်း ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အကြံအစဉ်အတိုင်း၊ ဒီနေ့ နဂါးခေါင်း ဘယ်လှည့်ပါလိမ့်။ ဒါမှမဟုတ် ပြဿဒါးနေကြီးဖြစ်မည်။

“ခင်ဗျား အစွန့်က ပိတ်အိပ်ပေါ့ဗျာ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အလယ်ကထားပေါ့”

ကိုကျော်အောင်စကားကို သားက ထပ်မံဖြည့်စွက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ သားက ဖေဖေနဲ့ဦးဦးကြား လာအိပ်မယ်။ ဟိုဘက်လှည့်လိုက် ဒီဘက်လှည့်လိုက်နဲ့၊ ဦးဦးကိုလည်း ဒီနေ့တစ်ခါမှမမွေးရသေးဘူး။ ဦးဦးလည်း သားကိုမွေးဦးလေ”

“အရေးထဲ သားတို့ကိစ္စတွေက ထားစမ်းပါဦးကွာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သား၏အစီအမံကို ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ လက်မခံနိုင်။ ဘယ်နှယ် အတာ့ကို ဒေါက်တာကျော်အောင်အနားမှာ သိပ်ရတယ်လို့။

“ဟေ့လူ ကိုနှောင်ဖွဲ့! ခင်ဗျားညီကို ကျွပ်ကိုက်မစားပါဘူးဗျ။ ယောက်ျားချင်းမှန်းသိပါတယ်”

အခြေအနေတွေကို ဘယ်လိုထိန်းရမှန်း ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ မသိတော့။ သောက်ထားသည့်အရှိန်လေးကလည်း သည်းခံစိတ်တို့ကို ကုန်ဆုံးစေသည်။

“ကဲ ကိုကျော်အောင် သွားတော့ဗျာ။ အတာဟာ ကျုပ်ရည်းစားဗျ။ အိမ်က မေမေတို့မသိအောင် ယောက်ျားလေးယောင်ဆောင်ခိုင်းပြီး ခိုးထုတ်ထားတာ။ အဆင်ပြေတဲ့တစ်နေ့မှာ လက်ထပ်ကြမှာ”

“ဗျာ!”

“အို!”

သူ့စကားကြောင့် ဒေါက်တာကျော်အောင်ရော ခိုင်ဝတ်မှုန်ပါ အရမ်းကြီးအံ့အားသင့်သွားကြ၏။

သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်က ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲ။ မိမိသည် ဘယ်ဘဝရောက်ရှိသွားပြီလဲ။ ခိုင်ဝတ်မှုန်မှာ မိုးကြိုးပစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

ခံလိုက်ရသလို မူးမိုက်သွားတော့မတတ် မတ်တပ်တောင် မရပ် နိုင်တော့ပြီမို့ နီးရာကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရ၏။

“ဟာ! ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်မသိလို့ နောက်မိတာပါ။ အေးဗျာ... ခင်ဗျားတို့အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော်လည်း ကူညီ ပါရစေ။ ဒါကြောင့်ထင်တော့ထင်သား။ အတာဟာ တော်တော် ချောတဲ့ကောင်လေးလို့။ ကဲ... သွားပြီဗျို့၊ အမြန်ဆုံးလက်ထပ် ဖြစ်ကြပါစေဗျာ”

အားနာပါးနာနှင့် ကိုကျော်အောင် အခန်းထဲမှ လစ်ထွက် သွားတော့မှ သူက အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်ရှုပ်တဲ့လူ၊ ခုတော့ သူ့ကြောင့် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်ကုန်ပြီ။ အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်လေ။ ကိုယ်တို့အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

သူက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ စကားတွေပြောရင်း ညအိပ်ရန် အဝတ်များ လဲလှယ်နေခဲ့သည်။ ခိုင်ဝတ်မှုန်မှာ အိပ်မက်မက်သူ ပမာ လူတစ်ကိုယ်လုံး အာကာသထဲရောက်နေသလို တိမ်တွေ ထဲရောက်နေသလို ခံစားနေရသည်။

“ဦးဦး... လာ၊ သားအရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ၊ သားကိုသိပ် တော့”

သူမ နံရံဘက် သား၏နံဘေးမှာ လဲလျောင်းလိုက်သည်။ သားက သူမ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။ ကလေးကျောလေး ကို ဖွဖွပွတ်ရင်း ဝတ်မှုန်သိပ်တော့ သားက မကြာခင်အိပ်ပျော် သွားလေ၏။

သားကိုဖက်ရင်း သူမ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ သူမ၏မျက် ရည်ပူများက မြစ်တစ်စင်းနယ် စီးဆင်းကုန်၏။ ကံကြမ္မာကိုလွှဲ ချလို့မရပါဘူး။ အပျိုစင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမဟာ ကိုးစားလွန်း ခဲ့သည်။ ရဲတင်းလွန်းခဲ့သည်။ ခြင်္သေ့လို ကျားလို မြွေလို အစွယ် အဆိပ်မရှိဘဲနှင့်လေ။

“ဝတ်မှုန်”

အဝတ်များလဲပြီးတော့ ဆရာ ကုတင်နားသို့ တရွေ့ရွေ့ ကပ်လာခဲ့၏။ သူက သားကို တစ်ဖက်သို့ဆွဲပွေ့ ရွှေ့ထားလိုက် ပြီး သားနှင့်သူမကြားသို့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“အို! ဆရာ”

ဝတ်မှုန် ကုတင်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ အလန့်တကြားဆင်း ဖို့ ပြင်ပေမယ့် ဆရာက အတင်းဖမ်းဆွဲပွေ့ယူပစ်လိုက်သည်။

“ခုည ကိုယ်မူးနေတယ် အချစ်ရယ်၊ ခွင့်လွှတ်ကွာ။ အရက်တစ်ခွာည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူးနော်၊ အချစ်မူးမူးနေတာ။

ကိုယ် မင်းကို ဒီလထဲမှာ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်ပို့မယ်။
ကိုယ့်ကိုယ့်တယ်မဟုတ်လားကွာ၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့အချစ်ရယ်။ ကိုယ်
မင်းကိုတကယ်လက်ထပ်မှာပါ။”

ပူးယစ်ရီဝေနေသည့်ဆရာက အထူးပင်သန့်စွမ်းနေလေ
တော့ သူမမှာ ပင့်ကူအိမ်မှယင်ကောင်လေးလို မလွန်သော မလှူး
သာ။

ဝတ်မှုန်ဘဝဟာ တောင်စွယ် နေကွယ်တော့မှာလား။
မျက်ရည်များနှင့် ရှိုက်ငင်ရင်း အငိုကြာလာတော့ သူမ မောပန်း
နွမ်းနယ်လာခဲ့သည်။ ဝတ်မှုန် ဒီတောင်က ကျော်နိုင်တော့မည်
မထင်။

မေမေ... သူမ မေမေ့ကိုမြင်ယောင်လာလေ၏။ မေမေ
တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဆရာ၊ ကျွန်မကို ဒီလိုအနိုင်မကျင့်ပါနဲ့။
ကျွန်မ ဒီအိမ်ပြင်ကို ပြေးထွက်သွားတော့မယ်”

ဝတ်မှုန် သူ့ရင်ခွင်မှ အားတင်းရုန်းထွက်လိုသော်လည်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲအချစ်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပြင်ကို ပြေး
ထွက်သွားရမှာလဲ”

“ဆရာနဲ့ ဒီညအတူနေလို့မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ အိမ်ပြင်

မှာ အန္တရာယ်တွေရှိသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မ အိမ်ပြင်မှာပဲနေလိုက်
တော့မယ်။ ဖယ်ပါ... ဆရာ၊ ကျွန်မကိုလွှတ်ပါ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချစ်မူးနေသည့်ချစ်သူ၏ အချစ်
ယစ်ပလ္လင်မှာ ခိုင်ဝတ်မှုန် ကျဆုံးခဲ့ရပေတော့သည်။

နှင်းတို့ကတော့ အိမ်ကလေးပေါ် စိုစွတ် ရွှန်းမြရင်း
အပျိုစင်ကလေး၏ မျက်ရည်မြစ်နှင့် ပူးပေါင်းရောယှက်ဖို့ ကြိုး
စားနေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

‘ခိုင်ဝတ်မှုန်’

ကလေးကို ငါမမ်းသွားပြီ

နင့်ဆီမှာရှိတဲ့ကျောက်နဲ့ လာလဲပါ။

ရဲကိုမတိုင်ပါနဲ့၊ စုတ်စုတ်စုတ်စုတ်လုပ်ရင်တော့

ငါ့ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့ ဒါပဲ....

နင့်တစ်ယောက်တည်း လာနဲ့ပါ။

လာရမယ့်လိပ်စာ

၂/၂၄၈

အမျှော်ရထားလမ်း

ချမ်းမြသာစည်ရပ်

မျိုးဇင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နံနက်လင်းလင်းချင်း သားကို အိပ်ရာထဲမှာ မတွေ့ရသဖြင့် ခိုင်ဝတ်မှုန် ပူထူသွားခဲ့သည်။ သူမ ညက တစ်ညလုံးအိပ်မရခဲ့။ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုစခန်းသွားရပါ့မလဲ။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ကတော့ ဝတ်မှုန်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ရင်း စိတ်အေးချမ်းသာ အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ သူမ ရင်ထဲ ပူလောင်ကြောက်ရွံ့ရသလို တုန်လှုပ်ယိုမ်းယိုင်နေမိတာလည်း ဖော်မပြတတ်အောင်ပင်။

အပျိုစင်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ပန်းကလေးတစ်ဖွင့်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒီည သူမဆိုတဲ့ပန်းကလေး ချစ်သူ့လက်မှာ ညက်ညက်ကျေခဲ့ရပါပြီ။ သူကရော ဒီပန်းကလေးကို ရိုးငြိကျ ပန်ဆင်နိုင်ပါ့မလား။

စောစောက အချစ်မုန်တိုင်းထန်ခဲ့သည့်လူဆိုးကြီးကလည်း ခုတော့ လှိုင်းမဲ့မြစ်ပြင်နယ် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်မောကျလျက်။ ခိုင်ဝတ်မှုန်မှာတော့ တစ်ညလုံး တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျနေရရင်း မိုးလင်းခါနီးမှ မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားခဲ့မိ၏။

မိုးလင်းလို့ သူမနီးလာတော့ သူမနံ့ဘေးမှာ သားမရှိတော့တဲ့ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသည့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ကိုသာ တွေ့ရမည်။ သားကိုခိုးရိပ်စိတ်ဖြင့် သူမ အခန်းပြင်သို့ အပြေး

တစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့မိသည်။ ထိုစဉ် အိတ်ပိတ်စာအိတ်ကလေး သူမလက်ထဲ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အတာရေ၊ လူတစ်ယောက် စာပေးသွားတယ်”

“သားကိုရော ဘယ်မှာမြင်လိုက်သလဲ အန်တီ”

စာလာပေးသည့်အိမ်ရှင်အန်တီကြီးကို ဝတ်မှုန်မေးလိုက်တော့ ဇေဝဇဝါ။

“ကလေးတွေတော့ အများသားကွယ့်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဆော့နေကြတာပဲ။ အန်တီလည်း အလုပ်ရှုပ်နေတော့ အမှတ်တမဲ့ပဲကွယ်”

စိတ်ထဲစိုးထင်နေသဖြင့် ဝတ်မှုန် ပေးလာသည့်စာကို လျှင်မြန်စွာပင် ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဇေဇေ... ရက်စက်လိုက်တာဇေဇေရယ်။ သားကို ဓားစာခံလုပ်သွားကြပေပြီ။ ဘာမှအပြစ်မရှိသည့်ကလေးငယ်အား ခုတုံးလုပ်ရက်ကြသည်။ သူမဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဝတ်မှုန်ရင်ထဲမှာ သောကနှင့်ဒေါသက အပြင်းအထန်မျှနှောက်နေ၏။

သူမ ဒေါက်တာကိုအကြောင်းစုံပြောပြပြီး ဇေဇေနှောက်သို့ လိုက်ရမည်။ ယခုမှတော့ သူမ ဘာမှလျှို့ဝှက်နေလို့မဖြစ်တော့။ သားတက် ဘယ်အရာမှ တန်ဖိုးမရှိပါ။ ပြီးတော့ သား

ဟာ သူမရဲ့အဆုံးစွန်သောချစ်သူ။

ခိုင်ဝတ်မှုန် စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် အခန်းထဲသို့ ပြန်ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“ဆရာ... ဆရာ၊ ထပါဦး”

ဝတ်မှုန် သူ့ကိုအတင်းလှုပ်နှိုးတော့...

“အင်...”

ခုထိ သူက အိပ်ချင်မှူးတူးရှိဆဲ။ ကယောင်ကတန်းဖြင့် သူမကိုဖမ်းပွေ့ချုပ်ထားလိုက်သေးသည်။

“ဟာ! ဒုက္ခပါပဲဆရာရယ်၊ ထပါဦး... ဒီမှာ သားသားမရှိတော့ဘူး”

“ဟင်! ဘာ... ဘယ်လို”

ခုထိ သူ့မှာ ရိုးတီးရားတားရှိနေဆဲ။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အတိုချုံး၍ သူမ ရှင်းပြရသည်။

“အဒီကျောက်ကိုလိုချင်လို့ ဒုစရိုက်မှောင်ခိုသမားတွေက ဝတ်မှုန်ဆီ ခဏခဏခြိမ်းခြောက်ပြီး လာတောင်းကြတယ်။ ကျွန်မကလည်း ပိုင်ရှင်အစစ်ဆီ ပြန်ပေးချင်လို့ သူတို့ကိုမပေးခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ကျွန်မဖေဖေဦးဆောင်တဲ့ ဒုစရိုက်အဖွဲ့က သားနဲ့ကျောက်လဲလှယ်ဖို့ ရာဇသံပေးလိုက်ပြီ”

စောစောကစာကိုပြရင်း ဝတ်မှုန်ရှင်းပြတော့ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ အံ့သြထိတ်လန့်နေ၏။

“ဘယ်သူ... ဘယ်သူ၊ မုဒုံမှာ သေသွားတဲ့လူဟုတ်လား။ သူ့ပုံစံကို ကိုယ်ပြောပြမယ်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန် မေးစေ့မှာ မဲ့နက်ကြီးနဲ့... ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့စကားကြောင့် ခိုင်ဝတ်မှုန် အံ့အားသင့်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဆရာဘယ်လိုလုပ်သိလဲဟင်”

“သိတာပေါ့၊ အဲဒါ ကိုယ့်ဦးလေးပဲလေ။ သူ့နာမည်က ဦးတင်ထွတ်တဲ့။ သူက လူစုံပဲ။ မေမေကျောက်ကို ရောင်းပေးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ။ သူသေတယ်လို့သတင်းကြားရပြီး ကျောက်လည်း ကိစ္စပြတ်တော့တာပဲ။ အဲဒါ အခု မင်းဆီမှာ ဟုတ်လား”

ခိုင်ဝတ်မှုန် အလွန်ပင်အံ့သြရပါသည်။ ရေစက်များ ကြံဖန်ပြီး ဆုံစည်းရတာပဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါဆို ဒီကျောက်က ဆရာမေမေရဲ့ပစ္စည်းပေါ့နော်။ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဆရာဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ဝတ်မှုန်စိတ်ကို သိချင်လို့ပါ။ အဖြေက အဆင်သင့်ရှိပြီးသား။

“တကယ်လို့ ဆရာပစ္စည်းမဟုတ်လည်း ဒီကျောက်ကို ကျွန်မ မမက်မောပါဘူး။ သားလေးအသက်က အဓိကပါ။ ခုတော့ ဆရာပစ္စည်းဖြစ်နေပြီလေ။ ကျောက်နဲ့သားနဲ့ သွားလဲရုံပေါ့။ ကဲ သားအတွက် ကျွန်မသွားမယ်”

ခိုင်ဝတ်မှုန် အဝတ်လဲလိုက်ပြီး သူ့ဖေဖေပြောသည့်လိုပဲ စာအတိုင်းလိုက်ဖို့ အသင့်ပြင်သည်။ နောက် သူမ လျှို့ဝှက်စွာ ယူဆောင်ခဲ့သည့် ရှုမဝနပ်ထဲမှကျောက်ကို ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အား ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ဒေါက်တာက ကျောက်ကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီး မှန်ကန်ကြောင်းခေါင်းညိတ်သည်။

သူ သားအတွက် စိတ်ပူသလို ဝတ်မှုန်အတွက်လည်း စိတ်ပူရပါသည်။

“ဝတ်မှုန်တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကိုယ်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်။ နှစ်ယောက်သွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဖေဖေက တစ်ယောက်တည်းလာခိုင်းတာ ဆရာ။ သူ့ စာထဲကအတိုင်း လိုက်နာမှဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဝတ်မှုန်ရယ်၊ ဒါဆိုလည်း ကိုယ်နောက်

က လိုက်ခဲ့မယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အရိပ်အခြည်ကြည့်မယ်။ သက်ဆိုင်ရာကို တိတ်တဆိတ်အကြောင်းကြားပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်မယ်”

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ တွေးတွေးဆဆပြောသည်။ သူကလည်း သားအတွက် ရင်ပူနေပါလိမ့်မည်။

“စာထဲကအတိုင်း လုပ်မှဖြစ်မယ်ဆရာ။ သားတစ်ခုခု ဖြစ်မှာစိုးရိမ်တယ်။ ပစ္စည်းက အရေးမကြီးဘူး။ ပစ္စည်းကိုမနုဋ္ဌောဘူး။ သားက ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်”

“ကိုယ်လည်း သားကိုစိုးရိမ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝတ်မှုန်ကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်ကွာ။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး တစ်ခုခုစီစဉ်မှပါကွာ”

“တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်မဖေဖေပဲလေ။ ဒီလောက်စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိလောက်ဘူးထင်ပါတယ်။ ဆရာ အရမ်းမလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ သွားပြီ”

“နေဦး၊ ကိုယ် ကားနဲ့လိုက်ပို့မယ်”

“မလိုက်နဲ့ဆရာ၊ ဟိုဘက်က သံသယဝင်ပြီး သားကို ဒုက္ခပေးမှာစိုးရတယ်။ ကျွန်မ တက္ကစီဌာနသွားမယ်”

သိုးမွေးဦးထုပ်လေးကို အပြေးဆောင်းရင်း ခိုင်ဝတ်မှုန်

လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားတော့ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ နောက်မှလိုက်
ဖို့ ချက်ချင်းပြင်သည်။ သားကိုရော... သူမကိုရော သူစိတ်ပူ
လှပါသည်လေ။

ခိုင်ဝတ်မှုန် တက္ကစီဌာနက သူ့ဖေဖေပြောသည့်လိပ်စာ
အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့သည်။ ဖေဖေပြောသည့်လိပ်
စာက တိုက်ခန်းတစ်ခုပါပဲ။ ချိန်းဆိုထားသည့်တိုက်ခန်းအတွင်း
သို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ဖေဖေကိုနောက်ခိုင်းလျက်သား မြင်လိုက်
ရသည်။

သူ့အဖွဲ့တွေ ဘယ်နေရာမှာ ခြေရာဖျောက်ထားသလဲ
မသိ။ သားကိုလည်းမတွေ့ရသဖြင့် သူမမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြင့်
ပူလောင်နေရသည်။

“ဖေဖေ... သားရော”

ဖေဖေက သူ့ကိုလှည့်မကြည့်။

“ဖြည်းဖြည်းမေးပါ ခိုင်ဝတ်မှုန်၊ ကလေးပေါ် ဒီလောက်
တောင် သံယောဇဉ်ထားရအောင် နင်နဲ့ဘာတော်နေလို့လဲ။ နေ
စမ်းပါဦး၊ နင်ကရော ဘယ်လိုပုံစံတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ယောက်ျား
လေးယောင်ဆောင်နေတော့ရော ယောက်ျားလို့ သတ်မှတ်ကြ
သလား။ စိတ်ရှူးထတိုင်း လျှောက်လုပ်မနေနဲ့။ နင်လည်း နင့်

မအေလို တစ်နေ့ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်”

ဦးမျိုးဒင်၏မပြောစဖူး ဆုံးမစကားများကြောင့် ခိုင်ဝတ်
မှုန် အံ့အားတသင့်။

“ဒါတွေ ဖေဖေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ၊ ကလေး
ပေး၊ ရော့... ဖေဖေသိပ်လိုချင်နေတဲ့ကျောက်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု
တော့ ပြောလိုက်မယ်ဖေဖေ၊ အဲဒါ ဝတ်မှုန်လက်ထပ်မယ့် ဒေါက်
တာနောင်ဖွဲ့ရဲ့ပစ္စည်းပဲ။ သူ့အမေကျောက်ကို သူ့ဦးလေးက ယူ
လာရောင်းရင်း ခုလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ကြုံရတာပဲ”

ခိုင်ဝတ်မှုန်က ကျောက်ကို ဦးမျိုးဒင်လက်သို့ လှမ်းပစ်
ပေးလိုက်သည်။ ဦးမျိုးဒင်ဖမ်းယူဆဲ သိန်းထွေးဝင်းနှင့် လင်းထိန်
တို့ ကလေးကို အခန်းတစ်ခုထဲမှ ခေါ်ထုတ်လာကြသည်။

“ဦးဦး”

သားက ဝတ်မှုန်ကို အပြေးလေးဖက်လာသဖြင့် ဝတ်
မှုန်က သားကိုကြင်နာစွာ ပွေ့ချီယူလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေရောဟင်... ဖေဖေကိုရော လူဆိုးတွေ ဖမ်း
သွားပြီလား”

“မဖမ်းပါဘူးသားရယ်၊ သားဖေဖေ အိမ်မှာရှိပါတယ်”

“ကောင်းတယ် ဦးဦး၊ သားတို့ ညကလိုပဲ တစ်သက်

၃၁၆ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရုံးအတူတူ အိပ်ကြမယ်နော်။ သားသိပ်ပျော်တာပဲ၊ သားတို့ ဖေဖေဆီ ပြန်ကြမယ်။ ဒီလူကြီးတွေကို သားသားကြောက်တယ်”
ခိုင်ဝတ်မှုန် အားလုံးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ဖေဖေထံ ပြန်ခွင့် တောင်းလိုက်သည်။

“ဝတ်မှုန်တို့ ပြန်လို့ရပြီလား ဖေဖေ”

ဖေဖေထံမှ ခေါင်းညိတ်ပြဲဆဲ၊ သိန်းထွေးဝင်း ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ! ဆရာ၊ ဒီကောင်မ... ဒီကောင်မ လူလည်ကျ ပြီ။ ရဲတွေ... ရဲတွေ”

အခန်းထဲမှလူများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားစဉ် ဝတ်မှုန် သားကိုချီပြီး အပြင်သို့ပြေးထွက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမ နောက်ကျသွားပြီး၊ ဓားစိဖြာသိန်းထွေးဝင်း ဒေါသတကြီးဖြင့် သူမ ထံ ဓားဖြင့်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ... လူလည်မ”

“အား!...”

ခိုင်ဝတ်မှုန် သားကိုဖက်ပြီး မျက်စိမှိတ်ထိုင်ချမိဆဲ သူမ ကိုယ်ပေါ်သို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခု ပစ်ကာကျလာခဲ့သည်။

ဟင်! ဓားစိဖြာကြီးရဲ့ဓားလည်း လာမမှန်ပါလား။ အခန်း

ထဲသို့ ရဲများနှင့် ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့တို့ အပြေးကလေး ဝင်လာ ကြသည်။

“အားလုံး လက်မြှောက်... မပြေးနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ကို ဝိုင်း ထားတယ်”

တကယ်လည်း တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပြေးစရာမြေ မရှိပါ။ သိန်းထွေးဝင်းနှင့်လင်းထိန်တို့ လက်မြှောက်လိုက်ကြ၏။

“ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ”

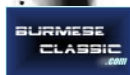
သူမို့အပေါ် လဲကျနေသည့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်မိ ကြသည်။

“ဟင်! ဖေဖေ”

အဖြစ်အပျက်တွေကို ခိုင်ဝတ်မှုန် နားမလည်နိုင်သေး။ ဖေဖေကျောမှာ ဓားတစ်ချောင်း။ စပယ်ရှယ်လုပ်ထားသည့်ပေါက် ဓားပေမို့ အသွားချွန်မြဲလှသည်။ ဦးတင်ထွတ်တုန်းကလည်း ဒီ ဓားမျိုးပဲမဟုတ်လား။

“ဖေဖေ”

သူမ အံ့အားသင့်နေသည်။ တစ်ခါမှ သမီး... ရယ်လို့ မခေါ်ခဲ့ဖူးသူကြီးက သူ့သမီးအသက်ကို ကယ်သတဲ့လား။ တစ်ခါ မှ တမင်းတစ်လုပ်ကွေးခဲ့ဖူးသူကြီးက ခိုင်ဝတ်မှုန်အသက်ကို

ကယ်ခဲ့ပြီ။

“ဖေဖေ”

ခံစားမှုတို့ကြောင့် ဆွံ့အ ငှုနေသဖြင့် ခိုင်ဝတ်မှုန်အသွင်
က ကြောင်တောင်တောင်။ ဦးမျိုးဒင် ခိုင်ဝတ်မှုန်ကိုပြုံးပြသည်။
မချီတရီအပြုံး၊ ဝေဒနာရောယှက်သည့်အပြုံး။

“သမီး”

အို... ဖေဖေက သူမကို သမီးလို့ခေါ်သတဲ့။ အငယ်
အနောင်းက မွေးခဲ့တဲ့သူမကိုလေ။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က သူမရင်ခွင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်စွာ
ငိုကြွေးနေသည့်သားကို ဆွဲယူပွေ့ချီလိုက်သည်။ လူနာက ဒဏ်
ရာပြင်းသည်မို့ ရဲများက ဆေးရုံကားကို လှမ်းမှာနေဆဲ။ ခွဲစိတ်
ကုဆရာဝန်ကြီးကလည်း လူနာ၏အခြေအနေကို သိနေသည်။
သူပြောချင်တာ ပြောပါစေ။

သို့သော် ဦးမျိုးဒင် စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။ သူ့ကုပ်
အင်္ကျီအတွင်းမှ ကျောက်ကလေးကို ပြန်ထုတ်ပြီး ခိုင်ဝတ်မှုန်၏
လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးခဲ့သည်။

“ဖေဖေ... ဖေဖေ သမီးကိုချစ်တယ်ဟုတ်လား၊ ဟုတ်

ကား ဖေဖေ”

ခိုင်ဝတ်မှုန်အတွက် ဤအရာသည် အလိုအပ်ဆုံးသေ
တမ်းစစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ခိုင်ဝတ်မှုန် သူ့ဖေဖေ၏ကိုယ်လုံးကြီးကို
ဖေးပွေ့ကိုင်ထားဆဲ၊ ပက်လက်လန်သွားရင်း ပေါက်စားကြီးက
ဖေဖေကိုယ်ထဲ တစ်ဆုံးဝင်သွားမှာပေါ့။

ဦးမျိုးဒင် ခိုင်ဝတ်မှုန်ကို ပြုံးပြဖို့ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့
သော် အပြုံးက မပီပြင်ခဲ့ပါ။ သွေးတစ်ပွက် ပွက်ပြီး နှုတ်ခမ်းတစ်
ချက်တွန့်ရင်း ဦးမျိုးဒင် အသက်ထွက်သွားခဲ့ပေပြီ။

“ဖေဖေ... ဖေဖေသေပြီ”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ခိုင်ဝတ်မှုန်မှာ ငေးကြောင်
ကြောင်။

“ဝတ်မှုန်၊ ငိုလိုက်လေ၊ သတိထားမှပေါ့၊ ကလေးရယ်”

“ဦးဦး... ဦးဦးတာ”

သားကလည်း ဝတ်မှုန်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာပြီး ငိုမဲ့မဲ့။
ခိုင်ဝတ်မှုန်ရင်ထဲမှာ အဆမတန်ပူလောင်လာခဲ့သည်။

ဟာ... ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ သမီးနား
လည်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါဖေဖေရယ်။

ဖခင်မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲလို့ ရှင်းပြခဲ့ပါဦး။

တစ်သက်လုံး မျက်နှာသာမပေးခဲ့ဘဲနဲ့ နိမ့်ထားခဲ့တာ

ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အချစ် ငွေကြေး ကြင်နာမှု စောင့်ရှောက်မှုတွေထက် တန်ဖိုးအကြီးဆုံးအရာကိုမှ သမီးကို ဘာဖြစ်လို့ပေးစွမ်းခဲ့ရတာလဲ ဖေဖေရယ်။

“အား...”

နားနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာပိတ်ရင်း ခိုင်ဝတ်မှုန် အသံ ကုန်ဟစ်ကြွေးမိ၏။ သူမ ရူးတော့မည်လား။ သောက နောင်တ တို့က သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာလေးသို့ တရှိန်ရှိန်လောင်မြိုက်လာကြသည်။

ဖေဖေမေတ္တာတွေ ထုနှင့်ထည်နှင့် သူမအပေါ် တစ်ဟုန်ထိုး စီးမိုးရွာသွန်းဖြိုးခဲ့တာလား။ ဝတ်မှုန်၏နှလုံးသားလေးခမြော ဖေဖေမေတ္တာထုကို မခံစားနိုင်တော့။ မခံယူနိုင်တော့။

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး လည်ဝသို့ တိုးဆောင့်တက်လာ ပြီး ရင်ထဲမှ ခုန်ထွက်တော့မည်လား။

“အား...”

“ဝတ်မှုန်... ဝတ်မှုန်... သတိထားပါဦး”

နောက်ဆုံး ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့၏လက်ပေါ်သို့ ခိုင်ဝတ် မှုန်တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်း လဲကျပျော့ခွေသွားတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၆)

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ...

ဟိုး... မိုးကောင်းကင်မှာ တိမ်ကလေးတွေ...

ကလေးမြို့၏သုသာန်တစ်စုပြင်မှာ ဂူသစ်လေးနှစ်လုံး က ယှဉ်လျက်။

ခိုင်ဝတ်မှုန် ဖေဖေနှင့်မေမေ၏အရိုးပြာများကို မြှုပ်နှံ ထားခဲ့သည်။ အသက်ရှင်စဉ်က အတူတကွ မနေကြရပေမယ့် ကမလွန်ဘဝမှာ အတူယှဉ်တွဲပြီး နေထိုင်ကြပါတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်...

ဦးမျိုးဒင် + ဒေါ်ခင်မေအေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပျိုစင်မလေးတွေရဲ့ဘဝမှာ မိုးတိမ်လွှာလေးတွေလို
ပါပဲ မေမေ။ မတည်မြဲတာလား၊ မခိုင်မြဲတာလား၊ ခိုင်လုံအောင်
စောင့်ရှောက်ဆင့်ပါတယ်။

မချစ်သင့်သူကို ချစ်မိခြင်းကြောင့် လောကရဲ့ဒဏ်ဒတ်
ခြင်းကို ခံယူသွားခဲ့ရတဲ့မေမေ။

ဖေဖေကရော...။

သူ့ရဲ့ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားများအတွက် သူ့
အသက်ကို လျော်ကြေးပေးဆပ်သွားခဲ့ရသတဲ့လား။

ယူဆောင်လာခဲ့သည့် အလှဆုံးနှင့်ဆီပန်းရောင်နှစ်စည်း
ကို သူမဖေဖေနှင့်မေမေ၏အုတ်ဂူကလေးများပေါ်မှာ တင်လိုက်
သည်။

ပြီးတော့ ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

“သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေနဲ့မေမေ”

ဣကလေးများကို ကျောခိုင်းပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်
တော့ သူမကို ခင်ပွန်းသည်ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့နှင့် သားသား
ကြင်နာမြတ်နိုးဦးတို့က လက်ကမ်းကြိုကြသည်။

ဒီနေ့ ဝေဇ္ဇာဆုံးတာ တစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့ဖြစ်သည်။

ကားဖြူသေးပေါ်မှာ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာက လိုက်ပါသွား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခဲ့သော်လည်း ခိုင်ဝတ်မှုန်၏နှလုံးသားကတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ
၏ဂူလေးနှစ်လုံးအနားမှာ တဝဲလည်လည်ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။

ကြယ်စင်မှူးမေ

BURMESE
CLASSIC
.COM